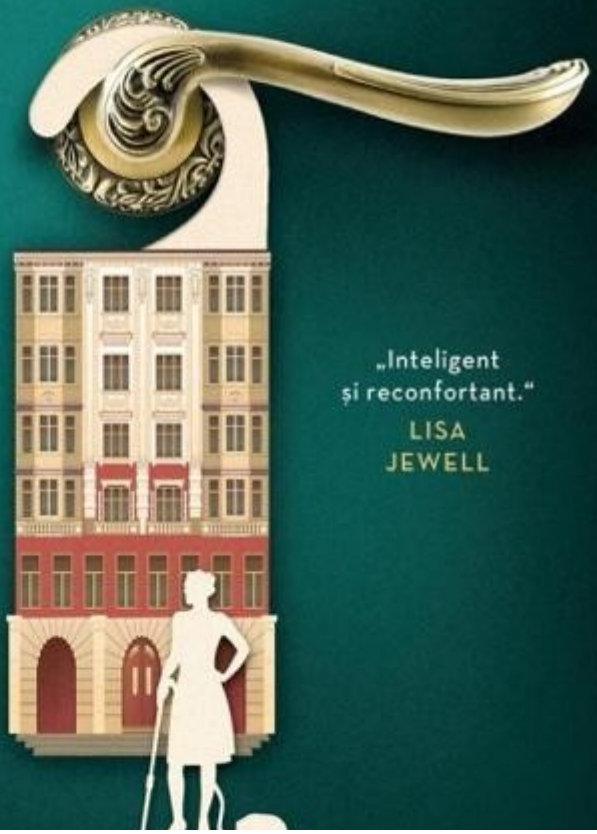
TU NU O VEZI. DAR EA TE VEDE...

NITA PROSE

CAMERISTA

„Captivant și emoționant."
SANTA MONTEFIORE

„Inteligent și reconfortant."
LISA JEWELL

MITA PROSE

CAMERISTA

Traducere din limba engleză de

ANA-MARIA SCARLAT

EDITURA LITERA

Bucureşti, 2022

Nita Prose

The Maid

Copyright © 2022

Toate drepturile rezervate

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Camerista

Nita Prose

Copyright © 2022 Grup Media Litera

pentru ediţia în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii

Redactori: Mona Apa-Slujenco, Mihaela Serea

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu-Popescu

Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidraşcu Sturza.

ISBN 978-606-33-8338-0

ISBN EPUB 978-606-33-8703-6

Pentru Jackie

Prolog

Eu sunt camerista ta. Eu sunt cea care face curat în camera ta de hotel, cea care intră ca o fantomă când tu umbli brambura pe timpul zilei, fără nici o grijă la ce ai lăsat în urmă, la mizerie, sau la ceea ce aş putea observa în lipsa ta.

Eu sunt cea care îţi goleşte coşul de gunoi, aruncând chitanţele pe care nu vrei să le descopere altcineva. Eu sunt cea care îţi schimbă aşternuturile, care poate să îşi dea seama dacă ai dormit în ele şi dacă ai fost singur sau nu în seara precedentă. Eu sunt cea care îţi aşază frumos pantofii lângă uşă, care îţi umflă pernele şi găseşte fire de păr rătăcite pe ele. Ale tale? Probabil că nu. Eu sunt cea

care curăţă după ce ai băut prea mult şi murdăreşti capacul de la toaletă, sau mai rău.

Când îmi termin treaba, îţi las camera imaculată. Patul tău e perfect făcut, cu patru perne pufoase, de parcă nimeni niciodată nu s-ar fi întins acolo. Praful şi murdăria pe care le-ai lăsat în urmă au fost aspirate şi date uitării. Oglinda ta lustruită îţi reflectă expresia de inocenţă. De parcă nu ai fost niciodată aici. De parcă toată murdăria ta, toate minciunile şi înşelăciunile tale au fost şterse.

Eu sunt camerista ta. Ştiu foarte multe despre tine. Dar, dacă stai să te gândeşti: ce ştii tu despre mine?

LUNI

1

Îmi dau prea bine seama că numele meu este ridicol. Nu a fost ridicol înainte să accept această slujbă, cu patru ani în urmă. Sunt cameristă la Regency Grand Hotel, iar numele meu este Molly. Molly Maid[1]. O glumă. Înainte să accept slujba, Molly era doar un nume pe care mi l-a dat mama mea, care m-a părăsit cu atât de mult timp în urmă încât nu am nici o amintire cu ea, doar câteva fotografii şi poveştile lui Buni. Buni spunea că mamei i se păruse că Molly ar fi un nume drăguţ pentru o fată, că evocă obraji ca mărul şi codiţe, însă nu a fost cazul meu. Eu am un păr întunecat, drept, pe care îl ţin prins într-un coc strâns,

[1] În traducere, „Molly Camerista”. Molly Maid este şi numele unei francize internaţionale specializate pe servicii de curăţenie. (n.red.)

simplu. Îl port cu cărare pe mijloc – fix pe mijloc. Îl pieptăn şi îl netezesc cu grijă. Îmi plac lucrurile simple şi curate.

Am pometii ascuţiţi şi pielea palidă, iar oamenii se minunează uneori când mă văd, iar eu nu ştiu de ce. Sunt la fel de albă ca aşternuturile pe care le adun şi le aşez, le adun şi le aşez, cât e ziua de lungă, în cele peste douăzeci de camere pe care le pregătesc pentru stimaţii oaspeţi de la Regency Grand, un hotel rafinat, de cinci stele, care se mândreşte cu „eleganţa sofisticată şi un decor adecvat pentru epoca modernă”.

Nu m-am gândit niciodată în viaţa mea că voi deţine o poziţie atât de importantă într-un hotel de lux. Ştiu că alţii gândesc diferit, că o cameristă este o persoană neînsemnată. Ştiu că toţi trebuie să aspirăm să fim doctori, avocaţi şi magnaţi imobiliari. Dar nu e cazul meu. Sunt atât de mulţumită de slujba mea, încât mă ciupesc în fiecare zi. Chiar o fac. Mai ales acum, de când n-o mai am pe Buni. Fără ea, casa nu mai e casă. Mi se pare că apartamentul pe care îl împărţeam şi-a pierdut orice urmă de culoare. Dar în momentul în care intru în hotelul Regency Grand, lumea capătă nuanţe strălucitoare.

Pe când îmi aşez mâna pe balustrada lucioasă, de alamă, şi urc treptele stacojii care duc la porticul maiestuos al hotelului, mă simt ca Dorothy intrând în Oz. Împing uşile rotative sclipitoare şi mă văd oglindită în sticlă, aşa cum sunt eu cu adevărat – părul meu întunecat şi înfăţişarea palidă sunt omniprezente, dar obrajii prind din nou culoare, iar raţiunea mea de a fi este încă o dată restabilită.

După ce trec de uşi, de obicei mă opresc pentru a admira grandoarea foaierului. Nu îşi pierde niciodată strălucirea.

Nu devine niciodată monoton sau prăfuit. Culorile sale nu se estompează şi nu se decolorează niciodată. Este binecuvântat să rămână neschimbat în fiecare zi. Recepţia este în stânga, cu blatul de culoarea obsidianului şi recepţionerii îmbrăcaţi elegant, în alb şi negru, ca nişte pinguini. Iar apoi este foaierul în sine, amplu, în formă de potcoavă, cu podelele de marmură fină, italienească, radioase, de un alb imaculat, atrăgând privirile sus, spre terasa de la etajul al doilea. Îţi atrag atenţia bogatele ornamente în stil Art Deco ale terasei şi scara impozantă din marmură, care te duce acolo, cu balustradele strălucitoare şi opulente, şerpi care se răsucesc în sus spre sfere aurii ţinute nemişcate în fălci de alamă. Deseori, oaspeţii vor sta în dreptul balustradei, cu mâinile odihnindu-se pe unul din stâlpii sclipitori, urmărind scena glorioasă de dedesubt – hamalii mergând în zigzag, trăgând după ei valize, oaspeţii relaxându-se în fotolii somptuoase sau cupluri ghemuite pe canapelele pentru două persoane, de culoarea smaraldului, cu secretele lor absorbite în adâncul catifelei pufoase.

Dar poate că ceea ce îmi place cel mai mult la foaier este senzaţia olfactivă, acea primă inspiraţie intensă la începutul fiecărei ture, când trag adânc în piept mirosul hotelului – melanjul parfumurilor fine ale doamnelor, moscul întunecat al fotoliilor din piele, nota înţepătoare de lămâie a produselor de lustruire care sunt folosite de două ori pe zi pe podelele de marmură strălucitoare. Este însăşi mireasma sufletului. Este însăşi aroma vieţii.

În fiecare zi, când ajung la muncă la Regency Grand, mă simt din nou vie, o parte din ţesătura lucrurilor, din splendoarea şi culoarea lor. Sunt o parte a structurii, un pătrat unic, strălucitor, integrat în tapiserie.

Buni obişnuia să spună: „Dacă îţi place munca pe care o faci, nu vei lucra nici o zi din viaţa ta”. Şi avea dreptate. Fiecare zi de muncă este o bucurie pentru mine. M-am născut să fac munca aceasta. Îmi place nespus să fac curat, îmi plac nespus căruciorul meu de cameristă şi uniforma mea.

Nimic nu se compară cu un cărucior perfect aprovizionat, dimineaţa devreme. Este, în umila mea opinie, un corn al abundenţei în materie de mărinimie şi frumuseţe. Cutiile micuţe cu săpunuri în ambalaje fine, mirosind a flori de portocal, sticluţele de şampon de la Crabtree & Evelyn, cutiile de şerveţele înghesuite, rolele de hârtie igienică în folie de protecţie, prosoapele albe, de trei mărimi – de baie, de mâini şi de faţă – şi teancurile de milieuri pentru tăvile de servire a ceaiului şi cafelei. Şi ultimul, dar nu cel din urmă, setul de curăţare, care include un pămătuf pentru praf, un lac de mobilă cu aromă de lămâie, saci de gunoi antiseptici, uşor parfumaţi, precum şi o gamă impresionantă de solvenţi şi dezinfectanţi în sticle cu pulverizator, toate aliniate şi pregătite să combată orice pată, fie ea de cafea, de vomă sau chiar şi de sânge. Un cărucior încărcat cu produse de menaj este un miracol sanitar portabil; este un curăţător pe roţi. Şi aşa cum am mai spus, e ceva frumos.

Şi uniforma mea. Dacă ar trebui să aleg între uniforma şi căruciorul meu, nu cred că aş putea. Uniforma este libertatea mea. Este o imbatabilă pelerină invizibilă. La Regency Grand, este curăţată în fiecare zi la spălătorie, care se află în măruntaiele igrasioase ale hotelului, imediat după vestiarele echipei de curăţenie. În fiecare zi, înainte să ajung la muncă, uniforma este agăţată de uşa dulapului meu. Vine înfăşurată într-un plastic lipicios, cu un bileţel autoadeziv care are pe el numele meu mâzgălit cu marker

negru. Ce bucurie simt să o văd acolo dimineaţa, a doua mea piele – curată, dezinfectată, călcată recent, mirosind deopotrivă a hârtie proaspătă, a piscină interioară şi a nimic. Un nou început. De parcă ziua anterioară şi toate celelalte zile de dinainte de aceasta au fost şterse cu buretele.

Când îmi îmbrac uniforma de cameristă – nu în stilul acela învechit à la Downton Abbey şi nici măcar în cel clişeic de iepuraş Playboy, ci alcătuită dintr-o cămaşă apretată, de un alb orbitor, şi o fustă-creion neagră (cu fibră de lycra, ca să permită lejeritate în mişcări) –, sunt întregită. Odată ce m-am îmbrăcat pentru ziua de muncă, mă simt încrezătoare, ca şi cum aş şti exact ce să spun şi ce să fac – cel puţin, în majoritatea timpului. Iar când o dau jos la sfârşitul zilei, mă simt goală, neprotejată, distrusă.

Adevărul este că, deseori, întâmpin dificultăţi în situaţiile sociale; de parcă toată lumea ar juca un joc elaborat, cu reguli complexe pe care ei toţi le cunosc, dar eu joc întotdeauna pentru prima dată. Fac greşeli de etichetă cu o regularitate alarmantă, jignesc când vreau să fac un compliment, interpretez greşit limbajul corpului, spun lucruri nepotrivite în momente nepotrivite. Doar datorită bunicii mele, ştiu că un zâmbet nu înseamnă neapărat că cineva e fericit. Uneori, oamenii zâmbesc când râd de tine. Sau îţi mulţumesc când de fapt vor să te plesnească peste faţă. Buni spunea că începeam să mă pricep tot mai bine la citirea comportamentelor – „zi de zi, în toate felurile, draga mea” –, dar acum, fără ea, îmi e greu. Înainte, când mă grăbeam acasă după muncă, deschideam uşa apartamentului nostru şi îi adresam întrebările pe care le reţinusem de-a lungul zilei. „Sunt acasă! Buni, ketchupul chiar curăţă alama sau ar trebui să rămân la sare şi oţet?

Este adevărat că unii oameni beau ceai cu frişcă? Buni, de ce mi-au spus Rumba la muncă azi?”

Dar acum, când uşa de acasă se deschide, nu se mai aude nici un „O, dragă Molly, pot să-ţi explic, cum să nu” sau „Mai întâi, să-ţi fac o ceaşcă bună de ceai şi apoi am să-ţi răspund la toate acestea”. Acum, apartamentul nostru confortabil, cu două dormitoare, pare lipsit de sens, şi de viaţă, şi pustiu ca o peşteră. Sau un sicriu. Sau un mormânt.

Cred că din pricina problemelor pe care le am în interpretarea expresiilor, sunt ultima persoană invitată la o petrecere, cu toate că mie chiar îmi plac petrecerile. Se pare că mă lansez în conversaţii stânjenitoare şi, dacă e să pleci urechea la bârfe, nu am nici un prieten de vârsta mea. Ca să fiu sinceră, asta e sută la sută adevărat. Nu am prieteni de vârsta mea, de fapt nu prea am prieteni în general.

Dar la muncă, atunci când port uniforma, mă integrez. Devin parte din decorul hotelului, ca tapetul în dungi albe şi negre care împodobeşte pereţii multor coridoare şi camere. În uniforma mea, atât timp cât îmi ţin gura închisă, pot să fiu oricine. N-ai reuşi să mă identifici corect la poliţie, dintr-un şir de suspecţi, chiar dacă ai trece pe lângă mine de zece ori pe zi.

Recent, am împlinit douăzeci şi cinci de ani, „un sfert de secol”, ar proclama bunica mea către mine dacă ar mai putea să îmi spună ceva. Dar nu poate, pentru că e moartă.

Da, moartă. De ce să nu spunem lucrurilor pe nume? Nu a pierit, ca o briză dulce gâdilând iarba neagră. Nu s-a dus la cei drepţi. A murit. Cu aproximativ nouă luni în urmă.

Ziua de după moartea ei a fost una plăcută, cu o vreme minunată, iar eu m-am dus ca de obicei la muncă. Domnul Alexander Snow, managerul hotelului, a fost surprins să mă vadă. Îmi aminteşte de o bufniţă. Poartă ochelari cu rame de baga, prea mari pentru faţa sa turtită. Îşi piaptănă peste cap părul rar, ceea ce-i evidenţiază linia în retragere. Nimeni altcineva din hotel nu îl place prea mult. Aşa cum ar spune Buni: „Nu-ţi bate capul cu ce gândesc alţii; contează ce gândeşti tu”. Sunt de acord. O persoană trebuie să trăiască după propriul său cod moral, nu să îi urmeze orbeşte pe alţii, ca o oaie.

— Molly, ce cauţi aici? m-a întrebat domnul Snow când am apărut la muncă, în ziua de după moartea lui Buni. Îmi pare rău pentru pierderea ta. Domnul Preston mi-a spus că bunica ta s-a prăpădit ieri. Am chemat deja pe cineva să-ţi ţină locul. Am presupus că-ţi iei liber azi.

— Domnule Snow, de ce aţi presupus? l-am întrebat eu. Când presupuneţi, ne faceţi de râs şi pe dumneavoastră, şi pe mine.

Domnul Snow părea că avea să regurgiteze un şoarece.

— Te rog să accepţi condoleanţele mele. Eşti sigură că nu vrei să îţi iei liber?

— Buni a murit, nu eu, i-am răspuns. Aşa cum ar spune Buni: „Spectacolul trebuie să continue”.

A făcut ochii mari, ceea ce sugerează oare un şoc? Nu voi înţelege niciodată de ce oamenii găsesc adevărul mai şocant decât minciunile.

Totuşi, domnul Snow a cedat apoi.

— Cum doreşti, Molly.

Câteva minute mai târziu, eram jos, într-unul din vestiarele echipei de curăţenie, îmbrăcându-mi uniforma de cameristă, aşa cum fac în fiecare zi, aşa cum am făcut exact în această dimineaţă, aşa cum o voi face şi mâine, chiar dacă altcineva – nu bunica mea – a murit azi. Şi nu acasă, ci la hotel.

Da. Chiar aşa. Azi la muncă, am găsit un oaspete mort de-a binelea în patul său. Domnul Black. Acel domn Black. În afară de asta, ziua mea de muncă a fost la fel de normală ca întotdeauna.

Nu e interesant cum un eveniment seismic îţi poate modifica amintirea lucrurilor întâmplate? De obicei, zilele de muncă alunecă împreună, sarcinile zilnice se mai suprapun. Coşurile de gunoi pe care le golesc la etajul al patrulea se suprapun peste cele de la etajul al treilea. Aş putea să jur că fac curat în Apartamentul 410, cel de pe colţ, cu vedere către partea de vest a străzii, dar de fapt sunt în celălalt capăt al hotelului, în Camera 430, cea de pe colţul din partea de est, care este o imagine în oglindă a Apartamentului 410. Apoi, ceva ieşit din comun se întâmplă – cum ar fi să-l găsesc pe domnul Black mort de-a binelea în patul său – şi dintr-odată ziua se cristalizează, trece, într-o secundă, din stare gazoasă în stare solidă. Fiecare moment devine memorabil, unic faţă de toate celelalte zile de muncă ce au precedat-o pe aceasta.

Evenimentul seismic a avut loc azi, în jurul orei trei după-amiază, pe la sfârşitul turei mele. Făcusem deja curat în toate camerele care îmi fuseseră atribuite, inclusiv în apartamentul familiei Black de la etajul patru, dar trebuia să mă întorc acolo pentru a termina de făcut curat în baia lor.

Să nu te gândeşti nici un moment că sunt neglijentă sau dezorganizată în munca mea, doar pentru că am făcut curat de două ori în apartamentul familiei Black. Când fac curat într-o cameră, o atac de sus până jos. O las proaspătă şi imaculată – nici o suprafaţă rămasă neştearsă, nici o murdărie lăsată în urmă. „Curăţenia e soră cu dumnezeirea”, obişnuia să spună bunica mea, iar eu cred că acesta este un principiu mai bun după care să trăieşti decât majoritatea. Nu trec cu vederea locurile mai ascunse, le fac să strălucească. Nici o amprentă rămasă neştearsă, nici o pată, necurăţată.

Deci nu e ca şi cum m-aş fi lenevit în această dimineaţă şi aş fi decis să nu fac curat în baia familiei Black când am curăţat restul apartamentului lor. Au contraire, baia era ocupată de un oaspete la prima mea vizită sanitară. Giselle, actuala soţie a domnului Black, a intrat la duş curând după ce am ajuns eu. Şi cu toate că mi-a acordat (mai mult sau mai puţin) permisiunea de a face curat în restul apartamentului cât timp ea se spăla, a zăbovit destul de mult timp la duş, atât de mult încât aburii au început să se strecoare în valuri pe sub uşa băii.

Domnul Charles Black şi a doua sa soţie, Giselle Black, sunt de ceva timp oaspeţi fideli ai Regency Grand. Toată lumea din hotel îi cunoaşte; toată lumea din ţară îi cunoaşte. Domnul Black stă – sau mai degrabă, stătea – la

noi pentru cel puţin o săptămână în fiecare lună, în timp ce îşi supraveghea afacerile imobiliare din oraş. Domnul Black este – a fost – un impresar faimos, un magnat, o persoană foarte influentă. El şi Giselle figurau deseori în paginile mondene. El era descris ca „un vulpoi argintiu, de vârstă mijlocie”, deşi, ca să fie clar, nu e nici argintiu şi nici vulpoi. Asta, în vreme ce Giselle era descrisă deseori ca „o tânără mondenă atrăgătoare, soţia-trofeu tipică”.

Eu am considerat descrierea ca fiind laudativă, dar când a citit-o Buni, nu a fost de acord. Când am întrebat de ce, mi-a spus: „E ceea ce se află printre rânduri, nu în ele”.

Domnul şi doamna Black nu erau căsătoriţi decât de vreo doi ani. Noi, cei de la Regency Grand, eram norocoşi că acest stimat cuplu ne onora cu prezenţa sa în mod regulat. Asta ne conferea prestigiu. Ceea ce, în consecinţă, înseamnă mai mulţi oaspeţi. Ceea ce, în consecinţă, înseamnă că eu am încă de lucru.

Odată, cu doi ani în urmă, când treceam prin Districtul Financiar, Buni mi-a arătat toate clădirile deţinute de domnul Black. Nu-mi dădusem seama că el deţinea aproape un sfert din oraş, dar într-adevăr, aşa este. Sau era. Din câte se pare, când eşti un cadavru, nu mai poţi deţine proprietăţi.

— Dumnealui nu deţine Regency Grand, a spus odată domnul Snow despre domnul Black, pe vremea când domnul Black era încă foarte viu.

Domnul Snow şi-a accentuat comentariul cu un mic pufnet bizar. Nu am nici cea mai vagă idee ce trebuia să însemne acel pufnet. Unul dintre motivele pentru care cea de-a

doua soţie a domnului Black, Giselle, mi-a devenit dragă este că ea îmi spune lucrurile direct. În cuvintele sale.

În această dimineaţă, prima dată când am intrat în apartamentul familiei Black, l-am curăţat de la un capăt la altul – mai puţin baia, care era ocupată de Giselle. Nu părea deloc în apele ei. Când am ajuns, mi-am dat seama că avea ochii roşii şi umflaţi. Alergii? m-am întrebat. Sau ar fi putut să fie tristeţe? Giselle n-a pierdut timpul. Aproape imediat după sosirea mea, a fugit în baie şi a trântit uşa în urma ei.

Nu am permis comportamentului ei să interfereze cu sarcina pe care o aveam de îndeplinit. Dimpotrivă, m-am apucat imediat de treabă şi am curăţat temeinic apartamentul. Când totul a fost în perfectă ordine, am stat în faţa uşii închise de la baie, cu o cutie de şerveţele în mână, şi am strigat la Giselle, aşa cum mă învăţase domnul Snow.

— Camerele dumneavoastră au fost impecabil curăţate! Mă voi întoarce mai târziu ca să curăţ baia!

— Bine! a răspuns Giselle. Nu e nevoie să ţipi! Dumnezeule!

Când a ieşit în cele din urmă din baie, i-am înmânat un şerveţel, în caz că era într-adevăr alergică sau supărată. Mă aşteptam la puţină conversaţie, deoarece deseori este destul de vorbăreaţă, dar ea s-a făcut repede nevăzută în dormitor, pentru a se îmbrăca.

Aşa că am părăsit apartamentul şi am lucrat pe etajul patru, cameră după cameră. Am umflat pernele şi am lustruit oglinzile aurite. Am pulverizat substanţe de curăţat

pe petele de pe tapet şi pereţi. Am adunat aşternuturile murdare şi prosoapele umede. Am dezinfectat toaletele şi chiuvetele de porţelan.

Când am ajuns pe la jumătatea muncii mele pe acel etaj, mi-am luat o pauză scurtă pentru a duce căruciorul la subsol, unde am lăsat la spălătorie doi saci mari şi grei de aşternuturi şi prosoape murdare. În ciuda aerului sufocant de la subsol, atmosferă înrăutăţită şi de luminile strălucitoare, fluorescente, şi de tavanul foarte jos, a fost o uşurare să las sacii aceia în urmă. Pe când mă îndreptam din nou spre coridoare, m-am simţit mult mai uşoară, chiar dacă eram uşor asudată.

M-am hotărât să îi fac o vizită lui Juan Manuel, care lucrează ca spălător de vase la bucătărie. Am străbătut coridoarele întortocheate, cotind de fiecare dată corect – stânga, dreapta, stânga, stânga, dreapta – ca un şoarece antrenat inteligent într-un labirint. Când am ajuns la uşile mari de la bucătărie şi am intrat înăuntru, Juan Manuel a oprit totul şi mi-a adus imediat un pahar mare de apă rece cu gheaţă, lucru pe care l-am apreciat foarte mult.

După o discuţie scurtă şi plăcută, l-am lăsat. Apoi mi-am refăcut proviziile de prosoape şi aşternuturi curate. După aceea, am urcat, în aerul proaspăt de la etajul al doilea, pentru a începe să fac curat într-un alt rând de camere, ceea ce, în mod suspect, mi-a adus doar bacşişuri mici, dar mai multe despre asta, mai târziu.

Atunci când m-am uitat la ceas, era în jur de ora trei. Trebuia să mă întorc la etajul al patrulea şi să curăţ baia doamnei şi domnului Black. Am zăbovit puţin în faţa uşii lor, ca să îmi dau seama dacă e sau nu ocupată. Am ciocănit, cum e protocolul.

— Curăţenia! am spus cu voce tare, dar politicoasă şi autoritară.

Nici un răspuns. Am luat cheia principală şi am intrat în apartamentul lor, trăgând căruciorul după mine.

— Domnule Black? Doamnă Black? Aş putea să termin vizita sanitară? Mi-ar face mare plăcere să vă las camera impecabilă.

Nimic. Evident, sau aşa am crezut, soţul şi soţia erau plecaţi. Cu atât mai bine. Mi-aş fi putut face treaba pe îndelete şi în linişte. Am lăsat uşa grea să se închidă în urma mea. Am aruncat o privire prin living. Nu mai era aşa cum l-am lăsat cu câteva ore în urmă, curat şi ordonat. Draperiile fuseseră trase peste ferestrele impresionante, tronând, din podea până în tavan, deasupra străzii de dedesubt, câteva sticluţe de scotch din minibar erau dărâmate pe masa de sticlă, cu un pahar alături, pe jumătate golit, un trabuc neîncepu t, un şerveţel mototolit pe podea şi o mică adâncitură în divan, acolo unde şezuse băutorul. Geanta galbenă a lui Giselle nu mai era în locul în care am văzut-o de dimineaţă, pe biroul de la intrare, ceea ce însemna că acum se plimba prin oraş.

Munca unei cameriste nu se termină niciodată, m-am gândit pe când am tras perna de pe divan, am umflat-o, am aşezat-o iar la locul ei şi am netezit orice cută rămasă. Înainte să curăţ masa, m-am hotărât să verific în ce stare se aflau celelalte camere. Eram din ce în ce mai convinsă că trebuie să fac curat de la început, în tot apartamentul.

M-am îndreptat spre dormitorul din capătul apartamentului. Uşa era deschisă, iar unul dintre halatele de baie albe, somptuoase ale hotelului era aruncat pe

podea, exact în faţa uşii. Din locul unde mă aflam, puteam să văd dulapul din dormitor, cu o uşă încă deschisă, exact aşa cum l-am lăsat de dimineaţă pentru că seiful din interior era, de asemenea, deschis, blocând uşa dulapului. O parte din conţinutul seifului era încă intactă – mi-am dat seama imediat –, dar obiectele care mi-au provocat consternare de dimineaţă lipseau cu desăvârşire. Într-un fel, asta era o uşurare. Mi-am îndepărtat atenţia de la dulap, am păşit cu grijă peste halat şi am intrat în dormitor.

Abia atunci l-am văzut pe el. Pe domnul Black. Purta acelaşi costum la două rânduri pe care-l avusese şi mai devreme când mă şocase pe coridor, doar hârtia din buzunarul de la piept dispăruse. Era întins pe spate, în pat. Aşternuturile erau mototolite şi răvăşite, de parcă s-ar fi zvârcolit şi s-ar fi foit mult înainte de a se instala pe spate. Capul său se sprijinea pe o pernă, nu două, iar celelalte două perne erau aşezate pieziş lângă el. Ar fi fost nevoie să localizez a patra pernă obligatorie, pe care cu siguranţă o pusesem pe pat de dimineaţă când îl aranjasem, pentru că diavolul se află, aşa cum se spune, în detalii.

Pantofii domnului Black erau scoşi, în cealaltă parte a camerei. Îmi amintesc asta în mod deosebit pentru că unul dintre pantofi era spre sud, iar celălalt spre est, şi am ştiut imediat că era de datoria mea profesională să îi aşez pe ambii în aceeaşi direcţie, şi să descâlcesc şireturile încurcate, înainte de a părăsi camera.

Bineînţeles, primul meu gând atunci când am văzut această scenă nu a fost că domnul Black era mort, ci că dormea profund după ce savurase mai multe pahare de băutură după-amiază, în living. Dar după o observare mai amănunţită, am perceput şi alte ciudăţenii în cameră. Pe

noptiera din partea stângă a domnului Black era un flacon de medicamente deschis, un flacon pe care l-am recunoscut ca aparţinându-i lui Giselle. O varietate de pilule mici, albastre căzuseră în cascadă din flacon, unele aterizând pe noptieră şi altele, pe podea. Câteva pilule fuseseră strivite, reduse la o pudră fină, tasată acum în covor. Asta va necesita o putere mare de aspiraţie şi apoi o picătură de dezodorizant, pentru a readuce covorul la starea sa impecabilă.

Nu se întâmplă des să intru într-un apartament şi să găsesc un oaspete dormind profund în pat. Mai degrabă, spre profunda mea uimire, este mult mai probabil să îi surprind pe oaspeţi într-o cu totul altă ipostază – în flagrant delict, cum s-ar zice. Majoritatea oaspeţilor care se hotărăsc să doarmă sau să se angajeze în activităţi private sunt suficient de amabili încât să atârne la uşă semnul cu „Nu deranjaţi” pe care îl las mereu pe biroul de la intrare, pentru asemenea circumstanţe. Iar majoritatea oaspeţilor strigă imediat dacă, fără să vreau, îi surprind într-un moment inoportun. Dar nu şi domnul Black; el nici nu a strigat şi nici nu mi-a ordonat să „mă car”, acesta fiind felul lui obişnuit de a mă concedia când nimeream într-un moment nepotrivit. În schimb, continua să doarmă profund.

Atunci mi-am dat seama că nu l-am auzit respirând în cele zece secunde sau mai mult de când stăteam în uşa dormitorului său. Ştiu câte ceva despre persoanele care dorm profund, pentru că întâmplarea face că şi bunica mea era una dintre ele, dar nimeni nu doarme atât de profund încât să uite să mai respire.

M-am gândit că ar fi recomandat să mă apropii de domnul Black şi să mă asigur că era cât de cât în regulă. Ţine, de

asemenea, de datoria profesională a unei cameriste. Am făcut un pas în faţă pentru a-i analiza chipul. Atunci am observat cât de palid părea, cât de umflat şi cât de... fără îndoială, nu era bine. Cu băgare de seamă, m-am apropiat şi mai mult, până am ajuns chiar la capul patului, şi m-am aplecat deasupra lui. Ridurile sale păreau mai adânci, gura trasă în jos într-o grimasă, deşi pentru domnul Black nu era ceva neobişnuit. Avea nişte urme mici şi ciudate în jurul ochilor, ca nişte înţepături roşii şi violete. Abia atunci au început să sune dintr-odată clopoţeii în mintea mea. În acel moment, mi-a picat într-adevăr fisa că situaţia părea a fi mult mai gravă decât crezusem la început.

Am întins o mână şi l-am bătut pe umăr pe domnul Black. L-am simţit rigid şi rece, ca o piesă de mobilier. Am dus mâna în dreptul gurii lui, într-o speranţă disperată că voi simţi o răsuflare, dar fără nici un folos.

— Nu, nu, nu, am spus în timp ce mi-am pus două degete pe gâtul lui, în căutarea pulsului, pe care nu l-am găsit.

L-am apucat de umeri şi l-am scuturat.

— Domnule! Domnule! Treziţi-vă!

A fost o reacţie prostească, acum că mă gândesc, dar la momentul respectiv părea încă aproape imposibil ca domnul Black să fie într-adevăr mort.

Când i-am dat drumul, s-a prăbuşit înapoi, lovindu-se uşor cu capul de tăblia patului. Atunci, m-am dat înapoi de lângă pat, cu braţele înţepenite pe lângă corp.

M-am îndreptat spre cealaltă noptieră, unde era un telefon, şi am sunat jos la recepţie.

— Regency Grand, recepţia. Cu ce vă pot ajuta?

— Bună ziua, am spus eu. Nu sunt un oaspete. Nu sun de obicei pentru ajutor. Sunt Molly, camerista. Sunt în Apartamentul 401 şi am de-a face cu o situaţie mai degrabă neobişnuită. O problemă neobişnuită, să zicem.

— De ce suni la recepţie? Sună la curăţenie.

— Eu sunt de la curăţenie, am spus, ridicând vocea. Te rog, dacă ai putea să îl anunţi pe domnul Snow că am aici un oaspete care este... indispus permanent.

— Indispus permanent?

Din cauza asta este întotdeauna mai bine să spui lucrurilor pe nume în absolut toate situaţiile, dar în acel moment recunosc că mi-am pierdut capul.

— E mort de-a binelea, am spus eu. Mort în patul lui. Cheamă-l pe domnul Snow. Şi, te rog, sună la serviciul de urgenţe. Imediat!

Apoi am închis. Ca să fiu sinceră, tot ce s-a întâmplat după aceea pare ireal, ca desprins într-un vis. Îmi amintesc că inima îmi bătea cu putere în piept, camera se rotea ca într-un film de Hitchcock, palmele mi s-au umezit, iar receptorul aproape că mi-a alunecat din mână până să-l pun înapoi, în furcă.

Atunci am ridicat privirea. Pe peretele din faţa mea era o oglindă cu ramă aurită, reflectând nu numai chipul meu îngrozit, dar şi tot ceea ce nu observasem până atunci.

Ameţeala a devenit mai puternică, podeaua se rotea cu mine de parcă aş fi fost într-un carusel, în parcul de

distracţii. Mi-am dus o mână la piept, într-o încercare zadarnică de a-mi linişti bătăile puternice ale inimii.

E mai uşor decât ţi-ai imagina vreodată – să existi la vedere, în timp ce rămâi în mare măsură invizibil. Asta m-a învăţat slujba de cameristă. Poţi fi foarte importantă, esenţială pentru mersul lucrurilor şi, cu toate acestea, să fii complet trecută cu vederea. Este un adevăr care se aplică în cazul cameristelor, dar, se pare, şi în cazul altora. Este un adevăr care taie-n carne vie.

La scurt timp după aceea, am leşinat. Camera s-a întunecat, iar eu m-am prăbuşit pur şi simplu, aşa cum mi se mai întâmplă uneori când conştiinţa devine copleşitoare.

Acum, stau aici, în biroul luxos al domnului Snow, şi mâinile îmi tremură. Sunt cu nervii în piuneze. Ce e corect e corect. Ce e făcut e făcut. Şi totuşi, tremur.

Mă folosesc de trucul lui Buni pentru a mă linişti. De fiecare dată când tensiunea devenea de nesuportat într-un film, ea apuca telecomanda şi derula înainte. „Poftim”, îmi spunea ea. „N-are nici un sens să ne agităm când finalul e inevitabil. Ce va fi va fi.” Asta e adevărat în filme, dar mai puţin adevărat în viaţa reală. În viaţa reală, acţiunile pe care le întreprinzi pot schimba rezultatul final, de la unul trist la unul fericit, de la unul dezamăgitor la unul satisfăcător, de la unul greşit la unul corect.

Trucul lui Buni mă ajută. Derulez înainte şi îmi aleg momentul potrivit ca să reiau. Tremurul mi se domoleşte pe loc. Eram încă în apartament, dar nu în dormitor. Eram lângă uşa de la intrare. M-am dus repede înapoi în dormitor, am ridicat pentru a doua oară receptorul şi am

sunat la recepţie. De data aceasta, am cerut să vorbesc cu domnul Snow. Când i-am auzit vocea la celălalt capăt al firului, spunând: „Alo? Ce este?”, m-am asigurat că vorbesc clar şi răspicat.

— Sunt Molly. Domnul Black e mort. Sunt în camera sa. Vă rog să sunaţi imediat la urgenţe.

După aproximativ treisprezece minute, domnul Snow a intrat în cameră, urmat de o mică armată alcătuită din personal medical şi poliţişti. M-a condus deoparte, ghidându-mă de cot ca pe un copil mic.

Şi acum stau aici, în biroul său de lângă foaierul principal, într-un scaun maro cu spătar înalt, din piele scârţâitoare. Domnul Snow a plecat cu ceva timp în urmă – să fi trecut o oră, sau poate mai mult? Mi-a spus să aştept până se întoarce. Am o minunată ceaşcă de ceai într-o mână şi un fursec în cealaltă. Nu-mi amintesc cine mi le-a adus. Duc ceaşca la buze – este caldă, dar nu fierbinte, are temperatura ideală. Mâinile îmi tremură încă uşor. Cine mi-a făcut o asemenea ceaşcă de ceai perfectă? Să fi fost domnul Snow? Sau cineva de la bucătărie? Poate Juan Manuel? Sau poate Rodney de la bar, un gând plăcut – Rodney preparând special pentru mine un ceai desăvârşit.

Pe când mă uit în jos la ceaşcă – una din porţelan de calitate, decorată cu trandafiri roz şi spini verzi – brusc mi se face teribil de dor de bunica mea.

Duc fursecul la gură. Simt cum mi se sfărâmă între dinţi. Textura e crocantă, iar aroma, delicată şi untoasă. Per total, este un fursec încântător. Are gust dulce, o, da, atât de dulce...

2

Rămân singură în biroul domnului Snow. Sunt îngrijorată, trebuie să mărturisesc, pentru că am rămas foarte în urmă cu norma de făcut curat în camere, ca să nu mai zic de colectarea bacşişurilor. De obicei, pe la această oră în timpul zilei de lucru, aş fi curăţat deja camerele de pe cel puţin un etaj, dar nu şi azi. Mă îngrijorează ce vor gândi celelalte cameriste şi dacă vor fi nevoite să preia sarcinile mele. A trecut atât de mult timp, iar domnul Snow încă nu s-a întors la mine. Încerc să-mi potolesc frica ce mi s-a cuibărit în stomac, făcându-l să forfotească.

Îmi trece prin minte că cea mai bună cale de a mă calma este să merg pe urmele zilei, amintindu-mi cât de bine pot tot ce s-a întâmplat până în momentul în care l-am găsit pe domnul Black mort în patul său din Apartamentul 401.

A început ca o zi obişnuită. Am intrat în hotel pe uşile rotative impunătoare. Teoretic, se presupune că angajaţii trebuie să folosească intrarea de serviciu din spate, dar puţini o fac. Aceasta este o regulă pe care o încalc cu plăcere.

Îmi place nespus senzaţia rece a balustradelor de alamă lustruite ce duc spre scările stacojii de la intrarea principală a hotelului. Îmi place nespus scârţâitul covorului pluşat sub încălţările mele. Şi îmi mai place nespus să îl salut pe domnul Preston, portarul de la Regency Grand. Corpolent, purtând o şapcă şi un trenci lung, decorat cu emblemele aurite ale hotelului, domnul Preston lucrează la hotel de peste două decenii.

— Bună dimineaţa, domnule Preston.

— O, Molly. O zi de luni fericită, draga mea, îmi zice, ducând mâna la şapcă.

— V-aţi mai văzut fiica de curând?

— Pai, da. Am luat cina duminică. Mâine susţine un caz la tribunal. Încă nu-mi vine să cred. Fetiţa mea, stând în faţa unui judecător. Dacă ar vedea-o Mary acum!

— Trebuie să fiţi tare mândru de ea.

— Aşa şi sunt.

Domnul Preston este văduv de peste un deceniu, dar nu s-a recăsătorit niciodată. Când oamenii întreabă de ce, răspunsul său este întotdeauna acelaşi: „Inima mea îi aparţine lui Mary”.

Este un bărbat onorabil, un bărbat bun. Nu este genul de bărbat care înşală. Am menţionat cât de mult detest bărbaţii care înşală? Merită să fie aruncaţi în nisipuri mişcătoare şi lăsaţi să se sufoce. Domnul Preston nu e genul acela de bărbat. Este un bărbat pe care ţi-l doreşti ca tată, deşi nu mă pot considera vreo specialistă în domeniu, ţinând cont că nu am avut niciodată un tată în viaţa mea. Al meu a dispărut în acelaşi timp cu mama, când eu eram „doar un biscuiţel”, aşa cum obişnuia să spună bunica mea, ceea ce, după cum mi-am dat seama la un moment dat, însemna că aveam între şase luni şi un an, iar de atunci Buni s-a ocupat de creşterea mea şi am devenit un întreg, Buni şi eu, eu şi Buni. Până când moartea ne-a despărţit.

Domnul Preston îmi aminteşte de Buni. Şi el a cunoscut-o. Niciodată nu mi-a fost clar cum s-au cunoscut, dar Buni era prietenoasă cu el şi foarte apropiată de soţia lui, Mary, odihnească-se în pace.

Îl plac pe domnul Preston pentru că el inspiră oamenii să se comporte adecvat. Dacă eşti portar la un hotel distins, rafinat, vezi o mulţime de lucruri. Ca de pildă, oameni de afaceri care aduc cu ei tinere pe post de jucării fierbinţi în vreme ce soţiile lor de vârstă mijlocie sunt la mii de kilometri depărtare. Ca de pildă, staruri rock într-o stare atât de avansată de ebrietate încât confundă pupitrul portarului cu un pisoar. Ca de pildă, tânăra şi frumoasa doamnă Black – a doua doamnă Black – ieşind din hotel în grabă, cu rimelul scurgându-i-se pe obrajii brăzdaţi de lacrimi.

Domnul Preston aplică propriul cod de conduită pentru a reinstaura ordinea. Am auzit odată un zvon cum că s-ar fi enervat atât de tare pe acel star rock încât le-a dat un pont paparazzilor, care s-au năpustit ca uliii pe el, agasându-l atât de tare încât n-a mai venit niciodată la Regency Grand.

— Domnule Preston, e adevărat? l-am întrebat la un moment dat. Dumneavoastră aţi fost cel care i-a sunat atunci pe paparazzi?

— Să nu întrebi niciodată ce a făcut sau nu a făcut un gentleman. Dacă este un gentleman adevărat, a făcut-o pentru o cauză nobilă. Şi dacă este un gentleman adevărat, nu va spune niciodată.

Acesta este domnul Preston.

După ce am trecut de el în această dimineaţă, am străbătut vastul foaier principal şi am luat-o repede pe scări în jos, spre labirintul de coridoare care duc spre bucătărie, spălătorii şi camerele mele preferate, cele alocate departamentului de curăţenie. Poate că nu sunt grandioase – fără alamă, fără marmură, fără catifea –, dar simt că acolo e locul meu.

Aşa cum fac întotdeauna, îmi îmbrac uniforma curată de cameristă şi îmi iau căruciorul cu produse de menaj, asigurându-mă că a fost aprovizionat şi că e pregătit pentru tururile mele. Nu a fost aprovizionat, ceea ce nu e o surpriză, din moment ce supraveghetoarea mea, Cheryl Green, a fost de serviciu în seara trecută. Cernobîl îi spun, pe la spate, majoritatea angajaţilor de la Regency Grand. Ca să fie clar, ea nu este din Cernobîl. De fapt, nu e nici măcar din Ucraina. A trăit toată viaţa în acest oraş, ca şi mine. Vreau să se ştie că, deşi nu am o părere foarte bună despre Cheryl, refuz să îi pun – ei sau oricui altcuiva – porecle. „Tratează-i pe ceilalţi aşa cum vrei să te trateze şi ei pe tine”, obişnuia să spună Buni, şi este un principiu după care mă călăuzesc în viaţă. Am avut multe porecle de-a lungul sfertului de secol pe care l-am trăit, iar ceea ce am învăţat este că expresia aceea despre beţe şi pietre este adevărată în sens invers: beţele şi pietrele dor adesea mult mai puţin decât o fac cuvintele[2].

O fi Cheryl şefa mea, dar, cu siguranţă, nu este superioara mea. Este o diferenţă, să ştii. Nu poţi să judeci o persoană

---

[2] *Sticks and stones may break my bones, but words can never hurt me („Beţele şi pietrele pot să-mi rupă oasele, dar cuvintele nu mă dor niciodată”) – expresie din limba engleză folosită ca răspuns la o injurie, însemnând că persoana nu este afectată de vorbele care i-au fost adresate (n.tr.).*

după slujba pe care o are sau după statutul social; trebuie să judeci o persoană după faptele sale. Cheryl este neglijentă şi leneşă. Ea trişează şi nu face curat cum ar trebui. Îşi târăşte picioarele când merge. Am văzut-o efectiv curăţând chiuveta unor oaspeţi cu aceeaşi cârpă pe care a folosit-o ca să cureţe toaleta. Poţi să crezi aşa ceva?

— Ce faci? am întrebat-o în ziua în care am prins-o în flagrant delict. Nu e igienic.

S-a mulţumit să ridice din umeri.

— Oaspeţii abia dacă dau bacşiş. Asta o să-i înveţe minte.

Ceea ce e ilogic. Cum ar putea să ştie oaspeţii că şefa cameristelor tocmai a împrăştiat materie fecală microscopică în jurul chiuvetei lor? Şi cum ar putea să ştie că asta înseamnă să dea bacşişuri mai mari?

„Josnic ca dosul unei veveriţe”, a spus Buni când i-am povestit despre Cheryl şi cârpa de la toaletă.

În această dimineaţă, la sosirea mea, căruciorul era încă plin de prosoape umede şi murdare şi săpunuri folosite, din ziua precedentă. Dacă eram eu şefa, dă-mi voie să îţi spun doar atât: m-aş fi bucurat de ocazia de a aproviziona cărucioarele.

Mi-a luat ceva timp să îmi refac stocul, iar când am terminat, Cheryl ajungea în sfârşit pentru tura ei, târziu ca de obicei, trăgându-şi picioarele îngălate după ea. M-am întrebat dacă s-a grăbit şi azi la ultimul etaj, ca de obicei, ca să „îşi facă primele ronduri”, însemnând să se strecoare în apartamentele de lux care sunt ale mele pentru a le curăţa şi a-mi fura bacşişurile cele mai mari de pe perne,

lăsând în urmă doar mărunţişul. Ştiu că ea face asta, deşi nu am cum să dovedesc. E pur şi simplu genul acesta de persoană – o hoaţă – şi nu ca Robin Hood. Robin Hood fură pentru binele altora, făcând dreptate celor cărora li s-a greşit. Acest tip de furt este justificat, pe când altele nu sunt. Dar să fie clar: Cheryl nu e Robin Hood. Ea fură de la alte persoane dintr-un singur motiv – ca să îi fie ei mai bine, pe spezele altora. Şi asta o face să fie în rândurile paraziţilor, şi nu ale eroilor.

Am salutat-o fără tragere de inimă pe Cheryl, iar apoi le-am întâmpinat pe Sunshine şi pe Sunitha, celelalte două cameriste care lucrează pe tură cu mine. Sunshine este din Filipine.

— De ce ţi se zice Sunshine? am întrebat-o prima dată când ne-am întâlnit.

— Datorită zâmbetului meu strălucitor, a spus ea, punând o mână în şold şi fluturând pămătuful prin aer.

Atunci am remarcat şi eu similitudinea – ce bine semănau soarele şi Sunshine. Sunshine este luminoasă ca o zi de vară. Vorbeşte mult, iar oaspeţii o iubesc. Sunitha e din Sri Lanka şi, spre deosebire de Sunshine, abia dacă scoate un cuvânt.

— Bună dimineaţa, îi spun când e pe tură cu mine. Eşti bine?

Ea încuviinţează o dată din cap, spune vreo două vorbe, după care nu mai zice aproape nimic altceva, ceea ce îmi convine de minune. E plăcut să lucrezi cu ea şi nu neglijează, nu tergiversează. Nu am nimic de împărţit cu celelalte cameriste, atât timp cât îşi fac treaba bine. Un

lucru voi spune însă: şi Sunshine, şi Sunitha ştiu cum să cureţe ireproşabil o cameră, ceea ce respect, ca de la cameristă la cameristă.

După ce mi-am pregătit căruciorul, am mers până în capătul coridorului, la bucătărie, să îl vizitez pe Juan Manuel. El este un coleg drăguţ, întotdeauna foarte plăcut şi prietenos. Mi-am lăsat căruciorul în afara uşilor de la bucătărie, apoi am tras cu ochiul prin geam. Era acolo, la uriaşa maşină de spălat vase, împingând stive întregi de veselă în adâncurile ei. Alţi angajaţi de la bucătărie mişunau de colo colo, cărând platouri cu capace argintii, torturi proaspete, în trei straturi, sau alte delicii decadente. Supraveghetorul lui Juan nu se zărea pe nicăieri, aşa că acum era un moment bun pentru a intra. M-am furişat prin bucătărie până am ajuns la punctul de lucru al lui Juan Manuel.

— Bună! am spus eu, probabil prea tare, dar am vrut să mă fac auzită peste uruitul maşinii.

Juan Manuel a sărit şi s-a întors.

— Híjole[3], m-ai speriat.

— E un moment potrivit? am întrebat.

— Da, a răspuns el, ştergându-şi mâinile pe şorţ.

A alergat la chiuveta mare de metal, a apucat un pahar curat şi l-a umplut cu apă rece ca gheaţa, pe care mi l-a înmânat.

---

[3] Interjecţie intraductibilă, folosită de vorbitorii de limbă spaniolă pentru a exprima surpriza sau sperietura (n.red.).

— O, mulţumesc, i-am spus.

Dacă la subsol era cald, în bucătărie era un adevărat infern. Nu ştiu cum rezistă Juan, stând ore în şir în asemenea căldură şi umezeală insuportabile şi curăţând resturi de mâncare de pe farfurii. Toată acea risipă, toţi acei microbi. Îl vizitez în fiecare zi şi în fiecare zi încerc să nu mă gândesc la asta.

— Am cheia camerei tale. Camera 308, pleacă devreme azi. O să fac curat acum ca să fie gata pentru tine oricând vrei. Bine?

În ultimul an, de când Rodney mi-a explicat situaţia nefericită a lui Juan Manuel, i-am tot dat pe furiş chei de la camere.

— Amiga mia, îţi mulţumesc foarte mult, a spus Juan Manuel.

— Vei fi în siguranţă până mâine-dimineaţă la nouă, când ajunge Cheryl. Nu are de făcut curat pe acel etaj – dar cu ea, nu se ştie niciodată.

Atunci am observat semnele urâte, roşii, de jur împrejurul încheieturii lui.

— Ce sunt alea? am întrebat eu. Te-ai ars?

— O! Da. M-am ars. La maşina de spălat. Da.

— Asta sună ca o încălcare a normelor de siguranţă la locul de muncă, am spus eu. Domnul Snow ia foarte serios măsurile de siguranţă. Ar trebui să îi spui şi sigur o să trimită pe cineva să facă o verificare.

— Nu, nu, a răspuns Juan Manuel. A fost greşeala mea. Mi-am pus mâna unde nu trebuia.

— Bine, am spus eu, ai grijă.

— O să am, a răspuns el.

Nu s-a uitat deloc în ochii mei în timpul acestei părţi a conversaţiei, ceea ce nu-i stătea în fire. Am ajuns la concluzia că era ruşinat de greşeala lui, aşa că am schimbat subiectul.

— Ai primit veşti de la familia ta în ultimul timp? am întrebat eu.

— Mama mea mi-a trimis asta ieri.

A scos un telefon din buzunarul şorţului şi a deschis o fotografie. Familia lui locuieşte în nordul Mexicului. Tatăl lui a murit în urmă cu doi ani, ceea ce a aruncat întreaga familie în sărăcie. Juan trimite bani acasă pentru a compensa. Are patru surori, doi fraţi, şase mătuşi, şapte unchi şi un nepot. El este cel mai mare dintre fraţi, e aproape de o seamă cu mine. Fotografia înfăţişa întreaga familie aşezată în jurul unei mese de plastic şi zâmbind cu toţii la cameră. Mama lui stătea în picioare în capul mesei, ţinând mândră în braţe un platou cu carne la grătar.

— De aceea sunt aici, în bucătăria asta, în ţara asta. Ca familia mea să poată să mănânce carne în ziua de duminică. Dacă mama te-ar întâlni, Molly, te-ar plăcea imediat. Eu şi mama suntem la fel. Noi recunoaştem oamenii buni atunci când îi vedem, a zis şi a arătat spre chipul mamei sale în fotografie. Priveşte! Niciodată nu se opreşte din zâmbit, indiferent ce se întâmplă. O, Molly.

Şi atunci l-au podidit lacrimile. N-am ştiut ce să fac. Nu voiam să mă mai uit la alte poze cu familia lui. De fiecare dată când făceam asta, aveam o senzaţie ciudată, ca un nod în stomac, cum mi s-a întâmplat şi atunci când am scăpat din greşeală cercelul unei cliente şi a căzut în gaura neagră a scurgerii.

— Trebuie să plec, am spus eu. Douăzeci şi una de camere de curăţat azi.

— Bine, bine. Sunt fericit când mă vizitezi. Pe curând, domnişoară Molly.

M-am grăbit să ies din bucătărie şi să ajung pe coridorul liniştit, luminos şi la căruciorul meu în perfectă ordine. Imediat, m-am simţit mult mai bine.

Era timpul să merg la Social, bar-restaurant din cadrul hotelului, acolo unde Rodney urma să îşi înceapă tura. Rodney Stiles, barman-şef. Rodney, cu părul său des, ondulat, cu cămaşa sa albă, desfăcută la primii nasturi, dar cu bun gust, dezvăluind numai puţin din pieptul perfect neted – ei bine, aproape perfect neted, dacă nu pui la socoteală cicatricea mică, rotundă, pe stern. Oricum, ideea e că el nu e păros. Cum o putea o femeie să fie atrasă de un bărbat păros mă depăşeşte. Nu că aş avea prejudecăţi. Spun doar că dacă un bărbat de care aş fi atrasă ar fi păros, aş scoate ceara şi aş jupui fâşii de pe el până ar rămâne curat şi neted.

Nu am avut încă ocazia de a face asta în viaţa reală. Am avut doar un singur iubit, pe Wilbur. Şi deşi nu avea păr pe piept, s-a dovedit a fi un seducător de profesie. Şi un mincinos şi un trişor. Aşadar, probabil că părul de pe piept nu e cel mai rău lucru din lume.

Trag adânc aer în piept, ca să mi-l alung din minte pe Wilbur. Sunt binecuvântată cu această abilitate – să îmi curăţ mintea aşa cum aş face cu o cameră. Îmi imaginez oameni care mă jignesc sau îmi amintesc de momente stânjenitoare, iar eu îi şterg imediat de acolo. Dispar ca prin farmec. Şterşi cu buretele, într-o clipită. Mintea mea revine la o stare impecabilă.

Dar pe când stau aici, în biroul domnului Snow, aşteptând ca el să se întoarcă, îmi vine greu să îmi păstrez mintea curată. Mă tot bântuie gândurile legate de domnul Black. Senzaţia pielii sale fără viaţă, sub degetele mele. Şi tot aşa.

Beau o înghiţitură din ceaiul meu, care s-a răcit de acum. Mă voi concentra încă o dată pe dimineaţă, pe a-mi aminti fiecare detaliu... Unde rămăsesem?

Ah, da. Juan Manuel. După ce l-am lăsat, m-am îndreptat cu căruciorul meu spre lift şi am urcat în foaier. Când s-au deschis uşile, am dat cu ochii de domnul şi doamna Chen. Familia Chen ne vizitează în mod regulat, la fel ca familia Black, deşi familia Chen este din Taiwan. Domnul Chen vinde textile, aşa mi s-a spus. Doamna Chen călătoreşte mereu cu el. În acea zi, ea purta o rochie de culoarea vinului, cu nişte franjuri negre drăguţe. Familia Chen este mereu de o politeţe desăvârşită, o calitate pe care o consider excepţională.

M-au observat imediat, ceea ce, trebuie să spun, este un lucru rar întâlnit printre oaspeţii hotelului. Înainte să intre, se dau într-o parte ca să mă lase să trec.

— Vă mulţumim pentru că sunteţi oaspeţii noştri fideli, domnule şi doamnă Chen.

Domnul Snow m-am învăţat să salut oaspeţii adresându-mă lor pe nume, să îi tratez aşa cum aş face-o cu membrii familiei.

— Noi trebuie să vă mulţumim pentru că păstraţi camera noastră atât de ordonată, a spus domnul Chen. Doamna Chen are ocazia de a se relaxa cât timp este aici.

— Mă lenevesc. Tu faci totul pentru mine, a spus doamna Chen.

Nu sunt o persoană care caută atenţie. Prefer să confirm un compliment printr-o încuviinţare din cap sau prin tăcere. În acel moment, am încuviinţat din cap, am făcut o plecăciune şi am spus:

— Un sejur plăcut vă doresc.

Familia Chen a intrat în lift şi uşile s-au închis.

Foaierul era destul de aglomerat, cu oaspeţi noi care ajungeau şi alţii care plecau. La o privire, totul părea curat şi ordonat. Nu era nevoie de retuşuri. Uneori, însă, oaspeţii lăsau câte un ziar în dezordine pe o măsuţă laterală sau răsturnau o ceaşcă de cafea, care îşi vărsa ultimele picături pe podeaua de marmură, lăsând o pată ameninţătoare. De fiecare dată când observ asemenea hibe, le rezolv degrabă. Strict vorbind, curăţarea foaierului nu este treaba mea, dar aşa cum a spus domnul Snow, angajaţii buni au iniţiativă.

Mi-am împins căruciorul până la intrarea în Social Bar & Grill şi l-am parcat. Rodney era în spatele barului, citind un ziar împrăştiat pe tejghea.

Am intrat cu paşi sprinteni, ca să arăt că sunt o femeie hotărâtă şi cu încredere în sine.

— Am ajuns, am spus eu.

El a ridicat privirea.

— O, bună, Molly. Eşti aici pentru gazetele de dimineaţă?

— Presupunerea ta este sută la sută corectă.

În fiecare zi, adunam o grămadă de ziare pentru a le duce în camerele oaspeţilor, pe când îmi fac rondurile.

— Ai văzut asta? m-a întrebat el, arătând spre ziarul din faţa lui.

Poartă un ceas Rolex foarte strălucitor. Chiar dacă nu mă prea pricep la branduri, ştiu şi eu că Rolex este un brand scump, ceea ce trebuie să însemne că domnul Snow recunoaşte abilităţile superioare ale lui Rodney şi îi oferă un salariu peste cel normal al unui barman.

M-am uitat la titlul pe care mi-l arăta Rodney: „DISPUTELE FAMILIALE ZDRUNCINĂ DIN TEMELII IMPERIUL BLACK”.

— Pot să văd?

— Sigur, mi-a zis şi a întors ziarul spre mine.

Articolul conţinea câteva imagini, una mare înfăţişându-l pe domnul Black în clasicul său costum la două rânduri, evitând reporterii care îi băgau camerele în faţă. Giselle era la braţul lui, perfect aranjată din cap până în picioare, purtând ochelari de soare întunecaţi. Judecând după ţinuta ei, poza era recentă. Poate chiar de ieri?

— Se pare că scandalul dă în clocot în familia Black, a spus Rodney. Pare că fiica lui, Victoria, deţine patruzeci şi nouă la sută din imperiul de afaceri Black, iar el vrea acele acţiuni înapoi.

Am parcurs rapid articolul. Familia Black avea trei copii, toţi adulţi. Unul dintre băieţi trăia în Atlantic City, celălalt se muta din Thailanda în Insulele Virgine sau oriunde altundeva era vreo petrecere. În acest articol, doamna Black – prima doamnă Black – îşi descria cei doi băieţi ca fiind „indolenţi” şi era citată spunând: „Singura modalitate prin care Black Properties & Investments va supravieţui este dacă fiica mea, Victoria, care deja conduce practic organizaţia, va deveni acţionar cu cel puţin jumătate din portofoliu”. Articolul continua descriind contrele juridice dezagreabile dintre domnul Black şi fosta lui aleasă. O ceată de alţi magnaţi puternici erau citaţi în articol, ţinând partea unuia sau altuia. Articolul sugera că a doua căsnicie a domnului Black cu Giselle, începută în urmă cu doi ani – cu o femeie care avea mai puţin de jumătate din vârsta lui –, a marcat începutul conflictelor în cadrul imperiului Black.

— Biata Giselle, am spus cu voce tare.

— Nu-i aşa? a răspuns Rodney. Nu are nevoie de aşa ceva.

Un gând mi-a trecut atunci prin minte.

— Cât de bine o cunoşti pe ea, pe Giselle?

Rodney a îndepărtat repede ziarul şi l-a strecurat sub bar, scoţând un teanc proaspăt de gazete, ca să le duc sus.

— Pe cine?

— Pe Giselle, am spus eu.

— Domnul Black nu-i dă voie să vină aici, la bar. Tu probabil ai mai mult contact cu ea decât am eu.

Într-adevăr, aveam. Am. O legătură neaşteptată şi plăcută – să îndrăznesc să spun prietenie? – s-a format între noi – între mine, Molly, camerista neimportantă, şi ea, tânăra şi frumoasa Giselle Black, a doua soţie a infamului rechin imobiliar. Nu vorbesc despre legătura noastră prea mult pentru că maxima domnului Preston nu li se aplică doar gentlemenilor, ci, în egală măsură, şi doamnelor: e mai bine să îmi ţin buzele ferecate.

Am aşteptat ca Rodney să extindă conversaţia, acordând prilej pentru acel tip de spaţiu de manevră pe care o femeie singură, dar nu disperată, l-ar putea lăsa acolo unde ea are un interes romantic în burlacul eligibil din faţa sa, a cărui apă de colonie emană o tentă de bergamotă şi un mister masculin exotic.

Nu am fost dezamăgită – nu total, cel puţin.

— Molly, ziarele tale. S-a întins peste bar, iar muşchii antebraţelor i s-au contractat atrăgător. (Din moment ce era o tejghea, şi nu o masă, regula „fără coate pe masă” nu se aplica în cazul de faţă.) Şi, Molly, apropo, mulţumesc. Pentru ceea ce faci ca să îl ajuţi pe prietenul meu, Juan Manuel. Eşti cu adevărat... o fată specială.

Am simţit că-mi iau foc obrajii, de parcă tocmai m-ar fi ciupit Buni.

— Aş face la fel şi pentru tine, probabil chiar mai mult. Adică, asta faci pentru prieteni, nu? Îi ajuţi fără obligaţii.

El şi-a pus o mână pe încheietura mea şi m-a strâns uşor. Senzaţia a fost extrem de plăcută şi mi-am dat seama dintr-odată cât de mult timp a trecut de când am fost atinsă în orice fel, de oricine. El s-a retras cu mult înainte ca eu să fiu pregătită. Am aşteptat să mai spună ceva, să mă invite la o altă întâlnire, poate? Nu voiam nimic mai mult decât un al doilea rendez-vous cu Rodney Stiles. Primul s-a petrecut cu peste un an în urmă şi rămâne un punct de reper în viaţa mea adultă.

Dar am aşteptat în zadar. El s-a întors la espressor şi a început să prepare o cafea proaspătă.

— Ai face bine să mergi la etaj, a spus el. Sau Cernobîl va arunca o bombă asupra ta.

Am râs – a fost mai degrabă un chicot sau o tuse, de fapt. Râdeam cu Rodney, nu de Cheryl, ceea ce cu siguranţă era în regulă.

— Mi-a făcut nespusă plăcere să vorbesc cu tine, i-am spus lui Rodney. Poate mai discutăm şi altă dată? am îndrăznit eu.

— Cum să nu, a spus el. Sunt aici toată săptămâna, ha ha.

— Bineînţeles că eşti, am spus eu, sigură pe mine.

— A fost o glumă, a răspuns el, făcându-mi cu ochiul.

Deşi nu am înţeles gluma, cu siguranţă am înţeles ce însemna că îmi făcuse cu ochiul. Am ieşit plutind afară din bar şi mi-am cules căruciorul. Îmi auzeam inima bubuindu-mi în urechi, fremătam toată de entuziasm.

Am străbătut foaierul, salutând din cap oaspeţii în timp ce mergeam. „Curtoazie discretă, un serviciu pentru clienţi invizibil, dar prezent”, spunea deseori domnul Snow. Aceasta este o purtare pe care mi-am cultivat-o, deşi trebuie să admit că îmi vine destul de uşor. Cred că bunica mea m-a învăţat multe despre acest fel de a fi, deşi hotelul mi-a oferit nenumărate ocazii de a-l exersa şi a-l perfecţiona.

În această dimineaţă, am fredonat în gând o melodie veselă, pe când luam liftul până la etajul al patrulea. M-am îndreptat spre Apartamentul 401, unde stăteau domnul şi doamna Black. Exact când eram pe punctul de a bate, uşa lor s-a deschis, iar domnul Black a ieşit furtunos. Purta unul dintre costumele sale bine cunoscute, la două rânduri, iar o hârtie se iţea în afară din buzunarul de la piept; pe ea era scris cuvântul ACT, cu litere îmbârligate. Aproape că m-a dărâmat cu ieşirea lui imperioasă.

— La o parte din calea mea.

Deseori făcea asta – dădea peste mine şi mă trata de parcă eram invizibilă.

— Scuzele mele, domnule Black, am spus eu. Să aveţi o zi plăcută.

Mi-am înfipt piciorul în uşă, ca să o ţin deschisă, apoi am hotărât că ar trebui să bat totuşi.

— Curăţenia! am strigat eu.

Giselle stătea pe divanul din living, într-un halat, cu capul în mâini. Plângea? Nu eram complet sigură. Părul său –

lucios, lung şi negru – era ciufulit. Să o văd cu părul aşa îmi dădea o stare de nelinişte.

— Este un moment potrivit să readuc apartamentul dumneavoastră la o stare impecabilă? am întrebat eu.

Giselle a ridicat privirea. Era roşie la faţă şi avea ochii umflaţi. Şi-a apucat telefonul de pe blatul de sticlă al mesei, s-a ridicat şi a fugit în baie, trântind uşa în urma ei. A pornit ventilatorul, care, am reţinut, se auzea tare şi făcea un zgomot ciudat. Va trebui să transmit mai departe acest aspect către Departamentul de Întreţinere. Apoi a dat drumul la duş.

— Ei bine, atunci! am strigat tare prin uşa de la baie. Dacă nu vă deranjează, voi face curat aici în timp ce vă pregătiţi să începeţi ziua!

Nici un răspuns.

— Am spus că voi face aici! Din moment ce nu mi-aţi răspuns...

Nimic. Nu îi stătea în caracter lui Giselle să se comporte în acest fel. De obicei era destul de vorbăreaţă de fiecare dată când făceam curat în apartamentul său. Mă atrăgea în conversaţie, şi, în prezenţa sa, simţeam ceva ce rar mi se întâmpla cu ceilalţi. Mă simţeam în largul meu – de parcă aş fi stat acasă, pe canapea, cu Buni.

Am strigat încă o dată la ea.

— Bunica mea spunea mereu că cea mai bună cale să ieşi dintr-o stare proastă e să te apuci de dereticat! Dacă te simţi trist, pune mâna pe făraş, mintenaş!

Dar ea nu mă putea auzi peste apa care curgea şi sunetele ciudate ale ventilatorului.

M-am apucat de curăţenie, începând din living. Blatul de sticlă al mesei era plin de pete şi urme de degete. Înclinaţia oamenilor de a face mizerie nu încetează niciodată să mă uimească. Am apucat sticla de amoniac şi m-am pus pe treabă, redând mesei o strălucire intensă şi puternică.

Am cercetat cu privirea camera. Draperiile erau trase. Din fericire, pe geamuri nu erau urme de degete, ceea ce era cel puţin o binecuvântare. Pe biroul de lângă uşă erau nişte plicuri desfăcute. Un colţ rupt zăcea mototolit pe podea. L-am luat şi l-am aruncat la gunoi. Lângă corespondenţă era geanta galbenă, cu toartă din lanţ auriu, a lui Giselle. Părea valoroasă, dar nu ţi-ai fi dat seama niciodată după felul în care o arunca peste tot. Fermoarul de deasupra era deschis, şi un itinerar de zbor se vedea ieşind în afară. Nu sunt o persoană care să-şi bage nasul, dar nu am putut să nu observ că era pentru două persoane, doar dus, spre Insulele Cayman. Dacă ar fi fost geanta mea, aş fi închis întotdeauna fermoarul şi m-aş fi asigurat că bunurile mele de preţ nu erau cât pe ce să se reverse din ea. Mi-am asumat sarcina de a alinia frumos geanta lângă scrisori şi de a-i aranja lanţul.

Am cercetat cu privirea camera. Covorul fusese bătătorit şi deranjat în ambele părţi, de parcă cineva, domnul Black sau Giselle, sau amândoi, ar fi umblat de colo colo. Mi-am luat aspiratorul din cărucior şi l-am băgat în priză.

— Scuze pentru tărăboi! am strigat eu.

Am aspirat covorul în linii drepte până când şi-a recăpătat volumul şi arăta ca o grădină Zen proaspăt măturată. Practic, în viaţa reală, nu am vizitat niciodată o grădină Zen, dar eu şi Buni obişnuiam să întreprindem împreună călătorii, umăr la umăr, pe canapeaua din livingul nostru.

— Unde călătorim în seara asta? ar fi întrebat ea. Pe Amazon, cu David Attenborough, sau în Japonia, cu National Geographic?

În acea seară am ales Japonia, iar eu şi Buni am învăţat despre grădinile Zen. Asta era înainte să se îmbolnăvească, bineînţeles. Nu mă mai angajez în călătorii de pe canapea pentru că nu îmi permit cablu şi nici măcar Netflix. Chiar dacă aş avea banii respectivi, nu ar fi la fel ca atunci când călătoream cu Buni, de pe sofaua noastră.

Chiar acum, pe când stau în biroul domnului Snow amintindu-mi evenimentele de peste zi, îmi vine din nou în minte cât de ciudat mi s-a părut ca Giselle să stea în baie atât de mult timp în această dimineaţă. Aproape ca şi cum nu ar fi vrut să vorbească cu mine. Ori asta, ori experimenta un neobişnuit deranj intestinal.

După ce am dat cu aspiratorul, m-am mutat în dormitor. Patul era dezordonat, fără bacşiş pe pernă, ceea ce a fost o dezamăgire. Trebuie să admit că am ajuns să mă bizui pe bacşişurile generoase de la familia Black. M-au ajutat să trec de ultimele câteva luni, acum, că susţin casa dintr-un singur salariu şi nu mai pot să contez pe veniturile lui Buni ca să mă ajute să plătesc chiria.

M-am apucat să scot aşternuturile şi să fac patul cum trebuie, aranjând perfect colţurile şi cele patru perne umflate, standard, ca la hotel – două tari, două moi, două

pentru soţ, două pentru soţie. Uşa de la dulap era căscată, dar când m-am dus să o închid, nu am putut pentru că seiful era lăsat deschis. Am văzut un paşaport în interiorul seifului, nu două, câteva documente care aveau un aer foarte juridic, şi câteva teancuri de bani – tari, bancnote noi, de o sută de dolari, cel puţin cinci teancuri în total.

Îmi vine greu să recunosc, chiar şi faţă de mine, dar sunt în mijlocul unei crize financiare. Şi deşi nu sunt mândră de faptul acesta, este totuşi adevărat că grămezile de bani stând acolo în seif m-au ispitit, atât de mult încât am făcut curat în restul camerei cât de repede am putut – pantofi îndreptaţi, neglijeu împăturit pe scaunul din dressing, şi tot aşa, doar ca să pot părăsi dormitorul şi să termin de dereticat rapid în restul apartamentului.

M-am întors în living, unde m-am ocupat de bar şi minifrigider. Cinci sticluţe de gin Bombay lipseau (ale ei, presupun) şi trei sticluţe de scotch (cu siguranţă ale lui). Am reaprovizionat stocul şi am golit toate coşurile de gunoi.

Am auzit duşul oprindu-se, în cele din urmă, precum şi ventilatorul. Apoi am auzit, fără doar şi poate, suspinele lui Giselle.

Părea atât de tristă, aşa că am anunţat că apartamentul e curat, am luat un şerveţel din căruciorul meu şi am aşteptat în faţa uşii de la baie.

În cele din urmă, a ieşit. Era înfăşurată într-unul dintre halatele de baie pufoase ale hotelului. Întotdeauna m-am întrebat cum era să porţi unul dintre acele halate; se simţea probabil ca şi cum ai fi fost îmbrăţişată de un nor.

Avea, de asemenea, un prosop în jurul capului, într-un vârtej perfect, ca desertul meu preferat – îngheţata.

Am întins cutia cu şerveţele spre ea.

— Aveţi nevoie de un şerveţel pentru problema dumneavoastră? am întrebat-o.

Ea a oftat.

— Eşti drăguţă, a spus ea. Dar un şerveţel nu va rezolva problema.

M-a ocolit şi a intrat în dormitor. O auzeam cotrobăind prin şifonier.

— Vă simţiţi bine? am întrebat eu. Vă pot ajuta în vreun fel?

— Nu azi, Molly. Nu am energia necesară. Bine?

Vocea ei era diferită, ca o anvelopă dezumflată, dacă aceasta ar putea vorbi, ceea ce bineînţeles nu se întâmplă decât în desenele animate. N-aveam nici cea mai mică îndoială că era foarte supărată.

— Foarte bine, am spus eu, pe cel mai vesel ton al meu. Pot să fac curat în baie acum?

— Nu, Molly. Îmi pare rău. Te rog, nu chiar acum.

Nu am luat-o personal.

— Mă voi întoarce mai târziu, atunci.

— Bună idee, a spus ea.

Am făcut o plecăciune ca răspuns la complimentul său, apoi mi-am luat căruciorul şi am ieşit pe uşă.

M-am ocupat de curăţenia celorlalte camere şi apartamente de pe etaj, simţindu-mă eu însămi din ce în ce mai neliniştită. Ce era în neregulă cu Giselle? În mod normal, îmi spunea unde urma să meargă în acea zi, ce urma să facă. Îmi solicita părerea în legătură cu ţinuta pe care avea de gând să o poarte. Spunea lucruri plăcute. „Molly Maid, nu e nimeni ca tine. Eşti cea mai tare, să nu uiţi asta niciodată”. Atunci simţeam că mi se aprind obrajii, iar pieptul mi se umfla puţin câte puţin cu fiecare cuvânt drăguţ pe care mi-l adresa.

De asemenea, era neobişnuit ca Giselle să uite să îmi dea bacşiş.

„Toţi avem dreptul la câte o zi proastă din când în când”, am auzit în mintea mea glasul lui Buni. „Dar când n-avem decât zile proaste, şi nici unele plăcute, atunci e timpul să regândim lucrurile.”

Am trecut apoi la camera domnului şi doamnei Chen, câteva uşi mai jos. Cheryl tocmai se pregătea să intre.

— Voiam să-ţi fac o favoare şi să duc jos aşternuturile murdare, a spus ea.

— E în regulă, mă descurc, i-am răspuns eu, împingându-mi căruciorul pe lângă ea. Dar mulţumesc pentru amabilitate.

Am intrat înăuntru, lăsând uşa să se închidă brusc în faţa ei încruntată.

Pe perna din dormitorul familiei Chen era o hârtie de douăzeci de dolari. Pentru mine. O recunoaştere a muncii mele, a existenţei mele, a nevoilor mele.

— Asta e amabilitate, Cheryl, am spus cu voce tare, împăturind bancnota şi introducând-o în buzunarul meu.

În timp ce dereticam, mi-am imaginat toate lucrurile pe care le-aş face – să-i pulverizez înălbitor în faţă, să o sugrum cu cordonul de la un halat de baie, să o împing de la balcon – dacă aş prinde-o vreodată pe Cheryl în fapt, furând bacşişuri dintr-una din camerele mele.

3

Aud paşi pe coridor, venind spre biroul domnului Snow, unde eu aştept ascultătoare, pe unul dintre scaunele maro cu spătar înalt, din piele scârţâitoare, ale domnului Snow. Nu ştiu cât am stat aici – parcă ar fi trecut mai bine de două ore – şi, deşi am încercat cât am putut eu de bine să îmi distrag atenţia cu gânduri şi amintiri, nervii îmi sunt din ce în ce mai încordaţi. Domnul Snow intră în încăpere.

— Molly, îţi mulţumesc că ai aşteptat. Ai fost foarte răbdătoare.

Abia atunci observ că în spatele lui este cineva, o siluetă îmbrăcată în albastru-închis. Silueta face un pas în faţă. Este un ofiţer de poliţie, o femeie. E masivă, impunătoare, cu umeri largi, atletici. E ceva în privirea ei care-mi displace. Sunt obişnuită cu oameni care privesc peste mine, pe lângă mine, dar poliţista aceasta se uită drept la

mine – să îndrăznesc să spun prin mine? – într-o manieră profund neliniştitoare. Ceaşca de ceai din mâna mea e sloi. Mâinile mele sunt la fel de reci.

— Molly, dânsa este doamna detectiv Stark. Doamnă detectiv, dumneaei este Molly Gray. Ea este cea care l-a găsit pe domnul Black.

Nu sunt sigură care este protocolul de întâmpinare a unui detectiv. Am fost instruită de domnul Snow cum să întâmpin oameni de afaceri, lideri de state şi vedete de pe Instagram, dar nu mi-a explicat niciodată ce să fac în cazul detectivilor. Va trebui să mă folosesc de propria ingeniozitate şi de amintirile din Columbo[4].

Mă ridic, apoi îmi dau seama că am încă în mână ceaşca de ceai. Merg cu paşi târşâiţi spre biroul de mahon al domnului Snow, unde vreau să o aşez, doar că nu este nici un suport pentru pahare. Observ suporturile în partea cealaltă a camerei, pe un raft plin de cărţi elegante, legate în piele, care ar fi greu de curăţat, dar, de asemenea, foarte satisfăcător. Iau un suport, mă întorc la biroul domnului Snow, îl pun jos, aşezându-l frumos pe colţul biroului, după care pun pe el ceaşca mea decorată cu trandafiri, atentă să nu vărs nici măcar o picătură din ceaiul rece.

— Gata, spun eu, apoi mă apropii de detectivă şi îi întâlnesc ochii pătrunzători. Doamnă detectiv, spun eu, exact aşa cum fac cei de la televizor.

---

[4] Serial TV poliţist, american, produs între anii 1968–1978 şi 1989–2003. Personajul principal era locotenentul de poliţie Frank Columbo, acţiunea având loc în oraşul Los Angeles. (n.tr.)

Execut un fel de reverenţă, aşezându-mi un picior în spatele celuilalt şi plecând scurt capul.

Detectiva priveşte spre domnul Snow, apoi din nou spre mine.

— Ce zi groaznică pentru tine, spune detectiva.

Vocea ei nu îmi pare a fi lipsită de căldură.

— O, nu întru totul, spun eu. Tocmai îmi recapitulam în gând toate evenimentele de astăzi. A fost o zi plăcută în genere, până aproximativ la ora trei.

Detectiva se uită din nou la domnul Snow.

— Şoc, spune el. Este în stare de şoc.

Poate că domnul Snow are dreptate. Mi se pare brusc extrem de urgent să rostesc cu voce tare următorul gând care îmi vine în minte.

— Domnule Snow, vă mulţumesc foarte mult pentru ceaşca de ceai şi pentru fursecul minunat. Dumneavoastră le-aţi adus? Sau altcineva? Mi-au plăcut nespus ambele. Aş putea să întreb de unde aţi luat fursecul?

Domnul Snow îşi drege glasul. Apoi spune:

— Fursecurile acelea sunt preparate în bucătăriile noastre, Molly. Am să îţi aduc cu plăcere mai multe altă dată. Dar în momentul ăsta este important să discutăm altceva. Acum, doamna detectiv Stark are câteva întrebări pentru tine, având în vedere că tu ai fost prima care l-a găsit pe domnul Black...

— Mort în patul său, îi sar eu în ajutor.

Domnul Snow se uită în jos la pantofii săi bine lustruiţi.

Detectiva îşi încrucişează braţele. Chiar cred că mă priveşte cumva cu subînţeles, însă nu-mi dau seama exact care e subînţelesul. Dacă Buni ar fi fost aici, aş fi întrebat-o. Dar nu e. Nu va mai fi niciodată.

— Molly, spune domnul Snow. Nu ai nici un fel de probleme. Dar doamna detectiv ar dori să discute cu tine ca martor. Poate sunt detalii pe care tu le-ai observat, legate de scenă sau poate de-a lungul zilei, care ar putea fi de ajutor în cadrul investigaţiei.

— În cadrul investigaţiei, spun eu. Presupuneţi că ştiţi cum a murit domnul Black? întreb eu.

Detectiva Stark îşi drege glasul.

— Nu presupun nimic în acest moment.

— Foarte înţelept, spun eu. Deci nu credeţi că domnul Black a fost omorât?

Detectiva Stark face ochii mari.

— Ei bine, este mult mai probabil ca dumnealui să fi murit din cauza unui infarct, spune ea. Peteşiile hemoragice din zona ochilor indică un stop cardiac.

— Peteşiile hemoragice? întreabă domnul Snow.

— Mici vânătăi în jurul ochilor. Apar în timpul unui infarct, dar pot însemna şi... alte lucruri. În acest moment, nu ştim

nimic sigur. Vom desfăşura o anchetă amănunţită pentru a elimina varianta crimei.

Asta îmi aduce aminte de o glumă foarte amuzantă pe care Buni obişnuia să o spună: Cum numeşti o interpretare slabă a lui Hamlet jucată de găinari? Joc găinăresc[5].

Zâmbesc la amintirea aceea.

— Molly, spune domnul Snow. Conştientizezi gravitatea acestei situaţii?

Are sprâncenele foarte încruntate, şi atunci îmi dau seama de ce am făcut, cum zâmbetul meu a fost interpretat greşit.

— Scuzele mele, domnule, explic eu. Mă gândeam la o glumă.

Detectiva îşi desface braţele şi îşi pune mâinile în şolduri. Din nou, se holbează la mine cu privirea aceea a ei.

— Aş dori să te duc la secţie, Molly, spune ea. Ca să îţi luăm declaraţia.

— Mi-e teamă că nu e posibil, spun eu. Nu mi-am terminat tura şi domnul Snow se bazează pe mine să-mi fac cinstit datoria de cameristă.

— Oh, e în regulă, Molly, spune domnul Snow. Aceasta este o situaţie excepţională, iar eu insist să o ajuţi pe doamna detectiv Stark. Vei fi plătită pentru tura completă, nu-ţi face griji pentru asta.

---

[5] Joc de cuvinte intraductibil din limba engleză: foul play – „faptă rea” şi fowl play – „joc murdar” (găinăresc, adaptat în acest context) (n.tr.).

Când aud asta, răsuflu uşurată. Ţinând cont de starea curentă a finanţelor mele, pur şi simplu nu îmi permit să pierd din leafă.

— Este foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule Snow, spun eu. Apoi un alt gând îmi trece prin cap. Deci nu am nici un fel de probleme, corect?

— Nu, nu ai, spune domnul Snow. Nu-i aşa, doamnă detectiv?

— Nu, nici un fel de problemă. Trebuie numai să ştim ce ai văzut azi, ce ai observat, în special la locul faptei.

— Vreţi să spuneţi în apartamentul domnului Black?

— Da.

— Când l-am găsit mort?

— Mm... da.

— Înţeleg. Unde ar trebui să duc ceaşca de ceai murdară, domnule Snow? Sunt bucuroasă să o returnez la bucătărie. „Să nu laşi niciodată mizeria să fie descoperită de vreun oaspete.”

Citez din cel mai recent seminar de dezvoltare profesională al domnului Snow, dar, din păcate, el nu îşi dă seama de replica mea ingenioasă.

— Nu-ţi face griji pentru ceaşcă. Mă ocup eu de ea, îmi răspunde.

Şi cu asta, detectiva o ia înainte, grăbindu-mă să ies din biroul domnului Snow, prin foaierul luxos de la Regency Grand Hotel şi afară, pe uşa de serviciu.

4

Sunt la secţia de poliţie. Pare ciudat să nu fiu nici la Regency Grand şi nici acasă, în apartamentul lui Buni. Îmi e greu să îl numesc „apartamentul meu”, dar presupun că e al meu acum. Al meu şi numai al meu, atât timp cât reuşesc să plătesc chiria.

Acum iată-mă într-un loc în care nu am mai fost niciodată, un loc în care cu siguranţă nu m-am aşteptat să mă aflu azi – o cameră îngustă, albă, din cărămidă, cu doar două scaune, o masă şi o cameră video în colţul din stânga sus, cu un beculeţ roşu care clipeşte la mine. Iluminatul fluorescent de aici este prea puternic, orbitor. Cu toate că apreciez nespus folosirea albului intens în decor şi îmbrăcăminte, aici, categoric, această opţiune stilistică nu se potriveşte. Albul merge doar atunci când o cameră este curată. Şi, hotărât lucru, această cameră e departe de a fi curată.

Poate că este o deformaţie profesională: văd mizerie acolo unde alţii nu o văd. Dârele de pe perete, acolo unde o servietă neagră probabil l-a zgâriat, urmele de cafea de pe masa albă din faţa mea – două cercuri de culoare maronie. Amprentele gri de pe mânerul uşii, urmele geometrice lăsate pe podea de ghetele ude ale unui ofiţer de poliţie.

Detectiva Stark m-a lăsat aici în urmă cu câteva momente. Drumul cu maşina până aici a fost suficient de plăcut. Mi-a îngăduit să stau în faţă, lucru pe care l-am apreciat. Nu sunt vreo infractoare, mulţumesc frumos, deci nu este nevoie să mă tratezi ca atare. A încercat să facă o conversaţie lejeră în timpul drumului. Eu nu mă pricep la conversaţii lejere.

— Şi de cât timp lucrezi la Regency Grand? a întrebat ea.

— Sunt aproximativ patru ani, treisprezece săptămâni şi cinci zile. E posibil să fi greşit cu o zi, dar nu mai mult. V-aş putea spune exact dacă aţi avea un calendar.

— Nu e necesar, a zis ea, clătinând încet din cap pentru câteva secunde, ceea ce am considerat că înseamnă că am oferit prea multe informaţii.

Domnul Snow m-a învăţat principiul KISS, care nu e deloc ceea ce ai putea crede. Vine de la Keep It Simple, Stupid[6]. Ca să fie clar, nu îmi spunea mie că aş fi proastă, ci sugera că uneori exageram cu explicaţiile, ceea ce am înţeles că poate fi deranjant pentru alţii.

Când am ajuns la secţie, detectiva Stark a salutat-o pe recepţioneră, ceea ce a fost foarte drăguţ din partea ei. Chiar apreciez când aşa-numiţii superiori îşi salută cum se cuvine subordonaţii – „Nimeni nu e prea sus sau prea jos pentru a fi politicos”, ar fi spus Buni.

Odată ce am intrat în secţie, detectiva m-a condus în cămăruţa aceasta din spate.

---

[6] În traducere aproximativă: „Explică simplu, prostule” (n.red.).

— Pot să-ţi aduc ceva înainte de a începe discuţia? O ceaşcă de cafea?

— Ceai? am întrebat eu.

— Să văd ce pot face.

Acum s-a întors cu un pahar de polistiren în mână.

— Scuze, nu se găseşte nici un fel de ceai la magazinul din secţie. Ți-am adus nişte apă în schimb.

Un pahar de polistiren. Detest polistirenul. Felul în care scârţâie. Felul în care se pune mizeria pe el. Felul în care chiar şi cea mai mică crestătură cu unghia lasă o cicatrice permanentă, dar ştiu să fiu politicoasă. Nu am de gând să fac nazuri.

— Mulţumesc, spun eu.

Îşi drege glasul şi se aşază pe scaunul din faţa mea. Are un carneţel galben şi un pix Bic, cu capacul ros. Îmi forţez mintea să nu se gândească la puzderia de bacterii care sălăşluieşte pe capacul acelui pix. Îşi pune carneţelul pe masă, cu pixul lângă el. Se lasă pe spate şi se uită la mine, cu privirea aceea pătrunzătoare.

— Nu ai nici un fel de probleme, Molly, spune ea. Vreau să ştii asta.

— Sunt foarte conştientă de asta, spun eu.

Carneţelul galben are o deviere de aproximativ patruzeci şi şapte de grade faţă de colţul mesei. Înainte să le pot opri, mâinile mele zvâcnesc înainte, pentru a rectifica această dezordine, mişcând carneţelul astfel încât să fie

paralel cu marginea mesei. Şi pixul este aşezat pieziş, dar nimic pe lumea asta nu m-ar putea face să îl ating.

Detectiva Stark mă priveşte cu capul înclinat într-o parte. S-ar putea să nu sune prea frumos, dar arată ca un câine mare ciulind urechile la sunetele pădurii. În cele din urmă, vorbeşte.

— Mi se pare că domnul Snow ar putea avea dreptate în ceea ce te priveşte, că eşti în stare de şoc. Se întâmplă adeseori ca oamenii care sunt în stare de şoc să aibă probleme în exprimarea emoţiilor. Am mai văzut asta.

Detectiva Stark nu mă cunoaşte absolut deloc. Presupun că nici domnul Snow nu i-a spus prea multe despre mine. Ea crede că purtarea mea este neobişnuită, crede că nu sunt în apele mele pentru că l-am găsit pe domnul Black mort în patul său. Şi, deşi a fost un eveniment şocant şi nu sunt chiar în apele mele, mă simt mult mai bine acum decât în urmă cu câteva ore şi sunt cât se poate de sigură că mă comport destul de normal.

Ce îmi doresc realmente este să merg acasă, să îmi prepar o ceaşcă de ceai ca la carte şi poate să îi scriu lui Rodney despre evenimentele din acea zi, în speranţa că mă va consola într-un fel sau se va oferi să mă scoată la o întâlnire. Dacă nu, oricum nu e totul pierdut. Aş putea să fac o baie plăcută şi să citesc o carte de Agatha Christie – Buni are o mulţime, şi pe toate le-am citit de mai multe ori.

Decid să nu împărtăşesc nici unul dintre aceste gânduri. În schimb, sunt de acord cu detectiva Stark, atât cât pot fără să mint efectiv.

— Doamnă detectiv, spun eu, e posibil să aveţi dreptate că sunt în stare de şoc şi îmi pare rău dacă vi se pare că nu sunt eu însămi.

— Este perfect de înţeles, spune ea, iar pe buze i se înfiripă un zâmbet – cel puţin, cred că este un zâmbet.

Rareori sunt cu adevărat sigură.

— Aş dori să te întreb ce ai văzut când ai intrat în apartamentul familiei Black în această după-amiază. Ai văzut ceva nelalocul lui sau neobişnuit?

În timpul fiecărei ture, descopăr o colecţie de lucruri care sunt „nelalocul lor” sau „neobişnuite” – şi nu numai în apartamentul familiei Black. Azi, am găsit galeria unei draperii smulse din balamale, într-o cameră de pe etajul trei, o plită electrică portabilă de contrabandă lăsată la vedere pe un blat dintr-o baie de la etajul patru şi şase doamne foarte vesele încercând să ascundă nişte saltele gonflabile sub pat, într-o cameră pentru doi oaspeţi. Mi-am făcut sârguincioasă datoria şi am raportat toate aceste infracţiuni – şi mai multe – domnului Snow.

— Devotamentul tău pentru standardele înalte ale Regency Grand nu cunoaşte limite, a spus domnul Snow, dar nu a zâmbit.

Buzele sale au rămas într-o linie perfect orizontală.

— Mulţumesc, i-am răspuns eu, simţindu-mă foarte mulţumită de raportul meu.

Mă gândesc la ceea ce îşi doreşte cu adevărat să ştie detectiva şi sunt pregătită să divulg.

— Doamnă detectiv, spun eu, apartamentul familiei Black era în starea obişnuită de neorânduială când am intrat în această după-amiază. Nu erau prea multe lucruri ieşite din comun, cu excepţia pastilelor de pe noptieră.

Ofer acest detaliu intenţionat, pentru că e ceva ce până şi cel mai aiurit investigator ar fi observat la acea scenă. Nu vreau însă să discut despre alte aspecte – halatul de pe podea, seiful deschis, lipsa banilor, itinerarul de zbor, lipsa genţii lui Giselle a doua oară când am intrat în cameră. Şi ce am văzut în acea oglindă din dormitorul domnului Black.

Am urmărit suficiente emisiuni despre crime misterioase ca să ştiu cine tind să fie suspecţii iniţiali. Soţiile sunt deseori cap de listă, iar ultimul lucru pe care mi-l doresc este să arunc vreo bănuială asupra lui Giselle. Ea nu are nici o vină în toate acestea şi este prietena mea. Îmi fac griji pentru ea.

— Analizăm acele pastile, spune detectiva.

— Sunt ale lui Giselle, spun eu, fără să vreau.

Nu pot să cred cum mi-a scăpat brusc numele ei. Poate că sunt într-adevăr în stare de şoc, pentru că gândurile mele şi gura mea nu funcţionează în tandem, aşa cum o fac de obicei.

— De unde ştii că pastilele sunt ale lui Giselle? întreabă detectiva, fără să ridice privirea din carneţelul pe care notează. Cutia nu era etichetată.

— Ştiu pentru că eu mă ocup de toate articolele de toaletă ale lui Giselle. Eu le aliniez când fac curat în baie. Îmi place

să le organizez de la cel mai înalt la cel mai mic, deşi uneori stabilesc cu oaspetele dacă preferă o modalitate diferită de organizare.

— O modalitate diferită.

— Da, ca de pildă: produse de machiaj, medicamente, articole de igienă feminină...

Detectiva Stark deschide uşor gura.

— Sau produse de epilat, creme hidratante, tonice pentru păr. Înţelegeţi?

Rămâne tăcută mult prea mult timp. Se uită la mine de parcă eu aş fi idioata, când, în mod evident, ea e cea incapabilă să înţeleagă logica mea simplă. Adevărul este că ştiu că pastilele sunt ale lui Giselle pentru că am văzut-o de câteva ori cum înghiţea din ele, când am fost în camera ei. Chiar am întrebat-o despre ele odată.

— Astea? a spus ea. Mă calmează când o iau razna. Vrei una?

Am refuzat politicos. Medicamentele sunt doar pentru controlul durerii, iar eu sunt profund conştientă de ceea ce se poate întâmpla dacă sunt consumate în mod abuziv.

Detectiva continuă cu întrebările.

— Când ai ajuns în apartamentul familiei Black, te-ai dus direct în dormitor?

— Nu, spun eu. Asta ar fi împotriva protocoalelor. În primul rând, mi-am anunţat sosirea, gândindu-mă că poate e

cineva în apartament. După cum s-a dovedit, am avut dreptate sută la sută cu această presupunere.

Detectiva se uită la mine şi nu spune nimic.

Aştept.

— Nu aţi notat asta, spun eu.

— Ce să notez?

— Ceea ce tocmai am spus.

Îmi aruncă o privire pe care nu pot să o citesc, apoi îşi ridică acel plume de peste şi notează cuvintele mele, trântind pixul de carneţel atunci când termină.

— Şi apoi? întreabă ea.

— Ei bine, spun eu, cum nu a răspuns nimeni, am intrat în living, care era destul de murdar. Am vrut să fac curat acolo, dar iniţial m-am gândit că e mai bine să verific şi restul apartamentului. Am intrat în dormitor şi l-am găsit pe domnul Black în pat, de parcă se odihnea.

Capacul ros al pixului se mişcă ameninţător spre mine în timp ce ea notează cuvintele mele.

— Continuă, mă îndeamnă ea.

Explic cum m-am apropiat de partea de pat pe care se afla domnul Black, i-am verificat respiraţia, pulsul, dar nu le-am găsit, cum am sunat jos la recepţie pentru ajutor. Îi spun totul, până într-un punct.

Ea scrie furibund acum, făcând ocazional câte o pauză ca să mă privească şi, în timp ce face asta, punându-şi în gură acea fabrică de microbi care e pixul ei.

— Spune-mi ceva, îl cunoşti foarte bine pe domnul Black? Ai avut vreodată conversaţii cu el, dincolo de cele ce ţin de curăţenia apartamentului lor?

— Nu, răspund eu. Domnul Black a fost întotdeauna distant. Bea mult şi nu părea atent la mine deloc, aşa că m-am ţinut la distanţă din calea sa cât de mult am putut.

— Dar pe Giselle Black? a întrebat detectivul.

M-am gândit la Giselle, la toate momentele în care am discutat, la intimităţile împărtăşite, ale ei şi ale mele. Aşa se construieşte o prietenie, câte un mic adevăr pe rând.

M-am gândit la acel prim moment, cu multe luni în urmă, când am cunoscut-o pe Giselle. Făcusem curat în apartamentul lor de multe ori înainte, dar nu o cunoscusem niciodată cu adevărat pe Giselle. Era într-o dimineaţă, probabil în jur de nouă şi jumătate, când am ciocănit la uşă şi Giselle mi-a permis să intru. Purta un halat roz, moale, confecţionat din satin sau mătase. Părul negru i se revărsa pe umeri în onduleuri perfecte. Îmi amintea de starletele din filmele vechi, alb-negru, pe care eu şi Buni le urmăream împreună seara. Şi totuşi era ceva foarte contemporan la Giselle, de parcă s-ar fi aflat între două lumi.

M-a invitat înăuntru şi eu i-am mulţumit, trăgând căruciorul în urma mea.

— Sunt Giselle Black, a spus ea, întinzând mâna.

Nu am ştiut ce să fac. Majoritatea oaspeţilor evită să le atingă pe cameriste, şi în special să ne atingă mâinile. Ne asociază pe noi cu murdăria altor oameni – niciodată cu a lor, proprie. Dar nu şi Giselle. Ea era diferită; întotdeauna a fost diferită. Poate că din cauza asta îmi place aşa mult de ea.

Mi-am şters repede mâinile pe un prosop curat de pe căruciorul meu şi apoi i-am strâns mâna.

— Încântată de cunoştinţă, am spus eu.

— Şi cum te cheamă? a întrebat ea.

Din nou, am fost încurcată. Rareori se întâmplă ca oaspeţii să mă întrebe cum mă numesc.

— Molly, am murmurat eu, apoi am făcut o plecăciune.

— Molly Maid! a strigat ea. Ce haios!

— Într-adevăr, doamnă, am răspuns eu, privind în jos la pantofi.

— Oh, eu nu sunt vreo doamnă, a spus ea. Nu am mai fost de multă vreme. Spune-mi Giselle. Scuze că trebuie să cureţi văgăuna asta în fiecare zi. Suntem cam dezordonaţi, Charles şi cu mine. Dar e plăcut să deschid uşa şi să găsesc totul proaspăt după ce ai fost tu aici. E ca şi cum aş renaşte în fiecare zi.

Munca mea era observată, percepută, apreciată. Pentru un moment, nu am mai fost invizibilă.

— Sunt la dispoziţia ta..., Giselle, am spus eu.

A zâmbit atunci, un zâmbet excesiv, care îi ajungea până la ochii verzi, de felină.

Am simţit că obrajii îmi iau foc. Nu aveam nici cea mai mică idee ce să fac mai departe, ce să spun. Nu mi se întâmplă în fiecare zi să mă angajez într-o conversaţie cu un oaspete de o asemenea importanţă. Nu mi se întâmplă în fiecare zi nici ca un oaspete să-mi perceapă existenţa.

Mi-am apucat pămătuful şi tocmai mă pregăteam să mă pun pe treabă, dar Giselle a continuat conversaţia.

— Spune-mi, Molly. Cum e să fii cameristă, să faci curat după oameni ca mine în fiecare zi?

Nici un oaspete nu mă mai întrebase vreodată aşa ceva. Cum să răspund? Nu era un subiect cuprins în sesiunile de dezvoltare profesională despre înţelegerea bunelor maniere în cadrul serviciului.

— Este o muncă grea, am spus eu. Dar îmi face plăcere să las o cameră curată, apoi să mă strecor afară şi să dispar fără urmă.

Giselle s-a aşezat pe divan. Şi-a răsucit între degete o şuviţă din coama sa întunecată.

— Sună incredibil, a spus ea. Să fii invizibil, să dispari în felul ăsta. Eu nu am intimitate, nu am o viaţă. Oriunde merg, am camere în faţă. Iar soţul meu e un tiran. Întotdeauna am crezut că, dacă mă mărit cu un bărbat bogat, asta îmi va rezolva toate problemele, dar nu a fost aşa. Câtuşi de puţin.

Am rămas fără cuvinte. Care era răspunsul potrivit? Nu am avut timp să îmi dau seama, pentru că Giselle a început din nou să vorbească.

— În esenţă, Molly, ceea ce spun este că viaţa mea e de rahat.

S-a ridicat de pe divan, a mers la minibar şi a scos de acolo o sticlă minusculă de gin Bombay, pe care l-a turnat într-un pahar. S-a întors cu băutura şi s-a trântit din nou pe divan.

— Cu toţii avem probleme, am spus eu.

— O, da? Şi ale tale care sunt?

O altă întrebare pentru care nu eram pregătită. Mi-am amintit sfatul lui Buni: „Sinceritatea este cea mai bună politică”.

— Ei bine, am început eu. Nu am un soţ, ce-i drept, dar am avut o vreme un iubit şi, din cauza lui, acum am probleme financiare. Amorezul meu... s-a dovedit a fi... cum să zic, o canalie.

— Amorez. Canalie. Vorbeşti destul de caraghios, ştii asta? a zis şi a luat o înghiţitură mare din pahar. Ca o doamnă în etate. Sau ca regina.

— Asta din pricina bunicii mele, am spus eu. Ea m-a crescut. Nu era foarte educată în sensul oficial – nu a mers niciodată mai departe de liceu, şi a făcut curat în case toată viaţa ei, până s-a îmbolnăvit. Dar a fost o autodidactă. Era isteaţă. Credea în cele trei E-uri –

Etichetă, Elocvenţă şi Erudiţie. M-a învăţat foarte multe. Totul, de fapt.

— Aha, a spus Giselle.

— Credea în politeţe şi în a-i trata pe oameni cu respect. Nu statutul social are însemnătate. Cum te comporţi e ceea ce contează.

— Da. Înţeleg asta. Cred că mi-ar fi plăcut bunica ta. Şi ea te-a învăţat să vorbeşti aşa? Ca Eliza din My Fair Lady?

— Presupun că da.

S-a ridicat de pe divan şi s-a oprit în faţa mea, cu bărbia ridicată, privindu-mă cu luare-aminte.

— Ai o piele incredibilă. E ca porţelanul. Îmi placi, Molly Maid. Eşti puţin ciudată, dar îmi placi.

Apoi s-a strecurat în dormitor şi s-a întors cu un portofel bărbătesc, maro, în mână. A căutat prin el, a scos o bancnotă nouă, de o sută de dolari, şi mi-a pus-o în palmă.

— Uite. Pentru tine, a spus ea.

— Nu, nu aş putea...

— El nici nu o să bage de seamă că lipseşte. Şi chiar dacă ar observa, ce ar putea să facă, să mă omoare?

M-am uitat în jos la bancnota din mâna mea, foşnitoare şi uşoară ca pana.

— Mulţumesc, am îngăimat eu, cu glas răguşit.

A fost cel mai mare bacşiş pe care l-am primit vreodată.

— Nu e nimic. Să nu mai vorbim despre asta, a răspuns ea.

Aşa a început prietenia dintre mine şi Giselle. A continuat şi s-a sudat cu fiecare dintre sejururile sale extinse. De-a lungul unui an, am devenit foarte apropiate. Uneori mă trimitea la cumpărături ca să nu fie nevoită să dea nas în nas cu paparazzi care adeseori aşteptau exact în faţa intrării în hotel.

— Molly, am avut aşa o zi! Fiica lui Charles m-a făcut „materialistă”, iar fosta lui soţie mi-a spus că am un gust oribil la bărbaţi. Te strecori afară să îmi cumperi şi mie chipsuri cu aromă barbecue şi o cola? Charles nu poate să sufere când mănânc chestii nesănătoase, dar a ieşit în după-amiaza asta. Uite.

Îmi înmâna o bancnotă de cincizeci de dolari, iar când mă întorceam cu gustările, spunea mereu acelaşi lucru.

— Eşti cea mai bună, Molly. Păstrează restul.

Părea că înţelege că nu ştiu întotdeauna cum ar trebui să mă comport sau să vorbesc. Odată, am ajuns la ora obişnuită la care făceam curat, iar domnul Black era aşezat la biroul de lângă uşă, verificând hârtii şi fumând un trabuc împuţit.

— Domnule. Este un moment potrivit pentru a readuce apartamentul dumneavoastră la starea sa impecabilă? am întrebat eu, exact aşa cum m-a învăţat domnul Snow.

Domnul Black mi-a aruncat o privire pe deasupra ochelarilor săi.

— Tu ce crezi? a întrebat el, şi apoi, pufăind ca un dragon, mi-a suflat fumul în faţă.

— Cred că e un moment bun, am răspuns eu şi am pornit aspiratorul.

Giselle a venit atunci iute din dormitor. Şi-a pus un braţ în jurul meu şi mi-a făcut semn să opresc aparatul.

— Molly, a spus ea, soţul meu încearcă să-ţi spună că e un moment foarte prost. În principiu, încearcă să-ţi spună să te duci dracu'.

M-am simţit oribil, efectiv ca o neghioabă.

— Scuzele mele, am spus eu.

Dar Giselle m-a apucat de mână.

— E în regulă, a spus ea încet, pentru ca domnul Black să nu audă. Nu ai vrut să faci nimic greşit.

M-a condus până la ieşire şi a murmurat: „Îmi pare rău", apoi mi-a ţinut uşa deschisă, ca să îmi împing căruciorul afară şi să părăsesc apartamentul.

Giselle are acel gen de bunătate. În loc să mă facă să mă simt prost, ea mă ajută să înţeleg lucrurile.

— Molly, stai prea aproape de oameni, ştiai asta? Trebuie să te dai un pic mai în spate, nu să te bagi chiar în faţa oamenilor atunci când vorbeşti cu ei. Imaginează-ţi că între tine şi cealaltă persoană stă căruciorul tău, chiar dacă nu e aşa, iar căruciorul nu e cu adevărat acolo.

— Adică aşa? am întrebat eu, stând la distanţa pe care am considerat-o corespunzătoare.

— Da! E perfect, a spus ea, apucându-mă de ambele braţe şi strângându-mă. Întotdeauna să stai la distanţa asta, în afară de situaţiile în care e vorba, de pildă... de mine sau de alt prieten apropiat.

Alt prieten apropiat. Habar n-avea că ea era singura mea prietenă.

În unele zile, în timp ce făceam curat în apartament, aveam senzaţia că, în ciuda faptului că era măritată cu domnul Black, se simţea singură şi tânjea după compania mea la fel de mult cum tânjeam şi eu după a ei.

— Molly! a strigat ea într-o zi, întâmpinându-mă la uşă, într-o pijama de mătase, chiar dacă era aproape ora prânzului. Mă bucur aşa mult că eşti aici! Fă curat repede în camere, iar apoi vom trece la o schimbare de look, m-a anunţat şi a bătut din palme, bucuroasă.

— Pardon? am spus eu.

— Am să te învăţ să te machiezi. Eşti foarte drăguţă, Molly, ştii asta? Ai un ten perfect. Dar părul tău negru te face să arăţi palidă. Iar problema este că nu te străduieşti. Trebuie să îmbunătăţeşti ce ţi-a dăruit natura.

Am curăţat rapid apartamentul, lucru nu tocmai uşor, dacă nu vrei să faci treabă de mântuială, dar m-am descurcat. Era ora prânzului, aşa că am considerat acceptabil să îmi iau o pauză. Giselle m-a aşezat la măsuţa de toaletă de pe coridorul de lângă baie. Şi-a adus trusa de machiaj – o ştiam bine, din moment ce eu îi reorganizam toate

produsele cosmetice în fiecare zi, punând capacele articolelor pe care ea le lăsa deschise şi aşezând fiecare tub sau recipient înapoi, la locul adecvat.

Şi-a suflecat mânecile bluzei de pijama, şi-a pus mâinile calde pe umerii mei şi m-a privit în oglindă. Era o senzaţie plăcută, să-i simt palmele odihnindu-se pe umerii mei. Mi-a amintit de Buni.

Şi-a luat peria şi a început să mă pieptene.

— Părul tău e ca mătasea, a spus ea. Îl îndrepţi?

— Nu, am spus eu. Dar îl spăl. Regulat şi sârguincios. Este foarte curat.

Ea a chicotit.

— Bineînţeles că este, a spus ea.

— Râzi cu mine sau de mine? am întrebat eu. E o diferenţă mare, să ştii.

— O, ştiu. Eu sunt ţinta multor glume. Râd cu tine, Molly, a spus ea. Nu aş râde niciodată de tine.

— Mulţumesc, am zis eu. Apreciez asta. Recepţionerele de jos râdeau azi de mine. Ceva legat de noua poreclă pe care mi-au pus-o. Ca să fiu sinceră, nu o înţeleg pe deplin.

— Cum ţi-au spus?

— Rumba, am spus eu. Eu şi Buni obişnuiam să ne uităm la Dansez pentru tine, şi de acolo ştiu că rumba este un dans în doi, foarte însufleţit.

Giselle a tresărit.

— Nu cred că se refereau la dans, Molly. Cred că se refereau la Roomba, ca aspiratorul robotic.

În sfârşit, am înţeles. Mă uit în jos, la mâinile mele aşezate în poală, pentru ca Giselle să nu observe lacrimile care mă podideau. Dar în zadar.

Ea a încetat să-mi mai perie părul şi şi-a pus mâinile înapoi pe umerii mei.

— Molly, nu-i asculta. Sunt idioţi.

— Mulţumesc, am spus eu.

Am stat încordată pe scaun, holbându-mă în oglindă la mine şi la Giselle, în timp ce ea lucra la faţa mea. Eram îngrijorată că ar putea intra cineva şi m-ar găsi stând acolo cu Giselle Black, care-mi făcea machiajul. Nu s-a discutat niciodată în cadrul seminarelor de dezvoltare profesională ale domnului Snow cum ar trebui să te descurci cu oaspeţii care te pun exact în tipul acesta de situaţie.

— Închide ochii, a spus Giselle şi mi i-a şters, apoi mi-a întins fond de ten răcoros peste toată faţa, cu un burete de make-up curat. Spune-mi ceva, Molly. Trăieşti singură, corect? Eşti doar tu cu tine?

— Acum, da, am spus eu. Bunica mea a murit în urmă cu câteva luni. Dar înainte de asta, eram doar noi două.

A luat un recipient cu pudră şi o pensulă şi tocmai se pregătea să mi-o aplice pe faţă, când am oprit-o.

— Este curată? am întrebat eu. Pensula?

Giselle a oftat.

— Da, Molly. E curată. Nu eşti singura persoană din lume care igienizează lucrurile, să ştii.

Asta mi-a făcut o imensă plăcere pentru că mi-a confirmat ce ştiam în adâncul inimii. Eu şi Giselle suntem atât de diferite, şi totuşi, în esenţă, suntem foarte asemănătoare.

Ea a început să folosească pensula pe faţa mea. Se simţea ca pământuful meu, dar în miniatură, ca şi cum o vrăbiuţă mi-ar fi curăţat obrajii.

— E greu să trăieşti aşa, singură? Doamne, eu nu aş rezista. Nu ştiu cum să mă descurc pe cont propriu.

Fusese foarte greu. Încă o salutam pe Buni de fiecare dată când ajungeam acasă, chiar dacă ştiam că nu era acolo. Îi auzeam vocea în mintea mea, o auzeam hoinărind prin apartament în fiecare zi. În majoritatea timpului, mă întrebam dacă era normal sau dacă începeam să o iau puţin razna.

— Este greu. Dar te adaptezi, am spus eu.

Giselle s-a oprit din ceea ce făcea şi mi-a întâlnit privirea în oglindă.

— Te invidiez, a spus ea. Să poţi să mergi mai departe, să ai curajul să fii complet independentă şi să nu îţi pese de ce cred ceilalţi. Şi să poţi să te plimbi pur şi simplu pe stradă fără să fii acostată.

Ea nu avea nici cea mai vagă idee cât mă luptam, nici cel mai mic indiciu.

— Nu e totul roz, am spus eu.

— Poate că nu, dar cel puţin nu depinzi de nimeni. Eu şi Charles? Din afară, pare o viaţă fascinantă, dar uneori... uneori nu e aşa. Şi copiii lui mă urăsc. Sunt aproape de vârsta mea, ceea ce, recunosc, e puţin ciudat. Fosta lui soţie? Ea e surprinzător de drăguţă cu mine, şi asta mi se pare mai rău decât orice altceva. A fost aici zilele trecute. Ştii ce mi-a spus în secunda în care a fost sigură că Charles n-o aude? A spus aşa: „Lasă-l cât încă mai poţi”. Partea proastă e că ştiu că are dreptate. Uneori mă întreb dacă am făcut alegerea corectă, ştii?

— Da, chiar ştiu, am spus eu.

Şi eu făcusem propria alegere greşită – Wilbur –, şi trăiam încă zi de zi cu acest regret.

Giselle a ales un fard de pleoape.

— Închide ochii din nou.

Am făcut ce mi-a spus. Giselle a continuat să vorbească în timp ce lucra.

— Cu câţiva ani în urmă, aveam un singur scop în minte. Voiam să fiu cucerită de un bărbat bogat, care să aibă grijă de mine. Şi am cunoscut-o pe fata asta... hai să spunem că ea a fost mentora mea. Mi-a arătat cum să trag sforile. Am mers în locurile potrivite, mi-am cumpărat câteva ţinute adecvate. „Crede şi vei primi”, obişnuia ea să spună. Fusese căsătorită cu trei bărbaţi diferiţi, divorţase de trei ori, luându-i fiecărui bărbat câte jumătate din avere. Nu e incredibil? Era aranjată. O casă în Saint-Tropez şi alta în Venice Beach. Trăia singură, cu o

menajeră, un bucătar şi un şofer. Nimeni care să îi spună ce să facă. Nimeni care să facă pe şeful cu ea. Aş face moarte de om pentru aşa o viaţă. Cine nu ar face-o?

— Pot să deschid ochii acum? am întrebat eu.

— Nu încă. Mai am puţin.

A trecut la o pensulă subţire, care se simţea răcoroasă şi moale pe pleoapele mele.

— Cel puţin tu nu ai un bărbat care să îţi spună ce să faci, un bărbat care să fie un ipocrit. Charles mă înşală, a spus ea. Ştiai asta? E gelos dacă eu arunc şi cea mai mică privire unui alt bărbat, dar el are cel puţin două amante, în oraşe diferite. Şi astea sunt doar cele de care ştiu. Are una şi aici. Am vrut să-l strâng de gât când am aflat. Îi plăteşte pe paparazzi ca să nu publice adevărul despre el. Între timp, eu trebuie să-i ofer un raport complet cu locurile în care merg de fiecare dată când părăsesc această cameră.

Deschid ochii şi mă îndrept în scaun. Eram foarte supărată să aud una ca asta despre domnul Black.

— Detest bărbaţii care înşală, am spus eu. Îi dispreţuiesc. Nu ar trebui să-ţi facă aşa ceva. Nu e corect, Giselle.

Mâinile ei erau încă aproape de faţa mea. Şi-a suflecat mânecile bluzei de pijama mai sus de coate. Din acea poziţie avantajoasă, am băgat de seamă că avea vânătăi pe braţe, iar pe când s-a aplecat şi bluza i s-a mişcat, am văzut o urmă de un albastru-gălbui şi pe claviculă.

— Cum te-ai ales cu vânătăile alea? am întrebat eu.

Trebuia să existe o explicaţie perfect rezonabilă.

Ea a ridicat din umeri.

— Aşa cum am spus, lucrurile nu sunt întotdeauna grozave între mine şi Charles.

Am simţit o forfotă familiară în stomac, amărăciunea şi furia spumegau chiar la suprafaţă, un vulcan pe care nu l-aş fi lăsat să erupă. Nu încă.

— Meriţi să fii tratată mai bine, Giselle, am spus eu. Eşti o persoană cumsecade.

— Meh, a spus ea. Nu sunt chiar aşa de bună. Încerc, dar uneori... uneori e greu să fii bun. E greu să faci ce trebuie.

A ales din setul ei un ruj într-o nuanţă de roşu-sângeriu şi a început să mi-l aplice pe buze.

— Ai dreptate în privinţa unui lucru, totuşi. Merit mai mult. Merit un Făt-Frumos. Şi am să-mi îndeplinesc visul, în cele din urmă. Lucrez la asta. Crede şi vrei primi, corect?

A pus jos rujul şi a ridicat o clepsidră mare de pe măsuţa de toaletă. O văzusem acolo suficient de des. Lustruisem sticla cu amoniac şi alama cu substanţă de curăţat pentru metale, ca să-i redau pe deplin strălucirea. Era un obiect frumos, clasic şi elegant, pe care îţi făcea plăcere să îl atingi şi să îl ţii în mână.

— Vezi clepsidra asta? a spus ea, ţinând-o în faţa mea. Femeia pe care am întâlnit-o, mentora mea? A fost un cadou de la ea. Era goală când mi-a dat-o şi mi-a spus s-o umplu cu nisip de pe plaja mea preferată. I-am spus: „Eşti nebună? Nici măcar nu am văzut vreodată oceanul. Ce te face să crezi că voi ajunge pe o plajă în curând?” Se pare

că a avut însă dreptate. Am văzut o mulţime de plaje în aceşti ultimi ani. Am fost escortată pe multe dintre ele chiar şi înainte să îl cunosc pe Charles – Riviera Franceză, Polinezia, Maldivele, Cayman. Insulele Cayman sunt preferatele mele. Aş putea locui acolo pentru totdeauna. Charles deţine o vilă acolo, iar ultima dată când m-a dus, am umplut clepsidra cu nisip de pe plajă. O întorc uneori şi privesc pur şi simplu nisipul cum curge. Timp, corect? Trebuie să înfăptuieşti lucrurile. Să faci ceea ce vrei cu viaţa ta înainte să fie prea târziu... Şi gata! a spus ea, îndepărtându-se ca să îmi pot vedea reflexia în oglindă.

Giselle stătea în spatele meu, cu mâinile aşezate din nou pe umerii mei.

— Vezi? a spus ea. Doar puţin machiaj şi brusc eşti foarte sexy.

Întorc capul dintr-o parte în alta. Abia dacă mă mai recunoşteam. Ştiam că arătam cumva „mai bine”, sau cel puţin mai asemănătoare cu restul lumii, dar era ceva foarte deranjant la schimbare.

— Îţi place? Ca răţuşca cea urâtă preschimbată-n lebădă, ca Cenuşăreasa la bal.

Cunoşteam regulile de etichetă în astfel de situaţii, ceea ce era o uşurare. Când cineva îţi face un compliment, tu trebuie să îi mulţumeşti. Şi când cineva face ceva drăguţ pentru tine – chiar dacă tu nu voiai să facă asta –, trebuie să îi mulţumeşti.

— Îţi apreciez eforturile, am spus eu.

— Cu plăcere. Şi ia asta, a spus ea, ridicând frumoasa clepsidră. Este un cadou. De la mine pentru tine, Molly.

Şi, zicând asta, a pus obiectul strălucitor în mâinile mele. Era primul cadoul pe care îl primeam de când murise Buni. Şi nu îmi aminteam când primisem ultima dată un cadou de la altcineva în afară de Buni.

— Îmi place nespus, am zis eu.

Vorbeam serios. Era ceva ce apreciam mult mai mult decât o schimbare de look. Nu-mi venea să cred că de-acum era a mea, să o păstrez cu grijă şi să o lustruiesc de azi înainte. Era plină cu nisip dintr-un loc îndepărtat, exotic, pe care nu aveam să îl văd niciodată. Şi era un cadou generos din partea unei prietene.

— O voi păstra aici, în dulapul de la hotel, în cazul în care ai să o vrei vreodată înapoi, am spus eu.

Adevărul este că, deşi îmi plăcea foarte mult acea clepsidră, nu o puteam lua cu mine. Voiam doar lucrurile lui Buni în casă.

— Serios, o ador, Giselle. O voi admira în fiecare zi.

— Pe cine încerci să păcăleşti? Deja o admiri în fiecare zi.

Am zâmbit.

— Da, presupun că ai dreptate, am spus eu. Îmi îngădui să îţi fac o sugestie?

Giselle a rămas acolo, cu o mână în şold, în timp ce eu făceam ordine în trusa de machiaj şi curăţam măsuţa de toaletă.

— Ai putea lua în considerare să îl părăseşti pe domnul Black. Te răneşte. Ţi-ar fi mai bine fără el.

— De-ar fi atât de uşor, a spus ea. Dar timpul, domnişoară Molly. Timpul le vindecă pe toate, aşa cum se spune.

Avea dreptate. Pe măsură ce trece timpul, rana nu mai doare la fel ca la început şi asta vine mereu ca o surpriză – să te simţi puţin mai bine şi totuşi să îţi fie dor de trecut.

Imediat ce acel gând mi-a trecut prin minte, mi-am dat seama cât de târziu era. Mi-am verificat telefonul – 13.03. Pauza mea de prânz se sfârşise cu câteva minute în urmă!

— Trebuie să plec, Giselle. Supraveghetoarea mea, Cheryl, va fi foarte supărată că am întârziat.

— Oh, scorpia aia. Mirosea pe aici ieri. A venit să întrebe dacă suntem mulţumiţi de serviciul de curăţenie. Am spus: „Am cea mai bună cameristă din lume. De ce nu aş fi mulţumită?” Iar ea a rămas acolo, cu o expresie tâmpă pe faţă, şi a spus: „Eu aş face o treabă mai bună pentru dumneavoastră decât Molly. Sunt supraveghetoarea ei”. Dar eu am refuzat. Am scos o hârtie de zece dolari din geantă şi i-am înmânat-o. „Molly este singura cameristă de care am nevoie, mulţumesc”, i-am spus. Apoi a plecat. E o figură, tipa aia. Dă un nou înţeles termenului de „căţea”, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Buni m-a învăţat să nu folosesc limbajul vulgar, şi o fac rareori. Dar nu puteam să contest limbajul adecvat al lui Giselle în această situaţie particulară. Fără să vreau, am schiţat un surâs.

— Molly? Molly.

Era detectiva Stark.

— Mă scuzaţi, spun eu. Puteţi să repetaţi întrebarea?

— Am întrebat dacă ai cunoscut-o pe Giselle Black? Ai avut de-a face cu ea? Aţi stat vreodată de vorbă? A spus vreodată ceva despre domnul Black care ţi s-a părut ciudat? A menţionat vreodată ceva care ne-ar putea ajuta în anchetă?

— În anchetă?

— Aşa cum am menţionat, probabil că domnul Black a murit din cauze naturale, dar este treaba mea să exclud celelalte posibilităţi. De aceea vorbesc cu tine astăzi.

Detectiva îşi trece o mână peste frunte.

— Deci, te voi întreba din nou: a vorbit Giselle Black cu tine vreodată?

— Doamnă detectiv, spun eu, sunt cameristă la hotel. Cine ar vrea vreodată să vorbească cu mine?

Detectiva stă puţin pe gânduri, apoi încuviinţează din cap. Este complet satisfăcută de răspunsul meu.

— Mulţumesc, Molly, spune ea. A fost o zi grea pentru tine, îmi dau seama de asta. Permite-mi să te duc acasă.

Şi aşa a făcut.

5

Răsucesc cheia în uşă şi deschid uşa apartamentului meu. Trec de prag şi închid uşa în urma mea, trăgând zăvorul. Casă, dulce casă.

Mă uit la perna de pe scaunul vechi al lui Buni, de lângă uşă. A brodat pe ea rugăciunea pentru seninătate: „Doamne, Dumnezeule, dăruieşte-mi seninătatea să accept lucrurile pe care nu le pot schimba, curajul să schimb lucrurile pe care le pot schimba şi înţelepciunea de a face diferenţa între ele”.

Îmi scot telefonul din buzunarul pantalonilor şi îl aşez pe scaun. Îmi dezleg şireturile pantofilor şi îi şterg pe tălpi cu o cârpă, înainte de a-i pune în dulap.

— Buni, am ajuns acasă! strig eu.

Nu mai e de nouă luni, dar încă îmi pare cumva greşit să nu o salut. Mai cu seamă astăzi.

Rutina mea de seară nu mai este aceeaşi fără ea. Când era în viaţă, ne petreceam tot timpul liber împreună. Seara, primul lucru pe care îl făceam era să terminăm curăţenia pe ziua respectivă. Apoi găteam cina împreună – spaghete miercurea, peşte vinerea, dacă găseam fileuri la reducere, la magazinul alimentar. Apoi mâncam una lângă alta pe canapea, în timp ce ne uitam la Columbo.

Lui Buni îi plăcea nespus serialul Columbo, şi mie la fel. Deseori, făcea comentarii despre cum Peter Falk ar avea nevoie de o femeie ca ea să-l îngrijească.

— Uită-te la pardesiul ăla. Are mare nevoie să fie spălat şi călcat.

Clătina din cap, vorbind spre ecran, ca şi cum el ar fi fost real şi s-ar fi aflat chiar acolo, în faţa ei.

— Mi-aş dori să nu fumezi trabucuri, dragă. Este un obicei murdar.

Dar în ciuda acelui obicei, amândouă admiram felul în care Columbo putea să desluşească intrigile perfide ale ticăloşilor şi să se asigure că primesc exact ceea ce merită.

Nu mă mai uit la Columbo. Încă un lucru care îmi pare greşit acum, când Buni e moartă. Dar încerc să ţin pasul cu rutina de făcut curat seara.

Luni, podele şi munci grele.

Marţi, şmotruim migălos, ca să fie cu folos.

Miercuri, baie şi bucătărie.

Joi, ştergem frumos praful.

Vineri, ziua de spălat.

Sâmbătă, ce o fi, ce s-o ivi.

Duminică, târguieli, bucătăreli.

Buni mi-a inoculat întotdeauna importanţa unei case curate şi ordonate.

— O casă curată, un corp curat şi o companie curată. Ştii unde duc?

Nu puteam să am mai mult de cinci ani când m-a învăţat asta. Mă uitam în sus la ea când vorbea.

— Unde, Buni?

— La o conştiinţă curată. La o viaţă bună, curată.

Mi-a luat ani de zile să înţeleg pe deplin spusele ei, dar mă uimeşte acum cât de multă dreptate avea.

Scot mătura şi făraşul, mopul şi găleata din dulapul cu produse de curăţenie din bucătărie. Încep să dau temeinic cu mătura, începând din capătul îndepărtat al dormitorului meu. Nu prea este spaţiu gol pe podea, din moment ce patul meu dublu ocupă aproape toată camera, dar mizeria are obiceiul să se ascundă pe sub lucruri, să se vâre printre crăpături. Ridic cuvertura şi mătur sub pat, împingând înainte şi afară din cameră orice particulă de praf persistentă. Tablourile lui Buni cu ţinuturi rurale englezeşti atârnă pe pereţi şi fiecare în parte îmi aminteşte de ea.

Ce zi a fost azi, ce zi într-adevăr! Una pe care mai degrabă aş uita-o decât să mi-o amintesc, şi totuşi, nu merge aşa. Îngropăm adânc amintirile rele, dar ele nu dispar. Sunt cu noi tot timpul.

Continui să mătur pe coridor. Îmi croiesc drum spre baie, cu gresia sa în alb-negru, crăpată, învechită, strălucind totuşi puternic când o lustruiesc, lucru pe care-l fac uneori şi de două ori pe săptămână. Mătur câteva fire de păr care îmi aparţin de pe podea, iar apoi ies afară din baie.

Acum sunt exact în faţa dormitorului lui Buni. Uşa e închisă. Fac o pauză. Nu voi intra acolo. Nu am trecut pragul acela de luni de zile. Şi nu se va întâmpla azi.

Mătur parchetul din capătul îndepărtat al livingului, în jurul comodei cu antichităţi a lui Buni, sub canapea, prin bucătăria lungă şi înapoi la uşa de la intrare. Am lăsat grămăjoare de gunoi în urma mea – una în faţa dormitorului, alta în faţa băii, una aici, lângă intrare, şi alta în bucătărie. Mătur fiecare grămadă în făraş, iar apoi mă uit la conţinutul adunat. O săptămână destul de curată, per total – câteva firimituri de pâine, ceva praf şi scame, câteva fire din părul negru. Nimic rămas de la Buni, din câte văd. Absolut nimic.

Arunc mizeria în coşul de gunoi din bucătărie. Apoi umplu găleata cu apă caldă şi adaug acel Mr. Clean, cu aroma sa de Briză Nocturnă (preferata lui Buni). Car găleata şi mopul în dormitorul meu şi încep din capătul îndepărtat. Am grijă să nu stropesc aşternuturile şi, mai cu seamă, cuvertura cu steaua solitară pe care Buni mi-a făcut-o cu ani în urmă, decolorată şi ponosită de acum, dar la fel de preţioasă.

Îmi finalizez circuitul, ajungând din nou la intrare, unde întâlnesc lângă uşă o pată neagră, foarte încăpăţânată. Probabil că eu am făcut asta cu pantofii mei de muncă murdari. Frec, frec, frec.

— Dispari, pată afurisită, spun cu voce tare, iar în cele din urmă se estompează înaintea ochilor mei, dezvăluind licărirea parchetului de dedesubt.

E straniu cum amintirile se ridică la suprafaţă de fiecare dată când fac curat. Mă întreb dacă aşa e pentru toată

lumea – pentru toată lumea care face curat, adică. Şi, deşi am avut o zi mai degrabă încărcată, nu la ziua de azi mă gândesc, nici la domnul Black şi nici la toată blestemăţia aceea de poveste, ci la o zi mult mai îndepărtată, când aveam în jur de unsprezece ani. O întrebam pe Buni despre mama mea, aşa cum făceam din când în când – Ce fel de persoană era? Unde a plecat şi de ce? Ştiam că a fugit cu tatăl meu, un bărbat pe care Buni îl descria ca fiind „o canalie” şi „un pierde-vară”.

— Şi iarna cum era? întrebam eu.

Ea râdea.

— Râzi cu mine sau de mine?

— Cu tine, draga mea fată! Întotdeauna cu tine.

Ea a continuat spunând că nu era vreo surpriză că mama s-a încurcat cu o canalie, deoarece şi Buni făcuse greşeli în tinereţe. În primul rând, aşa se alesese cu mama.

Totul era foarte confuz pe atunci. Nu aveam nici cea mai vagă idee ce ar trebui să cred despre toate lucrurile acelea. Are mai mult sens acum. Cu cât devin mai matură, cu atât înţeleg mai mult. Şi cu cât înţeleg mai mult, cu atât am mai multe întrebări pentru ea – întrebări la care ea nu mai poate răspunde.

— Se va întoarce vreodată la noi? Mama mea? o întrebam atunci.

Un oftat lung.

— Nu va fi uşor. Trebuie să scape de el. Şi trebuie să-şi dorească să plece.

Nu s-a întâmplat, totuşi. Mama nu s-a întors niciodată. Dar nu mă deranjează. Nu are nici un rost să plângi după cineva pe care nu l-ai cunoscut niciodată. Este şi aşa de ajuns de greu să plângi după un om pe care l-ai cunoscut, pe care nu îl vei mai vedea niciodată şi care îţi lipseşte îngrozitor.

Bunica mea a muncit din greu şi a avut multă grijă de mine. M-a învăţat lucruri. M-a îmbrăţişat şi m-a ocrotit şi a făcut ca viaţa să merite trăită. Bunica mea a fost şi ea cameristă, dar una domestică. Lucra pentru o familie înstărită, familia Coldwell. Ajungea de la apartamentul nostru la vila lor în jumătate de oră. Ei îi lăudau munca, dar oricât muncea, nu era niciodată suficient.

„Poţi să faci curat după serata noastră de sâmbătă?”

„Poţi să scoţi pata asta de pe covor?”

„Poţi să te ocupi şi de grădină?”

Buni, întotdeauna binevoitoare şi dornică să ajute, spunea „da” la orice solicitare, indiferent cât de mult o costa. Făcând asta, economisise de-a lungul anilor, într-un cont, o sumă frumuşică. Îi spunea „Fabergé-ul”.

— Fată dragă, te duci până la bancă să depozitezi asta în Fabergé?

— Sigur, Buni, spuneam eu, luându-i cardul bancar, coborând cinci şiruri de scări până afară din clădire şi străbătând două străzi, până la bancomat.

Când m-am făcut mai mare, au fost momente în care m-am îngrijorat pentru Buni, din pricină că muncea prea mult. Dar ea mi-a alungat toate grijile.

— Diavolul face munca pentru mâinile trândave. Şi de altfel, într-o zi vei fi doar tu, iar Fabergé-ul te va ajuta să mergi mai departe când acea zi va veni.

Nu voiam să mă gândesc la acea zi. Mi-era greu să îmi imaginez viaţa fără Buni, în special de când şcoala devenise o formă specială de tortură. Şi şcoala generală, şi liceul au fost nişte perioade singuratice şi chinuitoare. Mă mândream cu notele mele bune, dar nu am fost niciodată apropiată de colegii mei. Nu m-au înţeles atunci şi rareori o fac acum. Când eram mai mică, asta mă necăjea mai mult decât azi.

— Nimeni nu mă place, îi spuneam lui Buni când cineva se lua de mine la şcoală.

— Asta pentru că eşti diferită, îmi explica ea.

— Îmi spun că sunt o ciudată.

— Nu eşti ciudată. Eşti doar un suflet bătrân. Şi asta e ceva de care să fii mândră.

Când eram spre finalul liceului, eu şi Buni vorbeam despre profesii, despre ceea ce voiam să fac în viaţă, ca adult. Doar o singură opţiune prezenta interes pentru mine.

— Vreau să fiu cameristă, i-am spus.

— Fată dragă, cu Fabergé-ul poţi ţinti puţin mai sus de atât.

Dar am insistat şi cred că, în adâncul sufletului, Buni ştia mai bine decât oricine ce sunt. Ea îmi cunoştea capacităţile şi puterile; de asemenea, era foarte conştientă de slăbiciunile mele, deşi spunea că devin mai bună – „Cu cât trăieşti mai mult, cu atât înveţi mai multe”.

— Dacă ceea ce îţi doreşti e să fii cameristă, atunci aşa să fie, a spus Buni. Vei avea nevoie de experienţă profesională, totuşi, înainte de a intra la o şcoală postliceală.

Buni s-a interesat în jur şi, printr-o cunoştinţă veche care era portar la Regency Grand, a aflat de un post de cameristă disponibil la hotel. Am avut emoţii la interviu, am simţit sudoarea care mi se aduna indiscret la subsuori pe când stăteam în faţa scărilor principale ale hotelului impunător, acoperite de un covor roşu, cu marchiza somptuoasă, în negru şi auriu, planând deasupra lor.

— Nu pot să intru acolo, Buni. E mult prea elegant pentru mine.

— Prostii. Meriţi să intri prin uşile acestea la fel ca oricine altcineva. Şi o vei face. Haide, du-te.

M-a împins înainte. Am fost întâmpinată de domnul Preston, prietenul ei portar.

— Mă bucur să te cunosc, a spus el, aplecându-se puţin şi ducând mâna la pălărie.

Apoi i-a aruncat lui Buni o privire stranie, pe care nu am înţeles-o pe deplin.

— A trecut ceva vreme, Flora, a spus el. Îmi pare bine să te revăd.

— Şi mie îmi pare bine, i-a răspuns Buni.

— Hai să te ducem înăuntru, Molly, a spus domnul Preston.

M-a condus în hotel, pe uşile rotative strălucitoare, iar eu am cuprins pentru prima dată cu privirea foaierul de la Regency Grand. Era aşa de frumos, aşa de opulent, încât aproape că am leşinat la vederea lui – podelele şi scările de marmură, balustradele aurii sclipitoare, personalul de la recepţie în uniformă, ca nişte pinguini micuţi şi îngrijiţi, ocupându-se de oaspeţii eleganţi, care rătăceau prin foaierul impunător.

L-am urmat fără suflare pe domnul Preston, care mă conducea pe coridoarele ornamentate de la parter, cu lambriuri întunecate, aplicele de perete în formă de scoică şi acel tip de mochetă groasă, care absoarbe toate sunetele, lăsând urechile să se delecteze cu o linişte desăvârşită.

Am făcut dreapta, apoi stânga, apoi dreapta din nou, trecând pe lângă diferite birouri, până când, în cele din urmă, am ajuns la o uşă neagră, austeră, cu o plăcuţă din alamă pe care scria: DL SNOW, MANAGER HOTEL REGENCY GRAND. Domnul Preston a bătut de două ori, apoi a deschis larg uşa. Spre marea mea uimire, m-am trezit într-o încăpere întunecată, cu tapiţerii din piele, cu tapet de brocart în nuanţa muştarului şi rafturi de cărţi pe fundal, un birou despre care aş fi putut cu uşurinţă să cred că este situat pe Baker Street nr. 221B şi că îi aparţine nimănui altcuiva decât lui Sherlock Holmes.

În spatele unei mese enorme, din lemn de mahon, stătea mărunţelul domn Snow. S-a ridicat ca să mă salute de cum am intrat. Când domnul Preston a ieşit discret din cameră, lăsându-ne cu interviul nostru, recunosc sincer că, în timp ce palmele îmi transpirau şi inima îmi bubuia în piept, mă îndrăgostisem atât de tare de Regency Grand încât m-am văzut nevoită şi hotărâtă să îmi aloc poziţia râvnită de cameristă.

Drept să spun, nu îmi amintesc prea multe din interviu, cu excepţia faptului că domnul Snow explica despre reguli şi comportamente, bune maniere şi decenţă, ceea ce nu doar că îmi încânta auzul, ci răsuna mai degrabă ca un imn sacru şi divin. După discuţia noastră, m-a condus pe minunatele coridoare – stânga, dreapta, stânga – până când am ajuns din nou în foaier şi apoi am coborât un şir de scări din marmură spre subsolul hotelului, unde, m-a informat el, se aflau zonele de curăţenie şi spălătorie, alături de bucătăria hotelului. Într-un birou ca un dulap, neaerisit şi înghesuit, care mirosea a alge, mucegai şi amidon, am fost prezentată cameristei-şefe, doamna Cheryl Green. Ea m-a măsurat din cap până-n picioare, apoi a spus: „Presupun că o să se descurce”.

Mi-am început formarea profesională în ziua imediat următoare şi foarte curând lucram cu normă întreagă. Să muncesc era cu mult mai bine decât să merg la şcoală. La muncă, dacă eram tachinată, era cel puţin suficient de subtil încât puteam să ignor. Freacă, şterge, şi mojicia dispare. De asemenea, mă umplea de entuziasm să am salariul meu.

— Buni! spuneam când mă întorceam acasă, după ce făceam propria depunere în contul Fabergé.

Îi înmânam chitanţa depozitului şi ea zâmbea larg.

— N-am crezut niciodată că am să apuc ziua asta. Eşti aşa o binecuvântare pentru mine. Ştii asta?

Buni m-a tras aproape şi m-a îmbrăţişat strâns. Nu e nimic pe lume ca îmbrăţişarea lui Buni. Ar putea fi lucrul de care îmi e cel mai dor la ea. Asta, şi vocea ei.

— Ţi-a intrat ceva în ochi, Buni? am întrebat-o, când s-a retras.

— Nu, nu. Sunt foarte bine.

Cu cât lucram mai mult la Regency Grand, cu atât depuneam mai mult în Fabergé. Eu şi Buni am început să vorbim despre opţiunile postliceale de educaţie. Am participat la o sesiune informativă despre programul de management hotelier şi ospitalitate la o şcoală postliceală din apropiere. A fost extraordinar de emoţionant. Buni m-a încurajat să candidez şi, spre surprinderea mea, am fost acceptată. La colegiu, aş fi învăţat nu numai cum să fac curat şi să ţin un hotel întreg, dar, de asemenea, cum să conduc personalul, exact aşa cum făcea domnul Snow.

În orice caz, chiar înainte ca orele să înceapă, am participat la o sesiune de orientare profesională, şi acolo l-am întâlnit pe Wilbur. Wilbur Brown. El stătea în faţa uneia dintre mesele de prezentare, consultând oferta. Carneţele şi pixuri erau oferite gratuit. El a luat mai multe şi le-a îndesat în ghiozdan. Nu se dădea deoparte, iar eu voiam foarte mult să răsfoiesc broşurile.

— Mă scuzaţi, am spus eu. Pot să am acces la masă?

El s-a întors spre mine. Era voinic, purta ochelari cu lentile foarte groase şi avea părul negru, aspru.

— Scuze. Nu mi-am dat seama că îţi stăteam în drum, a spus, privindu-mă fără să clipească. Sunt Wilbur. Wilbur Brown. Intru la finanţe în toamnă. Intri şi tu la finanţe în toamnă?

Mi-a întins mâna. A scuturat-o îndelung până am fost nevoită să îmi smulg braţul din strânsoare.

— Intru la management hotelier, am spus eu.

— Îmi plac fetele deştepte. Ţie ce fel de tipi îţi plac? Tipii de la Mate?

Nu m-am gândit niciodată ce fel de „tipi” îmi plac. Ştiam că îmi place de Rodney de la muncă. Avea o calitate pe care la televizor o numeau „charismă”. Ca Mick Jagger. Wilbur nu avea charismă, dar avea altceva: era abordabil, direct, familiar. Nu îmi era frică de el aşa cum îmi era de majoritatea băieţilor şi bărbaţilor. Probabil că ar fi trebuit să îmi fie.

Eu şi Wilbur am început să ieşim împreună, spre încântarea lui Buni.

— Sunt aşa fericită că ai găsit pe cineva. Este pur şi simplu încântător, a spus ea.

Veneam acasă şi îi spuneam totul despre el, cum am fost la cumpărături şi cum foloseam cupoane, sau cum ne plimbam prin parc şi număram o mie două sute trei paşi de la statuie până la fântână. Buni nu întreba despre alte aspecte mai personale ale romanţei noastre, lucru pentru

care sunt recunoscătoare, pentru că habar nu am dacă aş fi ştiut să îi explic ce simţeam în legătură cu aspectele fizice, cu excepţia faptului că, deşi era totul nou şi diferit, era de asemenea foarte plăcut.

Într-o zi, Buni mi-a cerut să îl invit pe Wilbur la noi, ceea ce am şi făcut. Dacă Buni a fost cumva dezamăgită de el, cu siguranţă n-a arătat nimic.

— Este oricând bine-venit aici, amorezul tău vreau să zic, a spus ea.

Wilbur a început să ne viziteze regulat, mâncând cu noi şi rămânând după masă să se uite la Columbo. Nici eu şi nici Buni nu ne bucuram de întrebările şi comentariile neîncetate cu privire la serial, dar le-am suportat cu stoicism.

„Ce film poliţist dezvăluie criminalul de la început?” întreba el. Sau: „Nu-ţi dai seama că majordomul a făcut-o?”

Putea strica un întreg episod vorbind aşa pe tot parcursul lui, de obicei evidenţiind greşit vinovatul, deşi, ca să fiu cinstită, eu şi Buni văzuserăm fiecare episod de mai multe ori, aşa că nu conta cu adevărat.

Într-o zi, eu şi Wilbur am fost la un magazin de electronice, pentru ca el să îşi cumpere un calculator nou. Nu părea în largul lui în acea zi, dar nu mi-am pus întrebări, nici chiar când mi-a spus „Grăbeşte-te”, în timp ce eu mă străduiam să ţin pasul cu mersul lui iute. Odată intraţi în magazin, s-a uitat la mai multe calculatoare şi le-a încercat, explicându-mi funcţia fiecărui buton. Apoi, odată ce a ales calculatorul care îi plăcea cel mai mult, l-a strecurat în ghiozdanul său.

— Ce faci? am întrebat eu.

— Vrei să închizi naibii gura? mi-a răspuns el.

Nu ştiu ce m-a şocat mai mult – limbajul lui sau faptul că a ieşit din magazin fără să plătească pentru calculator. Îl furase, pur şi simplu.

Şi asta nu e tot. Într-o zi, m-am întors de la muncă cu salariul meu. El ne-a vizitat în acea seară. Buni deja nu se simţea bine. Pierdea în greutate şi era mult mai tăcută decât de obicei.

— Buni, mă duc jos să depozitez asta în Fabergé.

— Merg cu tine, s-a oferit Wilbur.

— Ce gentleman ai aici, Molly, a răspuns Buni. Mergeţi amândoi, atunci.

La bancomat, Wilbur a început să îmi pună tot felul de întrebări despre hotel şi cum era să faci curat într-o cameră. Am fost nespus de fericită să îi explic bucuria specifică de a plia colţurile aşternuturilor proaspăt călcate şi cum, în razele soarelui, un mâner de alamă bine lustruit transformă totul în aur. Am fost atât de absorbită de povestire încât nu am observat că el mă urmărea în timp ce tastam codul PIN al lui Buni.

În acea noapte, a plecat brusc, imediat după Columbo. Zile întregi, i-am scris mesaje, dar nu a răspuns. Îl sunam şi îi lăsam mesaje, dar nimic. Ciudat lucru, dar nu mi-a trecut niciodată prin minte că nu ştiam unde locuia, că nu fusesem niciodată la el acasă, nici măcar nu îi ştiam adresa. El găsea întotdeauna motive pentru care era mai

bine să mergem la mine acasă, printre acestea numărându-se şi faptul că era mereu o plăcere să o vadă pe Buni.

După aproape o săptămână, am fost să scot banii pentru chirie. Nu mi-am putut găsi cardul bancar, ceea ce era neobişnuit, aşa că i l-am cerut lui Buni pe al ei. Am fost la bancomat. Şi aşa am descoperit că Fabergé-ul nostru era gol. Complet secat. Şi atunci am ştiut că Wilbur nu era numai un hoţ, ci şi un trădător. El era definiţia absolută a unei canalii, care este cel mai josnic tip de bărbat.

Îmi era ruşine că fusesem păcălită, că mă îndrăgostisem de un mincinos. Eram ruşinată până în măduva oaselor. M-am gândit să sun la poliţie şi să văd dacă nu l-ar putea găsi, dar, în final, ştiam că asta însemna să îi spun lui Buni de ce fusese el în stare, şi pur şi simplu nu puteam să fac asta. Nu puteam să îi frâng inima. O inimă frântă era de ajuns, mulţumesc frumos.

— Unde e amorezul tău? m-a întrebat Buni, după câteva zile în care nu l-a văzut.

— Ei bine, Buni, i-am spus eu, se pare că a hotărât să meargă pe drumul său.

Nu îmi place să mint cu neruşinare, şi asta nu era o minciună neruşinată, ci mai degrabă un adevăr care rămâne un adevăr atâta vreme cât nu sunt solicitate alte detalii. Iar Buni nu a insistat.

— Ce păcat, a spus ea. Dar nu-ţi face griji, draga mea. Are balta peşte.

— E mai bine aşa, am spus eu, şi mă gândesc că a fost surprinsă că nu eram mai supărată.

Dar adevărul e că eram supărată. Eram furioasă, dar învăţam cum să îmi ascund sentimentele. Eram capabilă să-mi ţin mânia în frâu, ca Buni să nu-şi dea seama de nimic. Avea destule necazuri pe cap, iar eu îmi doream să-şi concentreze toată energia pentru a se însănătoşi.

În secret, îmi imaginam că îl găseam singură pe Wilbur. Aveam fantezii aprinse, despre cum dădeam peste el în campusul colegiului şi îl sugrumam cu bretelele ghiozdanului său. Îmi imaginam cum îi torn înălbitor în gură pentru a-l face să mărturisească ceea ce făcuse, ceea ce ne făcuse, lui Buni şi mie.

A doua zi după ce Wilbur ne-a jefuit, Buni avea o programare la doctor. Fusese de multe ori la doctor în săptămânile anterioare, dar de fiecare dată când venea acasă, veştile erau aceleaşi.

— Vreun rezultat, Buni? Ştiu de ce nu te simţi bine?

— Încă nu. Poate că totul e doar în capul bunicii tale bătrâne.

Eram încântată să aud asta, pentru că o boală falsă e mult mai puţin înspăimântătoare decât una reală. Totuşi, o parte din mine avea presimţiri rele. Pielea ei era ca hârtia creponată şi abia mai avea poftă de mâncare.

— Molly, ştiu că e marţi, ziua de şmotru, dar crezi că putem să bifăm această sarcină în altă zi, poate?

Era prima dată când cerea o pauză de la rutina noastră de curăţenie.

— Nu-ţi face griji, Buni. Odihneşte-te. O să mă ocup eu de sarcinile noastre de seară.

— Fată dragă, ce m-aş face fără tine?

Nu am spus-o cu voce tare, dar începeam să mă întreb ce m-aş fi făcut eu dacă aş fi rămas vreodată fără Buni.

Câteva zile mai târziu, Buni a avut o altă programare. Când a venit acasă, ceva era diferit. Vedeam pe chipul ei. Părea umflată şi încordată.

— Până la urmă, se pare că sunt totuşi puţin bolnavă, a spus ea.

— Ce fel de boală ai? am întrebat eu.

— Pancreatică, a spus încet, cu ochii pironiţi într-ai mei.

— Ţi-au dat medicamente?

— Da, a spus ea. Mi-au dat. Este o boală care, din nefericire, provoacă durere, aşa că se ocupă de asta.

Nu se plânsese până atunci de nici o durere, dar presupun că ştiam. Îmi dădeam seama din felul cum mergea, cum se străduia să se aşeze pe canapea în fiecare seară, cum tresărea când se ridica.

— Dar care este boala, mai exact? am întrebat eu.

Nu mi-a răspuns. În schimb, a zis:

— Trebuie să mă întind, dacă nu te superi. A fost o zi lungă.

— Îţi voi face un ceai, Buni, am spus eu.

— Minunat. Mulţumesc.

Săptămânile treceau, şi Buni devenea tot mai tăcută. Nu mai fredona când pregătea micul dejun. Venea de la muncă mai devreme. Pierdea în greutate rapid şi lua din ce în ce mai multe medicamente în fiecare zi.

Nu înţelegeam. Dacă lua medicamente, de ce nu se însănătoşea?

Am pornit o investigaţie.

— Buni, am spus eu, ce boală ai? Nu mi-ai spus niciodată.

Eram în bucătărie în acel moment, strângând după ce luaserăm cina.

— Fata mea dragă, a spus ea. Hai să luăm loc.

Ne-am ocupat locurile la masa noastră de două persoane, în stil rustic, pe care o salvaserăm cu ani în urmă din containerul de gunoi din faţa clădirii.

Am aşteptat ca ea să vorbească.

— Ţi-am acordat timp. Timp ca să te obişnuieşti cu ideea, a spus ea în cele din urmă.

— Să mă obişnuiesc cu ce idee? am întrebat eu.

— Molly, dragă. Am o boală gravă.

— Da?

— Da. Am cancer pancreatic.

Şi în felul acesta, piesele s-au pus cap la cap, iar imaginea completă a ieşit la iveală din umbrele mohorâte. Asta explica pierderea în greutate şi lipsa de energie. Buni nu era în apele ei, de aceea avea nevoie de îngrijiri medicale integrale şi adecvate, ca să poată să îşi revină complet.

— Când îşi vor face efectul medicamentele? am întrebat eu. Poate că trebuie să mergi la alt doctor?

Dar pe când îmi împărtăşea detaliile, am început să înţeleg adevărul. Paliativ. Un asemenea cuvânt teatral, atât de plăcut de rostit. Şi atât de greu de conceput.

— Nu se poate, Buni, am insistat. Te vei face mai bine. Va trebui doar să ne punem pe treabă şi să rezolvăm problema.

— Oh, Molly. Unele probleme nu pot fi rezolvate, chit că ne punem noi pe treabă. Am avut o viaţă tare bună, zău. Nu am de ce să mă plâng, decât că nu voi petrece mai mult timp cu tine.

— Nu, am spus eu. E inacceptabil.

Ea s-a uitat atunci la mine cu o privire pe care nu am putut s-o desluşesc. M-a luat de mână. Pielea ei era aşa de moale, subţire ca hârtia, dar atingerea ei era caldă, curată până la sfârşit.

— Hai să privim adevărul în faţă, a spus ea. Voi muri.

Am simţit cum pereţii se închid în jurul meu, cum camera se înclină într-o parte. Pentru un moment, nu am mai putut nici să respir, nici să mă mişc. Eram sigură că aveam să leşin acolo, pe loc, la masa din bucătărie.

— Am spus familiei Coldwell că nu mai pot să muncesc, dar să nu îţi faci griji, avem încă Fabergé-ul. Sper ca atunci când îmi vine timpul, bunul Dumnezeu să mă ia repede, fără prea multă suferinţă. Dar dacă voi suferi, am medicamentele, ca să mă ajute cu asta. Şi te am pe tine...

— Buni, am spus eu. Trebuie să existe o...

— Un lucru trebuie să îmi promiţi, a spus ea. Nu voi merge sub nici o formă la spital. Nu îmi voi petrece ultimele zile într-o instituţie, înconjurată de străini. Nu există substitut pentru familie, pentru cei pe care îi iubeşti. Sau pentru confortul de acasă. Dacă îmi doresc pe cineva alături, aceea eşti tu. Înţelegi asta?

Cu tristeţe în suflet, înţelegeam. Am încercat cât de mult am putut să ignor adevărul, dar acum era cu neputinţă. Buni avea nevoie de mine. Ce altceva puteam să fac?

În acea seară, Buni a adormit cu mult înainte de Columbo, aşa că am învelit-o în pat, am sărutat-o pe obraz şi i-am spus noapte bună. Apoi am curăţat dulapurile din bucătărie şi fiecare farfurie în parte, una câte una. Nu mi-am putut opri lacrimile în timp ce lustruiam fiecare piesă de argintărie, nu că am fi avut prea multe, dar tot aveam câteva. Când am terminat, întreaga bucătărie mirosea a lămâie, dar nu puteam să scap de sentimentul că mizeria se ascundea prin crăpături şi fisuri, iar dacă nu făceam curat, infecţia avea să cuprindă fiecare părticică din vieţile noastre.

Încă nu îi spusesem nimic lui Buni de Fabergé sau de Wilbur, cum ne lăsase fără nici un ban. Cum nu mai puteam să plătesc taxa de la colegiu, cum mă zbăteam să ţin pasul chiar şi cu chiria. În schimb, am făcut pur şi simplu mai multe ture la Regency Grand, am lucrat mai multe ore, ca să am suficienţi bani să plătesc pentru tot – incluzând analgezicele bunicii şi cumpărăturile noastre. Eram în urmă cu chiria, un alt aspect pe care nu l-am menţionat. De fiecare dată când mă întâlneam pe coridor cu proprietarul nostru, domnul Rosso, îl imploram să mă mai păsuiască cu plata, explicându-i că Buni era bolnavă şi că rămăseserăm doar cu venitul meu.

Între timp, pe când sănătatea lui Buni se înrăutăţea, eu stăteam pe marginea patului ei şi îi citeam broşuri de la colegiu, explicându-i toate cursurile şi atelierele de care eram entuziasmată, chiar dacă ştiam că nu voi ajunge nici măcar la primul curs. Buni ţinea ochii închişi, dar dădeam seama că mă asculta, după zâmbetul împăcat de pe chipul său.

— Când nu voi mai fi, să foloseşti Fabergé-ul oricând ai nevoie. Dacă vei continua să munceşti cu jumătate de normă, tot va acoperi chiria pentru cel puţin doi ani, şi asta fără să includ taxele şcolare. Este tot numai al tău, aşa că foloseşte-l să-ţi faci viaţa mai uşoară.

— Da, Buni. Mulţumesc.

Am visat cu ochii deschişi şi nu mi-am dat seama. Stau lângă uşa de la intrare a apartamentului nostru. Mopul meu se sprijină de perete, iar eu strâng la piept perna lui Buni, cu rugăciunea de seninătate brodată pe ea. Nu îmi amintesc când am pus mopul jos sau când am ridicat perna. Parchetul este curat, dar tocit şi zgâriat, păstrând,

după zeci de ani de uzură, urmele rutinei vieţii casnice. Lumina de deasupra planează peste mine, prea puternică, prea caldă.

Sunt complet singură. De cât timp stau aici? Podelele sunt uscate. Telefonul meu sună. Mă aplec şi îl ridic de pe scaunul lui Buni.

— Bună ziua, Molly Gray la telefon.

O pauză la celălalt capăt.

— Molly. Sunt Alexander Snow, de la hotel. Mă bucur că ai ajuns acasă.

— Mulţumesc. Da. Sunt acasă de ceva timp. M-a condus acasă chiar doamna detectiv, după ce m-a interogat. Drăguţ din partea ei, m-am gândit.

— Da. Şi mulţumesc că ai fost de acord să vorbeşti cu dumneaei. Sunt sigur că informaţiile tale vor fi de mare folos în investigaţie.

Face din nou o pauză. Îi aud respiraţia sacadată în telefon. Nu e prima dată când mă sună acasă, dar un apel de la domnul Snow este o întâmplare rară.

— Molly, spune el din nou. Îmi dau seama că a fost o zi foarte supărătoare pentru tine. A fost greu pentru mulţi dintre noi, în special pentru doamna Black. S-a dus vestea despre decesul... domnului Black. Aşa cum îţi poţi imagina, întregul personal este foarte supărat şi tulburat.

— Da. Îmi pot imagina, spun eu.

— Îmi dau seama că mâine este singura ta zi liberă din săptămână şi că ai trecut prin multe azi, dar se pare că Cheryl a primit vestea morţii domnului Black foarte rău. Spune că experienţa i-a provocat o „traumă extremă”, aşa că nu va veni mâine.

— Dar nu a fost ea cea care l-a găsit mort, spun eu.

— Fiecare reacţionează la stres în felul său, presupun, răspunde el.

— Da, bineînţeles, spun eu.

— Molly, crezi că ai putea să vii mâine să îi ţii locul şi să lucrezi în tura de zi? Încă o dată, îmi pare rău că...

— Bineînţeles, spun eu. O zi de muncă în plus n-o să-mi vină mie de hac. O altă pauză lungă. Asta e tot, domnule Snow?

— Da, asta e tot. Şi mulţumesc. Ne vedem mâine-dimineaţă.

— Ba bine că nu. Noapte bună, domnule Snow. Somn uşor şi purecii să vă sărute!

— Noapte bună, Molly.

MARȚI

6

Recunosc că am avut coşmaruri noaptea trecută. Am visat că domnul Black intra pe uşa apartamentului meu, cenuşiu şi palid, ca un mort viu. Eu stăteam pe canapea, urmărind Columbo. M-am întors spre el şi i-am spus:

— Nimeni nu intră aici de când a murit Buni.

El a început să râdă – să râdă de mine. Dar eu l-am ţintuit cu o privire pătrunzătoare ca laserul, până când mâinile şi picioarele i s-au preschimbat în praf şi pulbere, particule fine de cenuşă care s-au răspândit de jur împrejur prin cameră şi care mi-au pătruns în plămâni. Am început să mă înec şi să tuşesc.

— Nu! am ţipat eu. Nu ţi-am făcut eu asta! Nu am fost eu! Ieşi de aici!

Dar era prea târziu. Cenuşa lui era peste tot. M-am trezit cu răsuflarea tăiată.

Acum e şase dimineaţa. Este timpul să mă trezesc şi să mă veselesc. Sau doar să mă trezesc.

Mă dau jos din pat şi îl aranjez cum trebuie, atentă să aşez cuvertura lui Buni în aşa fel încât steaua din mijloc să indice nordul. Mă duc în bucătărie, unde îmi pun şorţul cu imprimeu oriental al lui Buni şi pregătesc ceai şi chifle pentru o singură persoană. E prea linişte dimineaţa. Hârşâitul cuţitului pe chiflele prăjite este o ofensă adusă urechilor mele. Mănânc rapid, apoi fac duş şi plec spre muncă.

Încui apartamentul în urma mea, când aud pe cineva cum îşi drege glasul pe coridor. Domnul Rosso.

Mă întorc ca să îl înfrunt.

— Bună ziua, domnule Rosso. V-aţi trezit devreme în dimineaţa asta?

Mă aştept la minima politeţe a unui salut, dar nu primesc decât următoarea replică:

— Ai întârziat cu chiria. Când plăteşti?

Îmi pun cheile în buzunar.

— Chiria va fi plătită în câteva zile, când vă voi înapoia fiecare bănuţ pe care vi-l datorez. Aţi cunoscut-o pe bunica mea şi mă cunoaşteţi şi pe mine. Nu suntem dintre cetăţenii aceia certaţi cu legea şi credem că trebuie să ne achităm dările care ni se cuvin. Ceea ce voi şi face. În curând.

— Sper, spune el, apoi îşi târşâie picioarele înapoi, în apartamentul lui, închizând uşa după el.

Mi-aş dori ca oamenii să îşi ridice picioarele atunci când merg. Denotă atâta neglijenţă să îţi târşâi picioarele în felul acela. Lasă o impresie foarte proastă.

„Ei acum, să nu îi judecăm prea aspru pe alţii.” Aud în cap vocea lui Buni care îmi aminteşte să fiu bună şi iertătoare. Este un defect al meu, să îi judec prea repede pe cei din jur sau să îmi doresc ca lumea să funcţioneze potrivit legilor mele.

„Trebuie să fim ca bambusul. Trebuie să învăţăm să ne arcuim şi să ne îndoim în bătaia vântului.”

Să mă arcuiesc şi să mă îndoi. Nu sunt punctele mele forte.

Cobor pe scări şi ies din bloc. Mă hotărăsc să merg pe jos tot drumul până la muncă – o plimbare de douăzeci de minute suficient de plăcută pe o vreme bună, deşi azi norii sunt morocănoşi şi ameninţători. Răsuflu uşurată când dau cu ochii de hotel, care freamătă de activitate. Am ajuns, ca o profesionistă adevărată, cu o jumătate de oră mai devreme pentru tura mea, aşa cum obişnuiesc, de altfel.

La intrare, îl salut pe domnul Preston.

— O, Molly. Spune-mi că nu munceşti azi.

— Ba da. Cheryl a sunat aseară să anunţe că e bolnavă.

El clatină din cap.

— Evident. Molly, eşti bine? Ai tras o sperietură destul de mare ieri, aşa am auzit. Îmi pare teribil de rău... de ceea ce ai văzut.

Pentru o clipă, prin minte îmi trece visul meu, amestecat cu imaginea reală a domnului Black, mort în patul său.

— Nu are de ce să-ţi pară rău, domnule Preston. Nu e vina dumitale. Dar, recunosc, întreaga situaţie a fost oarecum... supărătoare. Voi rămâne calmă şi voi merge înainte. Apoi un gând îmi trece brusc prin mine. Domnule Preston, a primit domnul Black vizitatori ieri? Prietenoşi sau... altfel?

Domnul Preston îşi aranjează pălăria.

— Nu din câte am observat eu, spune el. De ce întrebi?

— O, fără motiv, spun eu. Poliţia va investiga, sunt sigură. În special dacă ceva nu miroase a bine.

— Nu miroase a bine? repetă domnul Preston şi mă fixează cu o privire serioasă. Molly, dacă ai nevoie vreodată de ceva – de orice – să îţi aduci aminte de bătrânul tău prieten, domnul Preston, auzi?

Nu sunt genul de persoană care să îi deranjeze pe ceilalţi. Cu siguranţă domnul Preston ştie asta despre mine până acum. Până şi eu văd limpede că expresia de pe chipul lui e sobră, că are sprâncenele încruntate de îngrijorare.

— Mulţumesc, domnule Preston, spun eu. Apreciez oferta dumneavoastră amabilă. Acum, dacă nu vă supăraţi, sunt sigură că avem şi mai multă curăţenie de făcut azi, din moment ce ieri s-au perindat atâţia poliţişti şi paramedici prin hotel. Tare mă tem că ghetele lor nu sunt la fel de curate ca ale dumneavoastră.

Îşi duce mâna la pălărie şi îşi întoarce atenţia către nişte oaspeţi care încearcă, fără succes, să oprească un taxi.

— Taxi! strigă el, apoi se întoarce înapoi spre mine pentru un moment. Ai mare grijă, Molly. Te rog.

Încuviinţez din cap şi îmi croiesc drum pe scările roşii, catifelate. Intru pe uşile rotative strălucitoare, strecurându-mă dibaci printre oaspeţii care intră şi ies. În foaierul central, lângă recepţie, îl văd pe domnul Snow. Ochelarii săi sunt strâmbi, iar o şuviţă de păr rebelă a scăpat din frizura lui geluită. Se mişcă înainte şi înapoi pe capul său, ca un deget dezaprobator.

— Molly, ce mă bucur că eşti aici. Mulţumesc, spune el.

Ţine în mână gazeta de azi. N-am cum să nu observ titlul de-o şchioapă: MOGULUL CHARLES BLACK, GĂSIT MORT LA REGENCY GRAND HOTEL.

— Ai citit asta? întreabă el.

Îmi înmânează ziarul, şi eu arunc o privire peste articol. Explică felul în care o cameristă l-a găsit pe domnul Black mort în patul său. Numele meu, slavă Domnului, nu este menţionat. Apoi se vorbeşte despre familia Black şi disputa dintre copiii săi şi fosta lui soţie.

„Ani întregi au circulat zvonuri în jurul legalităţii firmei Black Property & Investments, cu acuzaţii potrivit cărora echipa de avocaţi a lui Black ar fi pus la punct afaceri frauduloase şi deturnări de fonduri.”

Pe la jumătatea articolului, observ numele lui Giselle şi citesc mai atent.

„Giselle Black, cea de-a doua soţie a domnului Black, cu treizeci şi cinci de ani mai tânără decât acesta, este presupusa moştenitoare a averii imperiului Black, care a constituit subiectul conflictelor din familie în ultimii ani. După ce soţul ei a fost găsit mort, Giselle Black a fost văzută părăsind hotelul, purtând ochelari întunecaţi şi fiind însoţită de un bărbat necunoscut. Potrivit mai multor angajaţi ai hotelului, familia Black se numără printre oaspeţii fideli de la Regency Grand. Când a fost întrebat dacă domnul Black conducea o afacere la hotel, domnul Alexander Snow, managerul hotelului, nu a făcut nici un comentariu. Potrivit detectivei Stark, care se ocupă de caz,

nu s-a eliminat încă posibilitatea unei morţi suspecte a domnului Black.”

Termin de citit articolul şi îi înapoiez ziarul domnului Snow. Dintr-odată mă simt nesigură pe picioare, în momentul în care înţeleg implicaţiile acelei ultime fraze.

— Vezi, Molly? Ei sugerează că hotelul este... este...

— Suspect, intervin eu. Murdar.

— Da, exact.

Domnul Snow încearcă să îşi potrivească mai bine ochelarii pe nas, cam fără succes.

— Molly, trebuie să te întreb, ai văzut sau ai observat, la un moment dat... activităţi îndoielnice în acest hotel? Cu familia Black sau cu alţi oaspeţi?

— Îndoielnice? spun eu.

— Necinstite, explică el.

— Nu! îi răspund eu. În nici într-un caz. Dacă aş fi observat, dumneavoastră aţi fi fost primul care ar fi ştiut.

Domnului Snow îi scapă un oftat înăbuşit. Îmi pare rău pentru el, pentru povara pe care o cară – măreaţa reputaţie a Regency Grand Hotel atârnă pe umerii săi firavi.

— Domnule, pot să vă întreb ceva?

— Bineînţeles.

— Articolul o menţionează pe Giselle Black. Ştiţi cumva: mai stă încă aici? La hotel, adică?

Ochii domnului Snow se mişcă de la stânga la dreapta. Se îndepărtează de recepţie şi de pinguinii în uniformă care o ocupă. Îmi face semn să-l urmez. Grupuri de oaspeţi împânzesc foaierul; este neobişnuit de aglomerat în această dimineaţă. Mulţi dintre ei ţin ziare în mână, iar eu suspectez că domnul Black ar putea fi subiectul care le stă limbă multora dintre ei.

Domnul Snow arată spre o canapea de culoarea smaraldului, situată într-un colţ întunecat de lângă scara principală. Ne croim drum într-acolo. Este prima dată când mă aşez pe una dintre canapelele acestea. Mă afund în catifeaua moale, fără arcuri pe care să le evit, spre deosebire de canapeaua de acasă. Domnul Snow se aşază lângă mine şi vorbeşte în şoaptă.

— Ca să-ţi răspund la întrebare, Giselle se află încă aici, la hotel, dar să nu mai spui nimănui. Nu are unde să stea în altă parte, înţelegi asta? Şi e profund tulburată, aşa cum îţi poţi imagina. Am mutat-o la etajul al doilea. Sunitha îi va face curat în cameră de acum înainte.

Simt cum îmi forfoteşte stomacul de nelinişte.

— Foarte bine, spun eu. Aş face mai bine să plec acum. Hotel ăsta n-o să se cureţe singur.

— Încă un lucru, Molly, spune domnul Snow. Apartamentul familiei Black. Este sub restricţie azi, în mod evident. Poliţia investighează încă acea cameră. Vei observa o bandă de securitate, precum şi un poliţist de pază la uşă.

— Şi atunci, când ar trebui să fac curat în acel apartament?

Domnul Snow se uită la mine un timp îndelungat.

— Nu ai voie să faci curat acolo, Molly. Asta încerc să îţi spun.

— Foarte bine. N-o să fac, atunci. La revedere.

Şi cu asta, mă ridic, mă răsucesc pe călcâie şi o iau pe scările de marmură în jos, spre subsol, la vestiarul meu din zona destinată personalului de la curăţenie.

Mă aşteaptă uniforma mea de încredere, proaspătă şi curată, împachetată în folie de plastic şi atârnată de uşa dulapului. E ca şi cum întâmplările de ieri nu s-ar fi petrecut niciodată, ca şi cum fiecare nouă zi ar şterge-o convenabil pe cea care a precedat-o. Mă schimb rapid, lăsându-mi propriile haine în dulap. Apoi îmi apuc căruciorul de cameristă – care este, miracolul miracolelor, complet aprovizionat şi doldora de produse (fără îndoială, datorită lui Sunshine sau Sunithei, şi, cu siguranţă, nu datorită lui Cheryl).

Mă îndrept spre labirintul de coridoare prea puternic luminate, până ajung la bucătărie, unde Juan Manuel strânge resturile de la micul dejun într-un coş de gunoi uriaş şi pune farfuriile în maşina de spălat industrială. Nu am fost niciodată într-o saună, dar îmi imaginez că trebuie să se simtă cam la fel – fără mirosul ofensator al mâncărurilor de la micul dejun amestecate, care agresează olfactiv trecătorii.

Imediat ce Juan mă vede, pune jos sticla cu pulverizator şi mă priveşte îngrijorat.

— Dios te bendiga[7], spune el, făcându-şi cruce. Mă bucur să te văd. Te simţi bine? Mi-am făcut griji pentru tine, domnişoară Molly.

Devine supărător că toată lumea se agită atâta în jurul meu azi. Doară nu eu am murit.

— Mă simt foarte bine, mulţumesc, Juan, spun eu.

— Dar tu l-ai găsit, şopteşte el, făcând ochii mari. Mort.

— Într-adevăr.

— Nu pot să cred că nu mai e printre noi. Mă întreb ce înseamnă asta, spune el.

— Înseamnă că e mort, spun eu.

— Vreau să spun: ce se va întâmpla cu hotelul?

Face câţiva paşi mai aproape de mine, atât de aproape încât e la jumătate de cărucior distanţă.

— Molly, zice el, tot în şoaptă. Bărbatul acela. Domnul Black. Era puternic. Prea puternic. Cine va fi şeful acum?

— Şeful este domnul Snow, spun eu.

Juan se uită la mine ciudat.

— Da? Chiar aşa să fie?

---

[7] „Dumnezeu să te binecuvânteze” (în limba spaniolă în original) (n.red.).

— Da, răspund eu, cu toată încrederea. În definitiv, domnul Snow conduce acest hotel. Acum, putem să nu mai vorbim despre asta? Chiar trebuie să mă apuc de treabă. Azi voi face noi aranjamente pentru diseară. Tocmai am auzit că etajul patru este sub supraveghere. Poliţia este încă aici. Vreau să stai în Camera 202 în seara asta, bine? Etajul doi, nu patru. Ca să eviţi poliţia.

— Bine. Nu-ţi face griji. Nu voi sta la vedere.

— Şi, Juan Manuel, nu ar trebui să îţi spun asta, dar Giselle Black stă undeva la acelaşi etaj. La al doilea. Aşa că ai grijă. S-ar putea să fie investigatori, chiar şi pe etajul ei. Trebuie să stai în umbră până se termină investigaţia. Ai înţeles?

Îi înmânez cheia de la Camera 202.

— Da, Molly. Am înţeles. Şi tu trebuie să stai în umbră, bine? Îmi fac griji pentru tine.

— Nu ai pentru ce să îţi faci griji, spun eu. Trebuie să plec.

Apoi ies din bucătărie şi îmi împing căruciorul până la liftul de serviciu. Păşesc în interior, unde aerul e instantaneu mai curat şi mai răcoros, şi urc până în foaier, apoi mă îndrept spre Social, de unde voi prelua teancul de ziare pe ziua de astăzi.

Chiar şi de la distanţă, îl zăresc pe Rodney în spatele barului. Când mă vede, se grăbeşte să mă întâmpine.

— Molly! Eşti aici. Îşi pune mâinile pe umerii mei. Atingerea lui mă străbate precum curentul electric, încălzindu-mă până în adâncuri. Eşti bine?

— Toată lumea mă întreabă asta. Sunt bine, spun eu. Poate că o îmbrăţişare nu ar strica, dacă nu cumva cer prea mult?

— Bineînţeles, spune el. Chiar voiam să te văd azi.

Mă strânge la piept. Îmi sprijin capul pe umărul lui şi îi inspir mirosul.

A trecut atât de mult timp de când nu am mai fost îmbrăţişată, încât nu ştiu ce trebuie să fac cu braţele. Mă hotărăsc să-i cuprind spatele şi să mi le sprijin pe omoplaţii lui, care sunt chiar mai puternici decât mi-aş fi putut imagina.

Rodney se retrage înainte ca eu să fiu pregătită. Doar atunci îi observ ochiul drept. Este umflat şi vânăt, de parcă ar fi fost lovit.

— Ce ai păţit? întreb eu.

— Oh, a fost o prostie. Îl ajutam pe Juan Manuel cu un sac în camera lui şi... m-am lovit de uşă. Întreabă-l. O să-ţi spună el.

— Ar trebui să pui nişte gheaţă acolo. Pare dureros.

— Lasă-mă pe mine, vreau să aud cum te descurci tu.

În timp ce spune asta, se uită de jur împrejur prin bar. Grupuri de femei de vârstă mijlocie iau micul dejun împreună. În aer răsună clinchetul linguriţelor lovindu-se de farfurii şi râsetele doamnelor, în timp ce ele îşi ocupă orele dimineţii înainte de matineurile de la teatru. Câteva familii se îndoapă cu grămezi de clătite înainte de o zi plină de vizite la muzee şi alte atracţii. Şi doi lupi

singuratici, călătorind în interes de afaceri, ciugulesc din micul dejun continental, cu ochii lipiţi de telefoane sau de ziarele înşirate în faţa lor. După cine se uită Rodney? Sigur nu după vreunul dintre aceşti oaspeţi. Dar dacă nu după ei, atunci după cine?

— Ascultă, spune Rodney iute. Am auzit că l-ai găsit pe domnul Black ieri şi că te-au dus la secţie să-ţi pună întrebări. Nu pot să vorbesc acum, dar ce-ar fi să te întorci după tura ta? Putem să stăm într-un separeu liniştit şi să-mi povesteşti totul. Fiecare detaliu, bine?

Se întinde după mâna mea şi mi-o strânge. Ochii lui sunt două heleşteie adânci, albastre. E îngrijorat. Îngrijorat pentru mine. Pentru un moment, mă întreb dacă mă va săruta, apoi îmi dau seama cât de prostesc ar fi – să săruţi o colegă în mijlocul barului. Bineînţeles că nu va face asta. Păcat, totuşi.

— Ar fi plăcut să ne întâlnim mai târziu, spun eu, optând pentru o nonşalanţă sfioasă. Deci la cinci? Fix? E o întâlnire?

— Ăă, da. Bine.

— Ne vedem atunci, spun eu, şi încep să mă îndepărtez.

— Nu uita ziarele, spune el.

Apucă un teanc de ziare de pe podea şi le aşază pe tejghea.

— O, prostuţa de mine.

Mă lupt cu teancul pe când îl car spre căruciorul meu. El e distras acum, în spatele barului, turnând o cafea pentru un

client. Încerc să îi întâlnesc privirea încă o dată, dar fără succes.

E în regulă. Vom avea timp suficient pentru contact vizual diseară.

7

Viaţa e stranie. O zi poate să fie de-a dreptul şocantă şi la fel şi următoarea. Dar cele două şocuri pot fi la fel de diferite unul de altul ca ziua de noapte, ca albul de negru, ca binele de rău. Ieri, l-am găsit pe domnul Black mort; azi, Rodney m-a invitat la o întâlnire. Teoretic, presupun că nu vom merge la o întâlnire, ci mai degrabă vom sta la o întâlnire, pentru că se va întâmpla la locul nostru de muncă. Dar asta e doar o problemă de semantică. Partea cu întâlnirea este cea mai relevantă.

A trecut mai bine de un an de când eu şi Rodney am fost la ultima noastră întâlnire. „Lucrurile bune li se întâmplă celor care aşteaptă”, spunea întotdeauna Buni, şi da, Buni, ai avut dreptate în legătură cu asta. Exact atunci când am crezut că Rodney nu e interesat de mine, îmi dezvăluie că de fapt este. Iar sincronizarea lui este impecabilă. Ziua de ieri a fost un şoc pentru sistemul meu. Ziua de azi este, de asemenea, un şoc, dar într-o manieră mult mai plăcută şi emoţionantă. Ceea ce arată că nu ştii niciodată ce surprize îţi rezervă viaţa.

Îmi împing căruciorul prin foaier şi mă îndrept spre lift. Un alt grup de doamne trec în grabă pe lângă mine, probabil spre o „ieşire a fetelor”. Îmi închid liftul în nas, lucru cu

care sunt obişnuită. Camerista poate aştepta. Camerista merge ultima. În cele din urmă, prind un lift doar pentru mine şi apăs pe cifra 4. Butonul străluceşte în roşu. Am o stare de greaţă pe când mă întorc la etajul al patrulea pentru prima dată de când l-am găsit pe domnul Black mort în patul său. „Adună-te”, mă gândesc. „Nu trebuie să intri azi în acel apartament.”

Se aude semnalul sonor şi uşile se deschid. Îmi împing căruciorul, dar mă izbesc imediat de ceva. Ridic privirea şi văd că am intrat într-un poliţist, cu ochii atât de lipiţi de telefon încât nici nu îşi dă seama deloc că blochează liftul. Indiferent a cui este vina, ştiu exact ce trebuie să fac. Am învăţat într-una dintre sesiunile timpurii de pregătire cu domnul Snow: oaspetele are întotdeauna dreptate, chiar şi când nu e absolut deloc atent că ar putea deranja pe cineva.

— Mii de scuze, domnule. Sunteţi bine? întreb eu.

— Da, sunt bine. Dar fii atentă pe unde mergi cu chestia aia.

— Apreciez sfatul. Mulţumesc, domnule poliţist, spun eu în timp ce manevrez căruciorul pe lângă el.

De fapt, însă, mi-aş dori să trec cu căruciorul peste picioarele lui, din moment ce refuză să se dea la o parte din drum, dar asta ar fi nepotrivit. Odată ce reuşesc să-l ocolesc, fac o pauză.

— Vă pot ajuta în vreun fel? Un prosop fierbinte, poate? Nişte şampon?

— Sunt în regulă, spune el. Scuză-mă.

Apoi păşeşte pe lângă mine şi îl privesc pe când se îndreaptă spre apartamentul soţilor Black. Uşa este marcată cu bandă specială de atenţionare, de un galben intens. El stă într-o parte, sprijinindu-se de perete, cu un picior încrucişat peste celălalt. Îmi dau deja seama că dacă va sta toată ziua aşa, va lăsa o pată a cărei ştergere va fi o adevărată provocare. Mi-ar plăcea să-l gonesc cu mătura de lângă perete, dar o las baltă. Nu e treaba mea.

Mă îndrept spre capătul îndepărtat al holului să îmi încep treaba în Camera 407. Sunt încântată să o găsesc goală, oaspeţii au plecat. Pe pernă se află o bancnotă de cinci dolari, pe care o ridic şi o pun în buzunar, cu un gest tăcut de mulţumire. „Fiecare bănuţ contează”, aşa spunea mereu Buni. Mă ocup de strânsul patului şi întinsul aşternuturilor curate. Mâinile îmi tremură puţin azi, mă văd nevoită să recunosc. Din când în când, imaginea domnului Black îmi trece fulgerător prin minte – chipul palid, rece la atingere –, şi gândul mă poartă spre toate lucrurile la care am fost martoră după aceea. E ca un curent electric care mă străbate. Nu am de ce să fiu agitată, totuşi. Azi nu e ieri. Azi este o zi nouă-nouţă. Ca să îmi destind nervii, mă concentrez asupra unor gânduri fericite. Şi nimic nu e mai fericit pentru mine decât gândurile despre Rodney.

Pe când fac curat, derulez în minte relaţia noastră înfloritoare. Îmi amintesc când am început munca la hotel şi nu îl cunoşteam bine. În fiecare zi, pe când luam ziarele la începutul turei, încercam să zăbovesc puţin mai mult. Încet, în timp, am devenit foarte cordiali – să îndrăznesc să spun apropiaţi? Dar a fost o zi, în urmă cu mai bine de un an şi jumătate, când afecţiunea noastră a fost cimentată.

Eram pe etajul trei, curăţând camerele mele. Sunshine curăţa jumătate din etaj, iar eu mă ocupam de cealaltă jumătate. Am intrat în Camera 305, care nu era pe lista mea pentru tura aceea, dar de la recepţie mi s-a spus că e goală şi trebuia curăţată. Nici măcar nu m-am deranjat să bat la uşă din moment ce mi se spusese că era liberă, dar când mi-am împins căruciorul pe uşă, am dat nas în nas cu doi bărbaţi foarte impunători.

Buni m-a învăţat să judec oamenii după acţiunile lor mai degrabă decât după înfăţişare, aşa că atunci când m-am uitat la aceşti doi uriaşi cu capetele rase şi cu tatuaje faciale greu de înţeles, nu am gândit nimic de rău despre ei, ci doar lucruri bune. Poate că erau vreun duet rock de care nu am auzit niciodată? Sau poate că erau nişte artişti tatuatori la modă? Sau luptători cunoscuţi la nivel mondial? Din moment ce prefer antichităţile în detrimentul culturii pop, cum aş putea să ştiu?

— Mii de scuze, domnilor, am spus eu. Mi s-a spus că toţi oaspeţii din această cameră au plecat. Îmi pare foarte rău că v-am deranjat.

Am zâmbit atunci, aşa cum cere protocolul, şi am aşteptat ca gentlemenii să răspundă. Dar nici unul nu a scos vreun cuvânt. Pe pat era o geantă bleumarin. Când am dat eu buzna, unul dintre giganţi tocmai împacheta un echipament, un fel de aparat sau cântar, pe care era pe punctul de a-l introduce în geantă. Acum, rămăsese complet nemişcat, cu aparatul ciudat într-o mână.

Exact când începeam să mă simt uşor inconfortabil din pricina tăcerii care se aşternuse, două persoane au ieşit din baia aflată în spatele celor doi bărbaţi. Una dintre ele era Rodney, în cămaşa sa albă, apretată, cu mânecile

suflecate, dezvăluindu-i antebraţele minunate. Cealaltă era Juan Manuel, care ţinea un pachet învelit în hârtie maro, prânzul sau cina împachetate, poate? Rodney era cu pumnii strânşi. El şi Juan Manuel erau evident surprinşi să mă vadă şi, ca să fiu foarte sinceră, şi eu eram surprinsă să îi văd.

— Molly, nu. De ce eşti aici? a întrebat Juan Manuel. Te rog, trebuie să pleci imediat.

Rodney s-a întors spre Juan.

— Ce, tu eşti şeful acum? Gata, eşti la conducere?

Juan Manuel a făcut doi paşi în spate şi şi-a pironit privirea în pantofi.

Am hotărât că acesta era momentul să fac un pas în faţă şi să detensionez atmosfera.

— Teoretic vorbind, am spus eu, Rodney este managerul barului. Ceea ce înseamnă că, în sens strict ierarhic, el este angajatul cu gradul cel mai mare dintre noi toţi în acest moment. Dar să ne amintim că suntem cu toţii persoane foarte importante, fiecare dintre noi, am spus eu.

Cei doi uriaşi şi-au mutat de câteva ori privirile de la Rodney şi Juan Manuel la mine, într-o succesiune rapidă.

— Molly, a spus Rodney. Ce faci aici?

— Nu e evident? am răspuns eu. Am venit să fac curat în cameră.

— Da, am priceput. Dar camera asta nu trebuia să fie pe lista ta azi. Le-am spus jos...

— Cui i-ai spus? am întrebat eu.

— Uite, nu contează. Nu asta e ideea.

Juan Manuel a trecut brusc pe lângă Rodney şi m-a apucat de braţ.

— Molly, nu-ţi face griji pentru mine. Fugi jos acum şi spune...

— Oho, a intervenit Rodney. Dă-i drumul, chiar acum.

Nu era o sugestie. Era un ordin.

— Oh, e în regulă, am spus eu. Eu şi Juan ne cunoaştem şi nu mă simt deloc inconfortabil.

Abia atunci m-am dumirit ce se întâmpla mai exact. Rodney era gelos pe Juan Manuel. Aceasta era o manifestare a unei rivalităţi romantice. Am luat-o ca pe un semn foarte bun, din moment ce dezvăluia cât de profunde erau sentimentele lui Rodney pentru mine.

Rodney l-a privit pe Juan Manuel într-un fel care-i trăda neplăcerea vădită, apoi a spus ceva cu adevărat surprinzător.

— Ce mai face mama ta, Juan? a întrebat el. Familia ta e în Mazatlán, nu e aşa? Am prieteni în Mexic, să ştii. Foarte buni. Sunt sigur că vor fi fericiţi să le facă o vizită alor tăi.

Juan Manuel mi-a dat atunci drumul la braţ.

— Nu e nevoie, a spus el. Sunt bine cu toţii.

— Bun. Hai să rămână aşa, a răspuns el.

Cât de minunat că Rodney se preocupa de starea familiei lui Juan Manuel, m-am gândit eu. Cu cât îl cunoşteam mai bine, cu atât îi desluşeam mai mult adevărata natură.

În acel moment, cei doi uriaşi au intervenit în discuţie. Abia aşteptam să fiu prezentată în mod adecvat ca să le pot stoca numele în memorie pentru referinţe ulterioare, poate chiar să mă asigur că primeau reducerile la desert din timpul serilor.

— Ce naiba se întâmplă aici? l-a întrebat unul dintre ei pe Rodney.

— Cine dracu’ mai e şi asta? a adăugat celălalt.

Rodney a făcut un pas în faţă.

— E în regulă. Nu vă faceţi griji. Mă ocup eu.

— Ai face bine. Şi mai repede.

Acum, trebuie să spun că această folosire repetată a limbajului vulgar m-a luat prin surprindere, dar am fost învăţată să mă comport ca un profesionist desăvârşit în toate împrejurările, cu toate tipurile de oameni, fie că sunt politicoşi sau nepoliticoşi, curaţi sau neîngrijiţi, murdari la vorbă sau manieraţi.

Rodney s-a poziţionat exact în faţa mea. Cu o voce joasă, a spus:

— Nu trebuia să vezi nimic din toate astea.

— Ce să văd? am întrebat eu. Dezastrul colosal pe care voi toţi l-aţi făcut în această cameră?

Unul dintre uriaşi a vorbit atunci.

— Doamnă, tocmai am curăţat totul cum nu se poate mai frumos.

— Ei bine, am spus eu, aţi făcut o treabă de mântuială. Aşa cum puteţi vedea, covorul are nevoie de aspirare. Urmele paşilor voştri sunt peste tot. Vedeţi asta? Cum sunt deranjate firele covorului lângă uşa de la intrare, apoi acolo, lângă baie? Pare că o turmă de elefanţi a trecut pe aici. Ca să nu mai zic de măsuţa laterală. Cine a mâncat gogoşi cu zahăr, fără farfurie? Şi amprentele astea mari, uleioase. Fără supărare, dar cum aţi putut să nu le observaţi nici pe acestea? Sunt peste tot pe blatul de sticlă. Voi fi nevoită să lustruiesc şi fiecare mâner în parte.

Am luat o sticlă cu pulverizator şi un prosop de hârtie din cărucior şi am început să dau cu spray pe masă. Am curăţat toată mizeria într-o clipită.

— Vedeţi? Nu e mai bine aşa?

Chipurile uriaşilor se reflectau unul pe celălalt cu gurile lor căscate. Evident, erau foarte impresionaţi de tehnicile mele eficiente de curăţare. Între timp, Juan Manuel era în mod evident stânjenit. Rămăsese cu privirea aţintită la pantofi.

Nimeni nu a mai zis nimic pentru o vreme. Ceva era dubios, dar îmi era greu să spun ce anume. Rodney a fost cel care a spart tăcerea. S-a întors cu spatele la mine şi s-a adresat prietenilor săi.

— Molly este... ea e o fată foarte specială. Se vede, nu-i aşa? Că e... unică.

Ce minunat din partea lui să spună aşa ceva! M-am simţit cu adevărat flatată şi am evitat contactul vizual, de teamă că aş putea să mă îmbujorez.

— Sunt fericită să fac curat după prietenii tăi oricând, am spus eu. De fapt, ar fi plăcerea mea. Va trebui să îmi spui în ce cameră stai şi voi cere să îmi fie adăugată pe listă.

Rodney s-a adresat apoi din nou prietenilor săi.

— Vedeţi cât de utilă ar putea fi? Şi e discretă. Nu-i aşa, Molly? Eşti discretă?

— Discreţia e mottoul meu. Un serviciu pentru clienţi invizibil este scopul meu.

Ambii bărbaţi s-au mişcat în acelaşi timp spre mine, împingându-i pe Rodney şi pe Juan Manuel din cale.

— Deci nu eşti turnătoare, nu-i aşa? N-o să vorbeşti?

— Sunt cameristă, nu bârfitoare, mulţumesc frumos. Sunt plătită ca să îmi ţin gura închisă şi să aduc camerele la o stare impecabilă. Mă mândresc cu faptul că îmi fac treaba şi apoi dispar fără urmă.

Cei doi bărbaţi s-au uitat unul la altul şi au ridicat din umeri.

— E totul în regulă? i-a întrebat Rodney.

Ei au încuviinţat din cap, apoi s-au întors la geanta de pe pat.

— Şi tu? l-a întrebat Rodney pe Juan Manuel. Totul în regulă?

Juan Manuel a încuviinţat şi el din cap, dar strângând cu putere din buze.

— Bine, Molly, a spus Rodney, uitându-se la mine cu ochii lui albaştri, pătrunzători. Totul va fi bine. Tu doar fă-ţi treaba aşa cum faci de obicei, bine? Lasă locul ăsta fără nici o urmă, ca nimeni să nu ştie vreodată că Juan şi amicii săi au fost aici. Şi nu vorbi cu nimeni despre asta.

— Bineînţeles. Şi dacă mă scuzaţi, eu chiar ar trebui să mă apuc de treabă.

Rodney a venit mai aproape de mine.

— Mulţumesc, a şoptit el. Vom vorbi mai multe despre asta mai târziu. Hai să ne întâlnim diseară, bine? Îţi voi explica totul.

Era prima dată când îmi propunea un asemenea rendez-vous. Mai că nu-mi venea să-mi cred urechilor.

— Mi-ar face mare plăcere! am spus eu. Deci e o întâlnire?

— Sigur. Da. Ne vedem la şase în foaier. Vom merge undeva şi vom vorbi în privat.

Şi cu asta, uriaşii au apucat geanta, au trecut pe lângă mine şi au deschis uşa camerei de hotel. S-au uitat pe coridor, la stânga, apoi la dreapta. Apoi au făcut un semn către Rodney şi Juan Manuel să îi urmeze. Toţi patru au evacuat camera prompt.

Restul activităţilor matinale s-au petrecut ca prin ceaţă. Pe când curăţam frenetic, nerăbdătoare să se facă ora şase, mi-am dat seama dintr-odată că în acea dimineaţă venisem la muncă îmbrăcată cu nişte pantaloni largi, vechi, dar încă buni, şi cu una dintre bluzele cu guler înalt ale lui Buni. Nu e bine deloc, nu pentru o primă întâlnire cu Rodney.

Am terminat de făcut curat în cameră şi mi-am tras căruciorul pe coridor. Am căutat-o pe Sunitha, care se afla într-una dintre apartamentele din celălalt capăt al coridorului.

— Cioc-cioc, am spus eu, deşi uşa apartamentului pe care îl curăţa era larg deschisă.

Ea s-a oprit din ce făcea şi s-a uitat la mine.

— Trebuie să fac un comision. Dacă Cheryl vine aici, sus, ai putea să îi spui... că mă voi întoarce repede?

— Da, Molly. E trecut de ora prânzului şi tu nu te opreşti niciodată. Ai voie să îţi iei o pauză, să ştii.

Apoi a început să fredoneze în timp ce continua să deretice.

— Mulţumesc, am spus eu, repezindu-mă afară din cameră şi spre capătul opus al coridorului, la lift.

Am ieşit grăbită pe uşile rotative de la intrare.

— Molly? E totul în regulă? m-a întrebat domnul Preston când am trecut pe lângă el.

— Splendid! am strigat înapoi.

Am luat-o pe trotuar, alegând în pas uşor. Am fugit după colţ, spre un mic magazin pe lângă care trec în fiecare zi pe drumul spre muncă. Întotdeauna am admirat firma minunată de un galben-lămâie şi manechinul din vitrină, îmbrăcat cu gust într-o ţinută diferită în fiecare zi. Acesta nu era un loc unde îmi făceam de obicei cumpărăturile. Era destinat oaspeţilor de la hotel, nu cameristei lor.

Am apucat mânerul uşii şi am intrat. O angajată m-a abordat imediat.

— Pari că ai avea nevoie de puţin ajutor, a spus ea.

— Da, am spus eu, cu răsuflarea tăiată. Am nevoie numaidecât de o ţinută. Am o întâlnire diseară, cu subiectul unei potenţiale intrigi romantice.

— Oho, a spus ea. Eşti norocoasă. Intrigile romantice sunt specialitatea mea.

Aproximativ douăzeci de minute mai târziu, părăseam magazinul cu o pungă mare, galben-lămâie, ce conţinea un top cu buline, ceva numit „jeanşi skinny” şi o pereche de pantofi cu „tocuri de felină” care, din câte puteam să îmi dau seama, nu aveau nimic felin. Am fost cât pe ce să leşin când angajata mi-a spus suma totală, dar părea că ar fi o încălcare a protocolului să mă sustrag de la plată când obiectele erau deja împachetate. Am achitat folosind cardul meu de debit, apoi m-am grăbit la hotel. Am încercat să nu mă gândesc la banii de chirie pe care tocmai îi cheltuisem sau la cum aveam să-i înlocuiesc.

M-am întors la muncă la 12.45, exact la timp ca să mă apuc din nou de treabă. Domnul Preston s-a uitat de două ori la mine când m-a văzut cu punga de cumpărături, dar

s-a abţinut să facă vreun comentariu. M-am grăbit să cobor scările de marmură până în zona destinată personalului de la curăţenie, unde mi-am depozitat noile achiziţii în dulapul meu. M-am întors la muncă, iar Cheryl nu şi-a dat seama că am lipsit.

În seara aceea, la şase fix, mi-am făcut apariţia în foaierul hotelului, îmbrăcată în noua mea ţinută. Am reuşit chiar să îmi aranjez părul cu un ondulator de la obiecte pierdute, făcându-l lucios şi neted aşa cum am văzut-o pe Giselle că şi-l îndrepta cu placa ei de păr. L-am văzut pe Rodney intrând în foaier şi uitându-se după mine, iar ochii săi au trecut peste mine şi înapoi, căci nu a reuşit să mă recunoască dintr-o singură privire.

S-a apropiat.

— Molly? a spus el. Arăţi... diferit.

— Diferit bine sau diferit rău? am întrebat eu. Mi-am pus încrederea într-o angajată de la un magazin local şi sper că nu m-a îndrumat greşit. Moda nu e punctul meu forte.

— Arăţi... grozav, a zis Rodney, aruncând priviri prin sală. Hai să plecăm de aici, bine? Putem să mergem la Olive Garden, în capătul străzii.

Nu-mi venea să cred! Era mâna destinului. Un semn. Olive Garden era restaurantul meu preferat. Fusese şi preferatul lui Buni. În fiecare an, de ziua ei sau a mea, ne găteam amândouă pentru o seară pe cinste în oraş, când mâncam o cantitate nesfârşită de pâine cu usturoi şi salată din partea casei. Ultima dată când am fost împreună la Olive Garden, Buni împlinea şaptezeci şi cinci de ani. Am comandat două pahare de Chardonnay ca să sărbătorim.

„Pentru tine, Buni, pentru trei sferturi de secol şi cel puţin încă unul rămas!”

„Da, da!” a spus Buni.

Faptul că Rodney a ales localul meu preferat? Eram predestinaţi, meniţi să fim împreună.

Domnul Preston ne-a urmărit cu privirea în timp ce ieşeam din hotel.

— Molly, eşti în regulă? m-a întrebat el, oferindu-şi braţul şi ajutându-mă să îmi recapăt echilibrul când m-am clătinat nesigură pe tocurile mele de felină, în timp ce coboram scările.

Rodney o luase grăbit pe scări înaintea mea şi mă aştepta pe trotuar, cu ochii în telefon.

— Nu vă faceţi griji, domnule Preston, am spus eu. Sunt chiar foarte bine.

Când am ajuns la ultima treaptă, domnul Preston a adoptat un ton grav.

— Nu ieşi cu el, nu-i aşa? m-a întrebat el.

— La drept vorbind, am şoptit eu, chiar asta fac. Aşa că, dacă mă scuzaţi..., am spus, strângându-l uşor de braţ, după care m-am clătinat până pe trotuar, unde mă aştepta Rodney. Sunt gata. Să mergem, am spus eu.

Rodney a început să meargă fără să ridice privirea de la afacerea importantă, de ultim moment, de care se ocupa pe telefonul său. Odată ce ne-am îndepărtat de hotel, şi-a pus telefonul deoparte şi a încetinit pasul.

— Scuze, a spus el. Munca unui barman nu se termină niciodată.

— E în regulă, am răspuns eu. Munca ta e foarte importantă. Eşti o albină esenţială din stup.

Speram să fie impresionat de referinţa mea la seminarul de formare a angajaţilor susţinut de domnul Snow, dar dacă a fost, nu a arătat-o.

Pe tot drumul spre restaurant, am sporovăit despre toate subiectele de interes la care m-aş fi putut gândi – avantajul pământufurilor din pene adevărate versus cele sintetice, despre ospătăriţele cu care lucra el şi care rareori îşi aminteau numele meu şi, bineînţeles, despre pasiunea mea pentru restaurantul Olive Garden.

După ceea ce a părut un timp îndelungat, deşi trecuseră probabil doar şaisprezece minute şi jumătate, am ajuns la intrarea în local.

— După tine, a spus Rodney, deschizându-mi politicos uşa.

O ospătăriţă tânără, serviabilă ne-a aşezat într-un separeu absolut romantic, pe una dintre lateralele sălii de mese.

— Vrei ceva de băut? m-a întrebat Rodney.

— Sună minunat. Aş vrea un pahar de Chardonnay. Bei şi tu cu mine?

— Sunt mai degrabă genul de tip care bea bere.

Ospătăriţa s-a întors şi am comandat băuturile.

— Putem să comandăm de mâncare acum? a întrebat Rodney şi s-a uitat la mine. Eşti gata?

Cum să nu, eram gata pentru orice. Am comandat ce comandam de fiecare dată.

— „Turul Italiei”, te rog. Căci cum ai putea să dai greş cu un trio de lasagna, fettucine şi pui cu parmezan? am spus şi i-am adresat lui Rodney un zâmbet care se voia cochet.

El se uita cu atenţie pe meniu.

— Spaghete şi chiftele.

— Da, domnule. Doriţi salată din partea casei şi pâine cu usturoi?

— Nu, e în regulă, a răspuns Rodney, ceea ce, trebuie să admit, a fost o mică dezamăgire.

Ospătăriţa a plecat apoi şi noi am rămas sub strălucirea ambientală, caldă, a lustrei. Privindu-l pe Rodney dintr-un unghi atât de avantajos, am uitat cu totul de salată şi pâinea cu usturoi.

Şi-a aşezat coatele pe masă, o greşeală de etichetă care era de iertat de această dată, din moment ce îmi oferea o privelişte minunată a antebraţelor sale.

— Molly, probabil te întrebi ce s-a întâmplat azi. Cu bărbaţii aceia. În camera de hotel. Nu am vrut să pleci imaginându-ţi ceva rău sau să începi să vorbeşti despre ce ai văzut. Voiam o şansă să-ţi explic.

Ospătăriţa s-a întors cu băuturile noastre.

— Pentru noi, am spus eu, ţinând delicat piciorul paharului de vin, între două degete, aşa cum m-a învăţat Buni („O doamnă nu atinge niciodată cupa paharului – căci asta lasă urme neplăcute”).

Rodney şi-a apucat halba de bere şi a ciocnit-o de paharul meu. Fiindu-i foarte sete, a băut aproape jumătate din băutura lui înainte să o aşeze din nou, zgomotos, pe faţa de masă.

— Cum spuneam, a reluat el. Voiam să-ţi explic ce ai văzut azi.

A făcut o pauză şi m-a fixat cu privirea.

— Tu chiar ai cei mai captivanţi ochi albaştri, am spus eu. Sper că nu ţi se pare nepotrivit din partea mea să menţionez asta.

— Amuzant. Mi-a mai spus cineva de curând exact acelaşi lucru. Oricum, uite ce trebuie să ştii. Cei doi bărbaţi din cameră? Sunt prietenii lui Juan Manuel, nu ai mei. Înţelegi asta?

— Cred că e minunat, am spus eu. Mă bucur că şi-a făcut câţiva prieteni aici. Întreaga lui familie e în Mexic, aşa cum ştii. Şi cred că s-ar putea să se simtă singur din când în când. Asta e ceva ce pot să înţeleg, eu însămi m-am simţit singură din când în când. Nu acum, bineînţeles. Nu mă simt deloc singură în acest moment.

Am luat o înghiţitură zdravănă, delicioasă din paharul meu.

— Bun, deci, uite ce nu ştii tu despre amicul meu Juan Manuel, a spus Rodney. La momentul actual, nu e de fapt

imigrant cu acte în regulă. Viza de lucru i-a expirat de ceva vreme şi acum lucrează la negru în hotel. Domnul Snow nu ştie asta. Dacă Juan Manuel ar fi prins, ar fi obligat să părăsească ţara şi nu ar mai fi în stare să trimită bani acasă niciodată. Ştii cât de importantă e familia pentru el, nu-i aşa?

— Ştiu, am spus eu. Familia e foarte importantă. Nu eşti de acord?

— Nu atât de mult, a spus el. Familia mea m-a renegat cu ani în urmă.

A mai luat o înghiţitură din berea lui, apoi s-a şters la gură cu dosul mâinii.

— Îmi pare foarte rău să aud asta, am spus eu.

Nu îmi puteam imagina cum să alungi din familie un om aşa plăcut ca Rodney.

— Nu-i nimic, a spus el. Deci, acei doi bărbaţi pe care i-ai văzut în cameră? Geanta pe care o aveau? Aceea era geanta lui Juan Manuel. Nu era a lor. Cu siguranţă nu era a mea. Era a lui Juan Manuel. Ai înţeles?

— Înţeleg, da. Cu toţii avem bagaje.

Am făcut o pauză, lăsându-i suficient timp lui Rodney ca să priceapă replica mea deşteaptă, cu dublu înţeles.

— E o glumă, am explicat eu. Acei bărbaţi cărau un bagaj în adevăratul sens al cuvântului, dar ne putem gândi şi la bagajul emoţional. Pricepi?

— Da. Bine. Deci, treaba e că proprietarul lui Juan Manuel s-a prins că i-au expirat documentele. L-a dat afară din apartament cu ceva timp în urmă. Acum nu are unde să stea. L-am ajutat pe Juan să rezolve lucrurile. Ştii, cum ar veni cu legea, pentru că eu cunosc oameni. Fac tot ce pot să-l ajut s-o scoată la capăt. Tot ce îţi spun e secret, Molly. Ştii să ţii un secret, da?

Privirile ni s-au întâlnit, iar eu m-am simţit cu adevărat privilegiată în postura de confidentă a lui.

— Bineînţeles că pot să ţin un secret, am spus. Mai cu seamă dacă-i al tău. Am o cutie ferecată lângă inima mea pentru toate confidenţele tale, am spus în timp ce mimam ferecarea unei cutii în piept.

— Grozav, a răspuns el. Dar asta nu e tot. Mai e ceva. În fiecare noapte, l-am pus pe Juan Manuel în câte o cameră diferită de la hotel ca el să nu fie nevoit să doarmă pe străzi. Dar nimeni nu trebuie să ştie, înţelegi? Dacă cineva ar afla ce fac...

— Ai avea o grămadă de probleme. Iar Juan Manuel ar rămâne fără adăpost, am spus eu.

— Da. Exact, a răspuns el.

Rodney dovedea încă o dată ce om bun era. Din bunătatea inimii sale, el ajuta un prieten. Am fost atât de mişcată încât am rămas fără cuvinte.

Din fericire, ospătăriţa s-a întors şi a umplut tăcerea, aducând platoul meu „Turul Italiei” şi spaghetele cu chiftele pentru Rodney.

— Bon appétit, am spus eu.

Am luat câteva înghiţituri extrem de satisfăcătoare, după care am pus furculiţa jos.

— Rodney, sunt foarte impresionată de tine. Eşti un bărbat pe cinste.

Gura lui Rodney era plină de chiftele.

— Încerc, a spus el, mestecând şi înghiţind. Dar mi-ar prinde bine ajutorul tău, Molly.

— Cum aş putea să te ajut? am întrebat eu.

— Devine din ce în ce mai greu pentru mine să aflu ce camere sunt libere. Hai să spunem că exista personal-cheie care îmi strecura această informaţie, dar s-ar părea că nu mă mai plac atât de mult. Dar tu... pe tine nu te-ar suspecta, şi tu ştii ce camere sunt disponibile în fiecare seară. În plus, te pricepi de minune să faci curat, aşa cum ai dovedit azi. Ar fi minunat dacă mi-ai putea spune ce cameră e disponibilă în fiecare noapte şi dacă te-ai putea asigura că vei face curat acolo înainte şi după ce noi – adică, Juan Manuel şi prietenii lui – stau acolo. Ştii, doar să te asiguri că nu rămâne nici un semn că cineva ar fi fost acolo.

Îmi aşez cu grijă tacâmurile la marginea farfuriei. Mai iau o înghiţitură de vin. Simt efectul băuturii în extremităţi şi în obraji, dându-mi o senzaţie de eliberare şi dezinhibare, două lucruri pe care nu le-am mai simţit de când... ei bine, de atât de mult timp încât nici nu-mi mai amintesc.

— Aş fi încântată să te ajut oricum pot, am spus eu.

El a lăsat furculiţa jos cu un zdrăngănit şi s-a întins să mă ia de mână. Senzaţia a fost plăcută, electrizantă.

— Ştiam că mă pot baza pe tine, Molly, a spus el.

Era un compliment minunat. Rămăsesem iar fără cuvinte, pierdută în acele heleşteie albastre, adânci.

— Şi încă un lucru. Nu vei spune nimănui despre asta, bine? Despre ce ai văzut azi. Nu vei spune nici un cuvânt, în special lui Snow. Sau lui Preston. Sau chiar lui Cernobîl.

— Asta e de la sine înţeles, Rodney. Ceea ce faci tu e un act justiţiar. Faci ceva corect într-o lume în care deseori totul este greşit. Înţeleg asta. Robin Hood trebuia să se abată de la reguli pentru a-i ajuta pe săraci.

— Da, ăsta-s eu. Robin Hood, a zis, ridicând furculiţa şi azvârlindu-şi o chiftea proaspătă în gură. Molly, îmi vine să te sărut. Zău.

— Ar fi minunat. Să aşteptăm până după ce înghiţi?

El a râs atunci şi a înfulecat repede restul de paste. Nu a fost necesar să întreb: ştiam că el râdea cu mine, nu de mine.

Speram să zăbovim mai mult şi să comandăm şi desert, dar imediat ce şi-a terminat porţia, Rodney s-a grăbit să-i ceară ospătăriţei nota.

Când am plecat din restaurant, a ţinut uşa deschisă pentru mine, un gentleman perfect. Odată ce am ajuns afară, a spus:

— Deci ne-am înţeles, da? Un prieten îl ajută pe celălalt?

— Da. La începutul turei mele, îi voi spune lui Juan Manuel în ce cameră poate sta în noaptea respectivă. Îi voi da numărul şi cheia camerei. Şi voi veni mai devreme în fiecare dimineaţă ca să fac curat în camera pe care au folosit-o el şi prietenii lui în seara anterioară. Întârzierile lui Cheryl sunt legendare, aşa că ea nici nu va observa.

— E perfect, Molly. Tu chiar eşti o fată specială.

Ştiam din Casablanca şi Pe aripile vântului că acesta era momentul. M-am aplecat ca el să mă poată săruta. Cred că el ţintea spre obrazul meu, dar m-am mişcat în aşa fel încât să sugerez că nu mă opun unui sărut pe buze. Din nefericire, nu ne-am prea coordonat, deşi nasul meu nu a fost câtuşi de puţin dezamăgit de afecţiunea neaşteptată.

În acel moment, când Rodney m-a sărutat, nu a mai contat unde au aterizat buzele sale. De fapt, nimic altceva nu a mai contat pentru mine în afară de sărut, nici pata de sos roşu de pe gulerul său, nici felul în care el s-a întins după telefon imediat după aceea, nici măcar bucata de pătrunjel fleşcăită care îi rămăsese între dinţi.

8

Se apropie finalul turei mele. Gândul la prima noastră întâlnire a făcut ca ziua să treacă repede şi mi-a sporit nerăbdarea pentru întâlnirea de diseară. De asemenea, m-a ajutat să evit amintirile zilei de ieri. În cea mai mare parte, am reuşit să-mi alung din minte imaginile cu pricina. Doar la un moment dat, când mi-am amintit de domnul Black, mort în patul său, din cine ştie ce motiv, în mintea

mea, dintr-odată, chipul lui Rodney s-a suprapus peste corpul domnului Black, de parcă ar fi fost îngemănaţi, legaţi indisolubil unul de altul.

Ce mizerie cumplită! Cum am putut să mi-i imaginez conectaţi în felul acela, când ei există la poli opuşi în atât de multe spectre – bătrân versus tânăr, mort versus viu, rău versus bun? Scutur din cap ca să şterg din gând imaginea dezgustătoare. Şi exact la fel ca atunci când desenezi pe tablă, am putut apoi să şterg totul cu buretele.

Celelalte gânduri deranjante pe care le-am avut azi au vizat-o pe Giselle. Ştiu că ea stă încă la hotel, dar nu ştiu unde, în ce cameră de la etajul doi. Mă întreb ce face, ce simte cu privire la moartea soţului ei. E mulţumită de această turnură a evenimentelor? Sau este tristă? Răsuflă uşurată că a scăpat de el sau e îngrijorată în legătură cu viitorul ei? Ce va moşteni, în caz că va moşteni ceva? Dacă ziarele au dreptate, ea este moştenitoarea de drept a averii familiei, dar prima soţie a domnului Black şi copiii săi vor avea fără îndoială un cuvânt de spus în privinţa asta. Şi dacă ştiu ceva despre cum funcţionează banii, ei bine, ştiu că ei se orientează ca într-un câmp magnetic spre cei care s-au născut cu ei, lăsându-i fără pe cei care au mai mare nevoie.

Mă obsedează să ştiu... ce se va alege de Giselle?

Asta e problema cu prietenia. Uneori ştii lucruri pe care nu ar trebui să le ştii; uneori porţi în suflet secretele altor oameni. Şi uneori, acea povară îţi provoacă durere.

Este patru şi jumătate după-amiaza, mai e doar o jumătate de oră până să mă văd cu Rodney la Social pentru întâlnirea noastră. A doua noastră întâlnire – progres!

Împing căruciorul până în capătul coridorului, ca să o anunţ pe Sunshine că am terminat de curăţat camerele mele, incluzând-o pe cea în care a stat Juan Manuel noaptea trecută.

— Zău că eşti rapidă, domnişoară Molly! spune Sunshine. Eu, una, mai am multe camere de terminat.

Îmi iau rămas-bun de la ea, apoi trec de poliţist în drumul meu spre lift, dar el abia dacă îmi percepe prezenţa. Iau liftul până la subsol. Îmi dau jos uniforma de cameristă şi mă îmbrac cu hainele mele obişnuite, o pereche de blugi şi o bluză cu imprimeu floral – nu chiar ceea ce aş fi ales pentru o întâlnire cu Rodney, dar nu mai am bani de cheltuit pe excese precum tocuri de felină şi buline. De altfel, dacă Rodney este un om minunat, el va judeca miezul, nu învelişul.

La cinci fără cinci minute, sunt la parter, în faţă la Social, aşteptând lângă plăcuţa pe care scrie „Vă rugăm să vă aşezaţi” şi căutându-l din priviri pe Rodney. El mă vede şi vine la mine, din spatele restaurantului.

— Exact la timp, observ.

— Mă mândresc cu punctualitatea mea, îi răspund eu.

— Să mergem în separeul din spate.

— Intimitate. Da, asta pare corespunzător.

Străbatem localul până la cel mai izolat – şi romantic – separeu, din spate.

— Acum e foarte linişte aici, spun eu, observând scaunele goale şi pe cele două ospătăriţe stând de vorbă uan cu alta, pentru că nu e aproape nici un client.

— Da. Nu era aşa mai devreme. O mulţime de poliţişti. Şi reporteri.

Se uită de jur împrejur prin sală, apoi la mine. Ochiul lui vânăt arată puţin mai bine decât azi-dimineaţă, dar este încă umflat.

— Ascultă, îmi pare foarte rău pentru ce ţi s-a întâmplat ieri, să-l găseşti pe domnul Black şi toate alea. În plus, să fii dusă la secţie. Trebuie să fi fost dur.

— A fost o zi tulburătoare. Azi merge mult mai bine. Mai cu seamă acum, adaug eu.

— Şi spune-mi, când erai cu poliţiştii, sper că nu a venit vorba despre Juan Manuel.

Aceasta este o întrebare de natură să te lase perplex.

— Nu, spun eu. Asta nu are nimic de-a face cu domnul Black.

— Corect. Bineînţeles că nu are. Dar ştii cum e. Poliţiştii te iscodesc. Vreau doar să mă asigur că el e în siguranţă, zice şi îşi trece degetele de la o mână prin părul său des, ondulat. Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat, ce ai văzut ieri acolo, în apartament? întreabă el. Adică, mă gândesc că eşti foarte speriată şi poate te-ar ajuta să spui totul cu voce tare unui... ştii tu, unui prieten.

Întinde mâna ca să o atingă pe a mea. Mâna umană este un lucru minunat, insuflă atât de multă căldură. Fără Buni în viaţa mea, mi-a lipsit contactul fizic. Ea făcea întocmai acest lucru, îşi aşeza mâna peste a mea, ca să mă ajute să mă deschid şi să vorbesc. Atingerea ei îmi transmitea că indiferent ce s-ar fi întâmplat, totul avea să fie bine.

— Mulţumesc, îi spun lui Rodney.

Mă ia prin surprindere; apare de nicăieri – impulsul de a plânge. Mă lupt cu acest impuls în timp ce îi povestesc despre ziua de ieri.

— Părea o zi ca toate celelalte, până când m-am dus să termin de făcut curat în apartamentul soţilor Black. Am păşit înăuntru şi am văzut că în living era dezordine. Se presupunea că trebuie să curăţ doar baia, dar am mers în dormitor să văd dacă nu cumva şi acolo e haos, şi atunci l-am văzut, întins pe pat. Am crezut că trage un pui de somn, dar... se pare că era mort. Mort de-a binelea.

Când spun asta, Rodney îşi ridică şi cealaltă mână şi mi-o cuprinde pe a mea între palmele sale.

— Oh, Molly, spune el. E groaznic, pur şi simplu. Şi... ai văzut ceva în cameră? Ceva ieşit din comun sau suspect?

Îi povestesc despre faptul că seiful era deschis, cum banii dispăruseră, alături de actul pe care îl văzusem mai devreme în acea zi în buzunarul de la piept al domnului Black.

— Şi atât? Nimic altceva ieşit din comun?

— De fapt, da, spun eu.

Îi povestesc despre pastilele lui Giselle, vărsate pe podea.

— Ce pastile? întreabă el.

— Giselle are un recipient fără etichetă. Era acel recipient, cu pastilele vărsate pe podea, pe partea de pat a domnului Black.

— Rahat. Îţi baţi joc de mine.

— Nu-i adevărat.

— Şi Giselle unde era?

— Nu ştiu. Nu era în apartament. De dimineaţă, părea destul de supărată. Ştiu că plănuia o călătorie, pentru că am văzut nişte bilete de avion ieşind din geanta ei.

Mă foiesc în scaun, cu bărbia sprijinită cochet în palmă, ca o starletă dintr-un film clasic.

— Le-ai spus asta poliţiştilor? Despre bilete? Sau despre pastile?

Simt că îmi pierd răbdarea cu această direcţie de interogare, totuşi ştiu că răbdarea este o virtute, o virtute pe care, printre altele, sper că el mi-o atribuie mie.

— Le-am spus despre pastile. Dar nu am vrut să zic mai multe. Ca să fiu sinceră, şi sper că vei păstra asta între noi, Giselle a fost mai mult decât un simplu oaspete al hotelului. Ea... cum să zic... mi-a devenit prietenă. Şi sunt destul de îngrijorată pentru ea. Poliţiştii puneau nişte întrebări... erau...

— Cum? Erau cum?

— Parcă erau suspicioşi. În privinţa ei.

— Dar Black a murit din cauze naturale?

— Poliţiştii erau destul de siguri că da. Dar nu sută la sută.

— Au întrebat altceva? Despre Giselle? Despre mine?

Simt ceva forfotind în stomacul meu, de parcă un dragon tocmai ar fi fost trezit din somn.

— Rodney, spun eu, cu o iritare în glas pe care îmi e greu să o ascund. De ce ar întreba despre tine?

— A fost o întrebare prostească, spune el. Habar n-am de ce am zis asta. Uită.

Îşi retrage mâinile, iar eu îmi doresc pe dată să-i simt din nou atingerea.

— Presupun că sunt îngrijorat. Pentru Giselle. Pentru hotel. Pentru noi toţi, serios.

Îmi trece atunci prin minte că ceva îmi scapă. În fiecare Crăciun, eu şi Buni asamblam o masă de joc în living şi lucram împreună la un puzzle, în timp ce ascultam colinde la radio. Cu cât era mai greu puzzle-ul, cu atât mai fericite eram. Şi resimt acum aceeaşi senzaţie pe care am avut-o când eu şi Buni am fost provocate de un puzzle cu adevărat greu. Mi se pare că nu pot să pun toate piesele la un loc.

Apoi îmi pică fisa.

— Ai spus că nu o cunoşti bine pe Giselle. Corect?

El oftează. Ştiu ce înseamnă asta. Fără să vreau, l-am exasperat.

— Nu poate un tip să fie îngrijorat pentru cineva care pare o persoană drăguţă? întreabă el.

Felul apăsat în care pronunţă consoanele când vorbeşte îmi aminteşte de Cheryl, când pune la cale ceva necurat.

Trebuie să mă corectez înainte să-i tai de tot cheful lui Rodney.

— Îmi pare rău, spun eu, zâmbind larg şi aplecându-mă înainte în scaun. Ai tot dreptul să fii îngrijorat. Aşa eşti tu. Îţi pasă de ceilalţi.

— Exact, încuviinţează, apoi duce mâna la buzunarul din spate şi îşi scoate telefonul. Molly, ia numărul meu, spune el.

Un fior de entuziasm mă străbate, alungându-mi din minte orice urmă de îndoială.

— Vrei să-mi dai numărul tău de telefon?

Am reuşit. Am remediat situaţia. Întâlnirea noastră şi-a reluat cursul firesc.

— Dacă se întâmplă ceva – dacă, de exemplu, poliţiştii te deranjează din nou sau pun prea multe întrebări –, dă-mi de ştire. Am să-ţi fiu alături.

Îmi scot telefonul şi facem schimb de numere. Când îmi scriu numele în telefonul lui, mă simt tentată să adaug un identificator.

— Molly, Cameristă şi Prietenă, tastez eu.

Ba chiar adaug şi o inimioară la sfârşit, ca declaraţie a unei intenţii amoroase.

Mâinile îmi tremură pe când îi înapoiez telefonul. Sper că se va uita şi va vedea inima, dar nu o face.

Domnul Snow intră atunci în restaurant. Îl văd lângă bar, luând nişte documente înainte să plece. Rodney se pleoşteşte în scaunul din faţa mea. N-ar trebui să se jeneze că mai rămâne la locul de muncă după ce i s-a terminat tura – domnul Snow spune că asta indică un angajat de nota zece cu felicitări.

— Ascultă, trebuie să plec, spune Rodney. Mă suni dacă apare ceva?

— Aşa o să fac, spun eu. În mod sigur iau legătura cu tine la telefon.

Se ridică din separeu, iar eu îl urmez prin foaier şi ies pe uşile principale. Domnul Preston este exact în faţa intrării.

Eu îi fac cu mâna şi el îşi atinge pălăria.

— Hei, e vreun taxi pe aici? întreabă Rodney.

— Bineînţeles, spune domnul Preston.

Merge în stradă, fluieră şi face semn spre un taxi. Când maşina opreşte, domnul Preston deschide uşa din spate.

— Intră, Molly, spune el.

— Nu, nu, răspunde Rodney. Taxiul e pentru mine. Tu mergi... în altă parte, nu-i aşa, Molly?

— Merg spre est, spun eu.

— Corect. Eu, spre vest. Să ai o seară plăcută!

Rodney urcă şi domnul Preston închide portiera. Pe când taxiul se îndepărtează, Rodney face cu mâna pe geam.

— O să te sun! strig eu după el.

Domnul Preston stă lângă mine.

— Molly, spune el, ai grijă cu tipul ăsta.

— Cu Rodney? De ce? întreb eu.

— Pentru că ăsta, fată dragă, e un broscoi. Şi nu toţi broscoii se transformă în prinţi.

9

Merg repede acasă, plină de energie şi fluturi în stomac de la timpul petrecut cu Rodney. Mă gândesc la comentariul nepoliticos al domnului Preston despre broscoi şi prinţi. Îmi trece prin minte cât de uşor este să judeci greşit oamenii. Chiar şi un om cinstit precum domnul Preston poate să greşească uneori. În afară de pieptul neted, lui Rodney îi lipsesc cu desăvârşire calităţile de amfibian. Marea mea speranţă este că, deşi Rodney nu e un broscoi, se va preschimba totuşi în prinţul din povestea mea.

Mă întreb care este eticheta în privinţa timpului de aşteptare înainte să apelez numărul lui Rodney. Ar trebui să îl sun imediat ca să îi mulţumesc pentru întâlnire sau să aştept până mâine? Poate ar trebui să îi trimit un mesaj în schimb? Singura mea experienţă în astfel de situaţii a fost cu Wilbur, care detesta să vorbească la telefon şi folosea mesajele-text doar pentru corespondenţă legată de timp sau sarcini: „Ora estimată a sosirii: 7.03”, „Banane la reducere: 0,49 cenţi. Cumpără cât sunt pe stoc”. Dacă Buni ar fi fost încă prin preajmă, i-aş fi cerut sfatul, dar asta nu mai e o opţiune.

Pe când mă apropii de blocul meu, observ o siluetă familiară stând în faţa uşii de la intrare. Pentru o clipă sunt sigură că halucinez, dar pe când mă apropii mai mult, văd că este chiar ea. Poartă ochelarii de soare mari, întunecaţi, şi are geanta ei galbenă, drăguţă.

— Giselle? spun eu, când ajung în dreptul ei.

— Oh, Slavă Domnului. Molly, cât mă bucur să te văd!

Înainte să apuc să spun orice altceva, ea îşi deschide braţele şi mă îmbrăţişează strâns. Am rămas fără cuvinte, mai ales pentru că abia pot să respir. Ea îmi dă drumul şi îşi pune ochelarii pe cap, ca să-i pot vedea ochii înroşiţi pe margini.

— Pot să intru?

— Bineînţeles, spun eu. Nu-mi vine să cred că eşti aici. Sunt... sunt încântată să te văd.

— Nu la fel de încântată ca mine, spune ea.

Răscolesc prin buzunare şi reuşesc să găsesc cheile. Mâinile îmi tremură puţin pe când deschid uşa şi o invit să intre.

Păşeşte uşor înăuntru şi priveşte de jur împrejur prin hol. Pe podea zac pliante mototolite, înconjurate de urme noroioase de paşi şi mucuri de ţigară – un obicei atât de murdar. Chipul său îi trădează atât de puternic dezgustul la vederea mizeriei, încât nu am nici o îndoială în privinţa sentimentelor ei.

— E regretabil, nu-i aşa? Mi-aş dori ca fiecare locatar să contribuie la menţinerea curăţeniei în holul de la intrare. Cred că vei găsi apartamentul lui Buni... apartamentul meu adică, mult mai igienic, spun eu.

O conduc pe hol, spre scări.

Se uită în sus, la scara ameninţătoare.

— La ce etaj stai? întreabă ea.

— La cinci, spun eu.

— Putem să luăm liftul?

— Îmi cer scuze. Nu există lift.

— Oh, spune ea, dar mă urmează în sus pe scări, chiar dacă poartă nişte tocuri imposibil de înalte.

Ajungem pe palier spre etajul cinci şi eu mă grăbesc înaintea ei ca să deschid uşa de incendiu stricată. Scârţâie când trag de ea. Giselle trece pragul şi ajungem pe etajul meu. Devin brusc conştientă de lumina difuză şi becurile arse, de tapetul care se cojeşte şi de starea generală

precară a acestor coridoare. Bineînţeles, domnul Rosso, proprietarul meu, ne aude apropiindu-ne şi alege exact acel moment pentru a ieşi din apartamentul său.

— Molly, spune el. Pe mormântul bunei tale bunici, când îmi vei plăti ce îmi datorezi?

Simt că îmi iau foc obrajii.

— Săptămâna aceasta. Staţi liniştit. Veţi primi ce vi se cuvine.

Îmi imaginez o găleată mare, roşie, plină cu apă şi săpun, şi pe mine împingându-i capul umflat în ea.

Eu şi Giselle mergem mai departe, trecând pe lângă el. Odată ce l-am lăsat în urmă, ea îşi dă ochii peste cap într-un fel comic, ceea ce pentru mine e o mare uşurare, întrucât eram îngrijorată că va avea o părere proastă despre mine pentru că nu îmi plătesc chiria la timp. În mod evident, nu e cazul.

Bag cheia în broască şi deschid cu un zgâlţâit uşa de la intrare.

— După tine, spun eu.

Giselle intră şi priveşte în jur. Eu păşesc în urma ei, fără să ştiu unde să stau. Închid uşa şi trag zăvorul ruginit. Ea cuprinde cu privirea tablourile lui Buni din vestibul, înfăţişând doamne care lenevesc la picnic, pe maluri unor râuri, savurând delicatese dintr-un coş de răchită. Observă vechiul scaun de lemn de lângă uşă, cu perna brodată de Buni. O ridică cu ambele mâini. Buzele i se mişcă în timp ce citeşte rugăciunea pentru seninătate.

— Hm, spune ea. Interesant.

Dintr-odată, exact acolo, în prag, chipul i se schimonoseşte într-o grimasă şi ochii i se umplu de lacrimi. Strânge la piept perna şi începe să suspine tăcut.

Tremur şi mai tare. Mă simt complet pierdută. De ce a venit Giselle la mine acasă? De ce plânge? Şi ce se presupune că ar trebui să fac?

Îmi pun cheile pe un scaun gol.

„Niciodată nu poţi să faci altceva decât ceea ce ştii mai bine”, o aud în mintea mea pe Buni.

— Giselle, eşti supărată pentru că domnul Black a murit? întreb eu.

Dar apoi îmi amintesc că majoritatea oamenilor nu apreciază acest tip de vorbire directă.

— Scuze, spun eu, corectându-mă. Ce vreau să spun este că îmi pare rău pentru pierderea pe care ai suferit-o.

— Îţi pare rău? De ce? întreabă ea printre suspine. Mie nu îmi pare rău. Nu îmi pare rău deloc.

Pune perna la locul ei, o bate o dată, apoi inspiră adânc.

Îmi scot pantofii, îi şterg pe tălpi cu o cârpă din dulap şi îi pun deoparte.

Ea mă priveşte cu luare-aminte.

— Oh, spune ea. Să mă descalţ şi eu.

Îşi scoate pantofii negri, de lac, cu talpă roşie şi cu tocuri atât de înalte încât nu am nici cea mai vagă idee cum a reuşit să parcurgă cele cinci etaje pe scări.

Îmi face semn să-i dau cârpa.

— Nu, nu, spun eu. Eşti musafiră.

Îi iau pantofii, care sunt fini şi eleganţi, o adevărată plăcere să-i ţii în mână, şi îi pun deoparte în dulap. Ea cuprinde cu privirea spaţiul nostru îngrămădit, iar ochii i se îndreaptă spre tavanul din living, care se cojeşte şi unde s-au format pete circulare de la infiltraţiile din apartamentul de deasupra.

— Nu te lua după aparenţe, spun eu. Nu pot să fac prea multe când vine vorba despre cum se comportă cei de deasupra.

Ea încuviinţează din cap, apoi îşi şterge lacrimile de pe obraji.

Mă grăbesc în bucătărie, iau un şerveţel şi i-l aduc.

— Un şerveţel pentru nevoile tale, spun eu.

— Oh, Doamne, Molly, răspunde ea. Să nu mai spui asta când oamenii sunt supăraţi. O vor percepe într-o manieră greşită.

— Eu mă refeream...

— Ştiu la ce te refereai. Dar alţi oameni nu vor înţelege.

Rămân tăcută un moment, în timp ce asimilez informaţia, înmagazinând-o în seiful minţii mele.

Suntem încă la intrare. Am înţepenit pe loc, neştiind prea bine ce ar trebui să fac mai departe, ce ar trebui să zic. Dacă Buni ar fi aici...

— Acum ar trebui să mă inviţi în living, spune Giselle. Să-mi spui să mă simt ca acasă sau ceva de genul acesta.

Simt fluturi în stomac.

— Îmi pare rău, spun eu. Noi nu... eu nu am foarte des oaspeţi. Nu am niciodată, de fapt. Buni obişnuia să invite din când în când câţiva prieteni aleşi pe sprânceană, dar de când a murit ea, a fost destul de linişte pe aici.

Nu îi spun că e primul musafir care mi-a trecut pragul în nouă luni, dar acesta e adevărul cinstit în faţa lui Dumnezeu. E de asemenea primul musafir pe care l-am întreţinut vreodată de una singură. Îmi trece prin minte ceva.

— Bunica mea obişnuia să spună: „O ceaşcă de ceai te vindeca de orice suferinţă, şi dacă nu, atunci mai bea una”. Pot să-ţi ofer o ceaşcă?

— Sigur, spune ea. Nici nu ţin minte de când n-am mai băut un ceai.

Mă grăbesc la bucătărie să pun ceainicul pe foc. Din pragul uşii, trag cu ochiul la Giselle, care se plimbă de colo colo prin living. Mă bucur că e marţi, pentru că am spălat podelele seara trecută. Măcar ştiu că sunt impecabile. Giselle merge până la fereastra din capătul îndepărtat al livingului. Atinge franjurile draperiilor înflorate ale lui Buni, draperii cusute de ea, cu mâna ei, cu mulţi ani în urmă.

Pe când pun pliculeţul de ceai în ceainic, Molly se îndreaptă spre vitrina lui Buni. Se ghemuieşte pentru a admira bibelourile de sticlă, apoi priveşte atent fotografiile înrămate de deasupra. Faptul că ea este aici, în casa mea, mă face să mă simt niţel stânjenită, dar, totodată, uşor ameţită. Deşi sunt încrezătoare că apartamentul este curat, nu este amenajat aşa cum ar fi obişnuită o femeie de nivelul lui Giselle Black. Nu ştiu ce gândeşte ea. Poate că e îngrozită de felul în care trăiesc eu. Nu e deloc ca la hotel. Nu e grandios. Pe mine nu m-a deranjat niciodată, dar poate că pe ea o deranjează. E un gând care mă necăjeşte.

Scot capul din bucătărie.

— Te rog să stai liniştită pentru că am grijă să păstrez tot timpul apartamentul la cele mai înalte standarde de igienă. Din nefericire, din salariul meu de cameristă, nu îmi permit să cumpăr lucruri extravagante sau să fiu la curent cu noile tendinţele în materie de decoraţiuni interioare. Sunt sigură că locuinţa asta îţi pare învechită şi demodată. Poate puţin... ponosită?

— Molly, nu ai nici cea mai mică idee cum îmi par mie lucrurile. Nu ştii prea multe despre mine. Crezi că am trăit mereu aşa cum trăiesc acum? Ştii de unde sunt?

— Din Martha’s Vineyard, spun eu.

— Nu, aşa le spune Charles tuturor. Eu sunt, de fapt, din Detroit. Şi nu din partea drăguţă a oraşului. Locul ăsta îmi aminteşte, de fapt, de casă. Adică, de acea casă unde trăiam cu mulţi ani în urmă. Înainte să rămân singură. Înainte să fug şi să nu mă mai uit în urmă.

O urmăresc din pragul bucătăriei cum se apleacă să cerceteze o poză cu mine şi Buni, făcută cu peste cincisprezece ani în urmă. Aveam zece ani. Buni ne înscrisese pe amândouă la un curs de gătit. În această poză, purtăm nişte coifuri mari, comice, de bucătari. Buni râde, dar eu par foarte serioasă. Îmi amintesc că îmi displăcea făina împrăştiată pe masa noastră. Mă murdărisem pe mâini şi pe şorţ. Giselle ridică fotografia de alături.

— Oho, spune ea. Ea e sora ta?

— Nu, spun eu. E mama mea. A fost făcută cu mult timp în urmă.

— Îi semeni leit.

Sunt perfect conştientă de asemănarea noastră, în special în acea fotografie. Părul ei negru, până la umeri, încadrându-i chipul rotund. Buni a îndrăgit întotdeauna poza aceea. O numea „câştigul său dublu”, pentru că îi amintea de fiica pe care o pierduse şi de nepoata pe care o câştigase.

— Unde locuieşte mama ta acum?

— Nu locuieşte nicăieri, spun eu. A murit. La fel ca şi bunica mea.

Apa fierbe. Opresc ochiul şi torn apa în ceainic.

— Şi ai mei s-au dus, spune ea. De asta am plecat din Detroit.

Aşez ceainicul pe singura şi cea mai bună tavă de argint a lui Buni, alături de două ceşti din porţelan veritabil şi două

linguriţe lustruite; un vas de cristal cu două toarte; şi un urcior de lapte, mic şi antic. Toate aceste obiecte păstrează amintiri – eu şi Buni răscolind prin târgurile de vechituri sau căutând prin cutii cu obiecte lăsate în faţa unui şir de reşedinţe austere, pe strada familiei Coldwell.

— Îmi pare rău pentru mama ta, spune Giselle. Şi pentru bunica ta.

— Nu ai de ce. Nu ai avut nimic de-a face cu asta.

— Ştiu că nu am avut, dar aşa se spune. Aşa cum ai făcut tu cu mine la uşă. Ai spus că îţi pare rău pentru Charles. Ți-ai oferit condoleanţele.

— Dar domnul Black a murit ieri, iar mama mea a murit acum mulţi ani.

— Nu contează, spune Giselle. Aşa se spune.

— Mulţumesc. Pentru că mi-ai explicat.

— Sigur. Oricând.

Sunt cu adevărat recunoscătoare pentru îndrumările ei. De când nu o mai am pe Buni, în majoritatea timpului mă simt ca un orb pe un teren minat. Mă împiedic constant de indecenţe sociale ascunse sub suprafaţa lucrurilor. Dar cu Giselle în preajmă, simt că port o platoşă şi că sunt flancată de un paznic înarmat. Unul dintre motivele pentru care îmi place nespus să lucrez la Regency Grand este că acolo există o carte cu reguli de conduită. Pot să mă bazez pe formarea profesională a domnului Snow ca să ştiu cum să mă comport, ce să spun, când, cum şi cui. Este o uşurare pentru mine să am parte de îndrumări.

Duc tava cu ceai în living. Zornăie în mâinile mele. Giselle se aşază pe partea cea mai proastă a canapelei, acolo unde arcurile împung prin ţesătură, deşi Buni a pus o pătură croşetată deasupra. Mă aşez lângă Giselle.

Torn două ceşti de ceai. O ridic pe a mea, cea cu margini aurii şi decorată cu şiruri de margarete, apoi îmi conştientizez greşeala.

— Scuze. Preferi ceaşca aceasta în locul celeilalte? Sunt obişnuită să iau margaretele. Buni o lua pe cea cu căsuţa englezească. Sunt un pic cam tipicară.

— Nu mai spune, zice Giselle, ridicând ceaşca lui Buni.

Îşi adaugă două linguriţe de zahăr şi puţin lapte. Amestecă bine conţinutul. Nu a făcut prea multe treburi casnice, asta e sigur. Are mâinile catifelate şi fără cusur, iar unghiile sunt lungi şi colorate într-un roşu-sângeriu.

Giselle ia o sorbitură, înghite.

— Ascultă, ştiu că probabil te întrebi ce caut aici.

— Îmi făceam griji pentru tine şi mă bucur că eşti aici, spun eu.

— Molly, ieri a fost cea mai groaznică zi din viaţa mea. Poliţiştii m-au încolţit. M-au dus la secţie. M-au interogat de parcă aş fi fost o criminală.

— Mi-am făcut griji că aşa se va întâmpla. Nu meriţi aşa ceva.

— Ştiu. Dar ei, nu. M-au întrebat dacă am devenit prea nerăbdătoare să moştenesc proprietăţile lui Charles. Le-

am spus să discute cu avocaţii mei, nu că aş avea vreunul. Charles se ocupa de lucrurile astea. Doamne, a fost îngrozitor să fiu acuzată de aşa ceva. Apoi, imediat cum m-am întors la hotel, m-a sunat Victoria, fiica lui Charles.

Simt că mă cuprinde tremuratul în timp ce îmi ridic ceaşca şi beau din ea.

— Ah, da, acţionarul cu patruzeci şi nouă la sută.

— Asta deţinea înainte. Acum va deţine mai mult de jumătate din tot, ceea ce mama ei şi-a dorit întotdeauna. „Femeile şi afacerile nu se amestecă”, spune Charles... spunea. Potrivit lui, femeile nu pot să se descurce cu treburile murdare.

— Asta e ridicol, spun eu, apoi mă opresc. Scuzele mele. E nepoliticos să-i vorbeşti de rău pe cei morţi.

— E în regulă. El o merită. Oricum, fiica lui mi-a spus lucruri mult mai rele la telefon. Ştii cum m-a numit? Parazitul Prada al tatălui ei, greşeala lui de bărbat între două vârste, să nu mai zic că m-a făcut şi asasina lui. Era atât de furioasă încât mama ei i-a luat telefonul din mână. Cum nu se poate mai calmă, doamna Black – prima doamnă Black – spune: „Îmi cer scuze pentru fiica mea. Fiecare reacţionează diferit la suferinţă”. Îţi vine să crezi? În timp ce fiica ei sonată ţipa pe fundal, spunându-mi să îmi păzesc spatele.

— Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa Victoriei, spun eu.

— Oh, Molly, eşti aşa naivă. Habar n-ai cât de ticăloşi sunt oamenii acolo, în lumea reală. Cu toţii vor să mă vadă prăbuşindu-mă. Nu contează că sunt nevinovată. Mă

urăsc. Şi pentru ce? Poliţia sugerează că eu aş fi fost violentă faţă de Charles. Incredibil!

O privesc atent pe Giselle. Îmi aduc aminte de ziua în care mi-a povestit despre amantele domnului Black, şi că era atât de furioasă, încât chiar voia să îl omoare. Dar gândul şi fapta sunt lucruri diferite. Complet diferite. Eu ştiu asta mai bine decât oricine.

— Poliţia crede că mi-am omorât propriul soţ, spune ea.

— Dacă ajută cu ceva, eu ştiu că nu ai făcut-o.

— Mulţumesc, Molly, spune ea.

Mâinile îi tremură la fel ca ale mele. Îşi pune ceaşca înapoi pe masă.

— Nu o să pot înţelege niciodată cum o femeie decentă ca fosta soţie a lui Charles a putut creşte o asemenea scorpie de fiică.

— Poate că Victoria seamănă cu tatăl ei, spun eu.

Îmi amintesc de vânătăile lui Giselle şi cum au apărut ele. Degetele mi se încleştează pe mânerul delicat al ceştii. Dacă îl strâng mai tare, se va sparge într-un milion de cioburi. „Respiră, Molly. Respiră.”

— Domnul Black nu s-a purtat frumos cu tine, spun eu. El a fost, după părerea mea, o canalie.

Giselle priveşte în poală. Netezeşte tivul fustei ei de satin. E ca scoasă din reviste. Ca şi cum un star de cinema de pe vremuri tocmai ar fi ieşit din televizorul lui Buni şi, ca prin magie, ar fi luat loc pe canapea lângă mine. Acest gând

pare mult mai probabil decât ca Giselle să fie reală, o persoană de vază care este într-adevăr prietenă cu o cameristă umilă.

— Charles nu m-a tratat întotdeauna cum trebuie, dar m-a iubit, în felul lui. Iar eu l-am iubit în felul meu. Chiar l-am iubit.

Ochii ei verzi se umplu de lacrimi.

Mă gândesc la Wilbur, cum a furat el Fabergé-ul. Orice tandreţe pe care o simţeam pentru el s-a transformat într-o secundă în amărăciune. L-aş fi gătit într-un butoi cu leşie dacă aş fi putut face asta fără repercusiuni. Şi totuşi, Giselle, care are toate motivele să îl urască pe Charles, nu se dezice de dragostea ei pentru el. Cât de curios e felul în care persoane diferite răspund la stimuli asemănători.

Mai sorb o înghiţitură de ceai.

— Soţul tău a fost un trădător. Şi te bătea, spun eu.

— Uau! Dar de ce nu spui lucrurilor pe nume?

— Tocmai am făcut-o, zic eu.

Ea încuviinţează din cap.

— Când l-am întâlnit pe Charles, m-am gândit că viaţa mea e aranjată. Am crezut că am găsit în sfârşit pe cineva care să aibă grijă de mine, care avea totul şi care mă adora. El m-a făcut să mă simt specială, ca şi cum aş fi fost singura femeie din lume. Lucrurile au mers bine pentru o vreme. Până când n-au mai mers. Iar ieri, am avut o ceartă uriaşă exact înainte să intri tu să faci curat în apartament. I-am spus că m-am săturat de viaţa noastră,

de mersul din oraş în oraş, din hotel în hotel, totul pentru „afacerile” lui. Am spus: „De ce nu ne putem stabili undeva, ca de exemplu la vila din Insulele Cayman, şi să trăim pur şi simplu bucurându-ne de viaţă, ca oamenii normali?” Lumea nu ştie asta, dar când ne-am căsătorit, el m-a făcut să semnez un contract prenupţial, ca nimic din toate proprietăţile şi bunurile lui să nu îmi aparţină. M-a durut că nu avea încredere în mine, dar, ca o idioată, am semnat. Din acel moment, lucrurile s-au schimbat între noi. Din secunda în care ne-am căsătorit, nu am mai fost specială. Şi el era liber să îmi dea ce voia şi să mi-l ia înapoi în orice moment. Asta este exact ceea ce a făcut de-a lungul celor doi ani de căsnicie. Dacă îi plăcea felul în care mă purtam, mă copleşea cu cadouri – diamante şi pantofi de firmă, călătorii –, dar era un bărbat gelos. Dacă doar râdeam la o glumă a vreunui tip la o petrecere, eram pedepsită. Şi nu numai prin faptul că oprea robinetul de bani, zice ea, ducând o mână la claviculă. Trebuia să îmi dau seama. Nu e ca şi cum nu aş fi fost avertizată.

Giselle face o pauză, se ridică şi îşi recuperează geanta de lângă uşă. Răscoleşte prin ea şi scoate două pastile. Îşi aşază geanta pe scaunul de lângă uşă, se întoarce la canapea şi îşi aruncă cele două pastile în gură, apoi mai bea nişte ceai, ca să se ducă.

— Ieri, l-am întrebat pe Charles dacă ar lua în considerare să anuleze contractul nostru prenupţial sau cel puţin să treacă vila din Cayman pe numele meu. Eram căsătoriţi de doi ani; ar fi trebuit să aibă încredere în mine până acum, nu-i aşa? Tot ce voiam era un loc în care să evadez când presiunea devenea prea apăsătoare. I-am spus: „Tu poţi continua să îţi dezvolţi afacerile, dacă asta îţi doreşti – imperiul tău Black. Dar dă-mi măcar actul de proprietate

asupra vilei. Cu numele meu pe el. Un loc pe care să îl numesc al meu. Un loc pe care să îl numesc acasă”.

Mă gândesc la biletele de avion pe care le-am văzut în poşeta ei. Dacă zborurile erau pentru ea şi domnul Black, de ce erau doar dus?

— Şi-a pierdut răbdarea cu mine când am rostit cuvântul „acasă”. A spus că toată lumea îl minte mereu, încearcă să-l fure bani, profită de el. El era beat, se plimba de colo colo prin cameră, spunând că sunt exact ca fosta lui soţie. M-a numit în multe feluri – materialistă, vânătoare de avere... curvă de doi bani. S-a enervat atât de tare încât şi-a smuls verigheta şi a aruncat-o prin cameră. A spus: „Bine, fie ca tine!” Apoi a deschis seiful, a umblat pe acolo, şi-a îndesat o hârtie în buzunarul de la piept, după care a trecut pe lângă mine şi a ieşit furtunos din cameră.

Ştiam ce era acea hârtie. Am văzut-o în buzunarul lui – actul de proprietate asupra vilei din Cayman.

— Molly, atunci ai intrat în apartament, îţi aminteşti?

Îmi aminteam – felul în care domnul Black a trecut pe lângă mine, doar un alt obstacol uman agravant în calea sa.

— Îmi pare rău că m-am purtat ciudat. Dar acum ştii de ce.

— E în regulă, spun eu. Domnul Black a fost mult mai nepoliticos decât ai fost tu. Şi ca să fiu sinceră, am crezut că eşti tristă, nu nervoasă.

Ea zâmbeşte.

— Ştii ceva, Molly? Tu înţelegi mai multe decât îşi închipuie lumea.

— Da, spun eu.

— Nu îmi pasă ce crede nimeni altcineva. Tu eşti cea mai bună.

Simt cum mă îmbujorez la auzul complimentului. Înainte să am ocazia să întreb ce cred alte persoane despre mine, Giselle suferă o transformare ciudată. Indiferent ce conţin pastilele pe care abia le-a luat, schimbarea survine rapid. De parcă ar trece din stare solidă în stare lichidă chiar sub privirile mele. Umerii i se relaxează şi chipul i se îmblânzeşte. Îmi amintesc de Buni când era bolnavă, cum medicamentele îi alinau durerea exact aşa, pentru o vreme cel puţin, cum expresia i se schimba, dintr-o grimasă dură, împietrită, într-o imagine de beatitudine paşnică, atât de limpede încât până şi eu o remarcam numaidecât. Acele pastile aveau un efect magic asupra lui Buni. Până când nu au mai avut. Până când nu au mai fost de ajuns. Până când nimic nu a mai fost de ajuns.

Giselle se întoarce să mă privească şi se aşază cu picioarele încrucişate pe canapea. Îşi înfăşoară pătura lui Buni în jurul picioarelor.

— Tu l-ai găsit, nu-i aşa? Pe Charles. Tu ai fost cea care l-a văzut prima?

— Eu am fost. Da.

— Şi te-au dus la secţie? Aşa am auzit.

— Corect.

— Şi ce le-ai spus?

Îşi duce o mână la buze şi începe să-şi roadă degetul arătător. Vreau să îi spun că rosul unghiilor este un obicei murdar şi să nu îşi strice manichiura drăguţă, dar mă abţin.

— I-am spus detectivei ce am văzut. Cum am intrat în apartament ca să îl readuc la starea sa impecabilă, cum am simţit că ar putea fi cineva acolo, cum am intrat în dormitor şi l-am găsit pe domnul Black întins pe pat. Şi când am investigat mai departe, mi-am dat seama că e mort.

— Şi era ceva ciudat în legătură cu apartamentul?

— El băuse, spun eu. Ceea ce mă tem că nu mi-a părut a fi neobişnuit pentru domnul Black.

— Ai ghicit, spune ea.

— Dar... pastilele tale. Flaconul e de obicei în baie, dar acum era pe noptieră, deschis, iar unele dintre pastile se revărsaseră pe covor.

Simt că devine brusc foarte încordată.

— Ce?

— Da, şi pe câteva pastile călcase cineva şi erau tasate în covor, o situaţie problematică pentru aceia dintre noi care trebuie să cureţe apartamentul după aceea.

Mi-aş dori ca ea să nu îşi mai roadă unghiile aşa, ca pe un ştiulete de porumb fiert.

— Altceva? întreabă Giselle.

— Seiful era deschis.

Giselle încuviinţează din cap.

— Bineînţeles. În mod normal îl ţine închis, nu mi-a dat niciodată codul. Dar în acea zi, a luat ce-o fi vrut el să ia şi l-a lăsat deschis când a ieşit furtunos din apartament.

Şi-a ridicat ceaşca de ceai şi a sorbit politicos.

— Molly, ai spus poliţiei ceva despre mine şi Charles? Despre... relaţia noastră?

— Nu, spun eu.

— Le-ai spus... le-ai spus ceva despre mine?

— Nu am ascuns adevărul, spun eu. Dar de asemenea, nici nu l-am oferit.

Giselle se holbează la mine o secundă, apoi se aruncă înainte şi mă îmbrăţişează, ceea ce mă ia pe nepregătite. Îi simt parfumul scump. Nu e interesant că luxul are un miros inconfundabil, la fel de inconfundabil ca frica sau moartea?

— Molly, eşti o persoană foarte specială, ştiai asta?

— Da, ştiu, spun eu. Mi s-a mai spus.

— Eşti un om bun şi o prietenă bună. Nu cred că aş putea să fiu vreodată la fel de bună ca tine. Dar vreau ca tu să ştii ceva: orice s-ar întâmpla, să nu crezi nici o secundă că nu te apreciez.

Se trage de lângă mine şi se ridică în picioare. Cu câteva minute în urmă, era mlădioasă şi relaxată; acum e tensionată.

— Ce vei face? Acum, că domnul Black e mort?

— Nu prea multe, spune ea. Poliţia nu mă va lăsa să plec nicăieri până la finalizarea rapoartelor toxicologice şi a celor de la autopsie. Pentru că dacă un bogătaş dă ortu' popii, atunci e evident că nevasta i-a făcut felul, corect? Nu se poate ca el să fi murit din cauze naturale, de la stresul pe care şi-l provoca el singur, lui şi tuturor celor din jur. Stresul de care soţia sa încerca să îl uşureze ca să nu pice mort.

— Asta crezi că s-a întâmplat? A picat mort, exact aşa?

Oftează. O podidesc iar lacrimile.

— Sunt atâtea motive pentru care inima-ţi poate sta.

Simt un nod în gât. Mă gândesc la Buni, la inima ei bună şi cum i s-a oprit.

— Vei rămâne la hotel în timp ce aştepţi rapoartele? întreb eu.

— Nu prea am de ales. Nu am unde să merg în altă parte. Şi nu pot să fac un pas în afara hotelului fără să fiu asaltată de reporteri. Nu deţin nici o proprietate. Nu am nimic care să fie al meu şi doar al meu, Molly. Nici măcar un rahat de apartament ca ăsta, zice ea, apoi tresare. Scuze. Vezi? Nu eşti singura care face gafe din când în când.

— E în regulă. Nu mă supăr.

Se întinde şi îşi aşază o mână pe genunchiul meu.

— Molly, spune ea, pentru o vreme, nu voi şti ce scrie în testamentul lui Charles. Ceea ce înseamnă că, pentru o vreme, nu voi şti ce se va alege de mine. Până atunci, voi sta la hotel. Cel puţin acolo, nota e deja plătită.

Face o pauză, se uită la mine.

— O să ai grijă de mine? La hotel, adică. O să fii camerista mea? Sunitha e drăguţă şi ea, dar nu e la fel. Tu eşti ca o soră pentru mine, ştii asta? O soră care uneori spune chestii nebuneşti şi căreia îi place mult prea mult să şteargă praful, dar orişicât, o soră.

Mă simt flatată că Giselle mă priveşte într-o lumină atât de pozitivă, că ea vede dincolo de ceea ce văd ceilalţi, că mă vede ca pe... o rudă.

— Aş fi onorată să am grijă de tine, spun eu. Dacă domnul Snow este de acord cu asta.

— Grozav. Îi voi spune când mă întorc.

Se ridică, merge la uşă şi îşi ia geanta galbenă. O aduce la canapea şi scoate un teanc de bancnote – un teanc care îmi pare mult prea familiar. Apucă două bancnote foşnitoare de o sută de dolari şi le aşază pe tava de ceai argintie a lui Buni.

— Pentru tine, spune ea. Îi meriţi.

— Ce? Sunt o grămadă de bani, Giselle.

— Nu ţi-am dat bacşiş ieri. Consideră că ăsta e bacşişul tău.

— Dar nu am terminat de făcut curat ieri.

— Nu din vina ta. Păstrează banii ăştia, şi gata. Şi hai să ne prefacem că discuţia asta nu a avut loc niciodată.

Eu, una, nu voi fi în stare să uit această discuţie, dar nu spun asta cu voce tare.

Ea se ridică şi se întoarce spre uşă, apoi se opreşte-n loc şi mă priveşte.

— Încă un lucru, Molly. Trebuie să îţi cer o favoare.

Mă întreb imediat dacă implică spălatul sau călcatul hainelor, aşa că sunt surprinsă de ceea ce urmează.

— Crezi că ai putea încă să intri în apartamentul nostru? Momentan este interzis accesul. Dar am lăsat ceva acolo, ceva ce am nevoie cu disperare să recuperez. L-am ascuns în ventilatorul din baie.

Asta explică zgomotul pe care l-am auzit ieri, când ea era la duş.

— Ce vrei să recuperez?

— Pistolul meu, spune ea, pe un ton calm, neutru. Sunt supusă riscului, Molly. Sunt vulnerabilă acum, că domnul Black nu mai este. Toată lumea vrea să-mi vină de hac. Am nevoie de protecţie.

— Înţeleg, răspund eu.

Dar, sinceră să fiu, această solicitare îmi provoacă o nelinişte profundă. Simt cum mi se strânge gâtlejul. Simt cum lumea se învârte în jurul meu. Mă gândesc la sfatul

domnului Snow: „Când un oaspete cere ceva ce este peste puterile noastre, luaţi-o drept o provocare. Nu refuzaţi. Ridicaţi-vă la înălţimea aşteptărilor!”

— Voi face tot ce pot, spun eu, dar glasul îmi piere pentru o clipă. Pentru a-ţi recupera... obiectul.

Stau în faţa ei, supusă atenţia ei.

— Binecuvântată să-ţi fie inima, Molly Maid, spune ea, aruncându-şi din nou braţele în jurul meu. Să nu crezi ce spun ceilalţi. Nu eşti o ciudată. Nu eşti un robot. Iar eu n-am să uit asta cât voi trăi. Ai să vezi. Jur, nu voi uita.

Se grăbeşte spre uşa de la intrare, îşi recuperează din dulap pantofii înalţi din lac şi îşi strecoară picioarele în ei. Şi-a lăsat ceaşca pe masă, în loc să o ducă la bucătărie, aşa cum ar fi făcut Buni. Nu şi-a uitat, în orice caz, geanta galbenă, pe care şi-o agaţă pe umăr. Deschide uşa, mă sărută în fugă pe un obraz şi îmi face cu mâna.

Un gând îmi trece prin minte.

— Aşteaptă, spun eu.

E în capătul coridorului, aproape de scări.

— Giselle, cum ai ştiut unde să mă găseşti? Cum ai făcut rost de adresa mea?

Se întoarce.

— O, spune ea. Cineva de la hotel mi-a dat-o.

— Cine?

Mijeşte ochii.

— Hm... Nu-mi aduc prea bine aminte. Dar nu-ţi face griji. Nu am de gând să vin tot timpul pe capul tău. Şi mulţumesc, Molly. Pentru ceai. Pentru conversaţie. Pentru că eşti tu.

Şi cu asta, îşi lasă ochelarii de soare în jos, deschide uşa de incendiu stricată şi pleacă.

Miercuri

10

Alarma de la telefon sună în dimineaţa următoare. Soneria aleasă este un cântat de cocoş. Chiar şi după atâtea luni, îi aud paşii lui Buni străbătând coridorul, bătaia uşoară a degetelor în uşa mea.

„Trezirea, fata mea! E o nouă zi.” Umblă de colo colo în timp ce prepară ceaiul negru şi chiflele cu marmeladă.

Dar nu, nu e real. E doar o amintire. Apăs pe butonul alarmei ca să opresc cântatul cocoşului şi îmi verific imediat telefonul ca să văd dacă nu cumva Rodney mi-a scris peste noapte. Mesaje: zero.

Îmi pun picioarele pe parchet. Nu contează. Mă voi duce la muncă azi. Îl voi vedea pe Rodney acolo. Voi lua pulsul relaţiei noastre. Voi împinge lucrurile mai departe. O voi ajuta pe Giselle pentru că e o prietenă care are nevoie de mine. Voi şti exact ce trebuie să fac.

Mă întind şi mă ridic din pat. Înainte de orice altceva, trag toate aşternuturile şi cuvertura, ca să fac patul aşa cum trebuie.

„Dacă tot faci ceva, fă-o aşa cum trebuie.”

Foarte adevărat, Buni. Încep cu aşternutul de deasupra, scuturându-l bine şi aşezându-l din nou pe pat. Netezeşte, netezeşte. Colţuri perfecte aranjate. Apoi mă ocup de cuvertura lui Buni, aşezând-o frumos, cu steaua spre nord, ca de obicei. Umflu pernele, sprijinindu-le de tăblia patului într-un unghi de fix patruzeci şi cinci de grade, două coline dolofane cu franjuri croşetate.

Mă duc la bucătărie şi îmi pregătesc singură chiflele prăjite şi ceaiul. De fiecare dată când iau o îmbucătură, bag de seamă crănţănitul enervant al dinţilor mei muşcând din crustă. De ce atunci când trăia Buni nu am auzit niciodată sunetele oribile pe care le fac?

O, Buni. Cum iubea ea dimineţile! Acum ar fi fredonat o melodie şi şi-ar fi făcut de lucru prin bucătărie. Am fi stat împreună la masa noastră rustică de două persoane şi, ca o vrăbiuţă în razele soarelui, ar fi ciripit neîncetat în timp ce ciugulea din micul dejun.

„Azi, mă voi ocupa de biblioteca familiei Coldwell, Molly. O, Molly, mi-aş dori s-o poţi vedea şi tu. Într-o zi, va trebui să-l întreb pe domnul Coldwell dacă te pot aduce pentru o vizită. Este o cameră somptuoasă, cu mobilier din piele închisă la culoare şi lemn de nuc lăcuit. Şi atât de multe cărţi! Şi nu ţi-ar veni să crezi, dar ei abia intră acolo. Ţin la cărţile acelea ca şi cum ar fi ale mele. Şi azi, şterg praful. E complicat, dă-mi voie să-ţi spun, să ştergi praful de pe cărţi. Nu poţi, pur şi simplu, să sufli praful de pe ele cum

am văzut că fac unele menajere. Asta nu înseamnă curăţenie, Molly. E doar o deplasare a prafului...”

Ar fi vorbit întruna, pregătindu-ne pe amândouă pentru ziua respectivă.

Mă aud sorbind din ceai. Dezgustător. Mai iau o îmbucătură din chiflă şi îmi dau seama că nu mai pot mânca. Arunc restul, deşi este o risipă îngrozitoare. Îmi spăl vasele şi mă îndrept spre baie, pentru duş. De când a murit Buni, fac totul puţin mai repede dimineaţa pentru că vreau să părăsesc apartamentul cât mai repede cu putinţă. Dimineţile sunt prea grele fără ea.

Gata. Ies pe uşă şi mă opresc la capătul coridorului, la apartamentul domnului Rosso. Bat hotărât la uşă. Îl aud de partea cealaltă. Clic. Uşa se deschide.

El stă cu mâinile încrucişate.

— Molly, spune el. Este şapte şi jumătate dimineaţa. Sper că e ceva important.

Ţin banii în mână.

— Domnule Rosso, poftiţi două sute de dolari pentru chirie.

El oftează şi scutură din cap.

— Chiria este o mie opt sute de dolari, iar tu ştii asta.

— Da, aveţi dreptate, şi în legătură cu suma pe care v-o datorez, şi în legătură cu faptul că ştiu asta. Şi voi aduce diferenţa până la sfârşitul zilei. Aveţi cuvântul meu.

Încă o scuturare din cap şi un oftat.

— Molly, dacă nu aş fi respectat-o atât de mult pe bunica ta...

— La sfârşitul zilei. Veţi vedea, spun eu.

— La sfârşitul zilei, altfel o să iau măsuri, Molly. Te evacuez.

— Nu va fi necesar. Pot avea chitanţa care dovedeşte înregistrarea plăţii de două sute de dolari?

— Acum? Ai tupeul să-mi ceri asta chiar acum? Nu mai bine ţi-o dau mâine, după ce ai plătit tot?

— E un compromis rezonabil. Mulţumesc. Să aveţi o zi bună, domnule Rosso.

Cu asta mă întorc şi mă îndepărtez.

Ajung la muncă cu mult înainte de ora nouă. Ca de obicei, merg pe jos tot drumul, ca să evit timpul pierdut inutil în trafic. Domnul Preston stă pe treapta de sus, în dreptul uşii de la intrarea în hotel, în spatele pupitrului său. Vorbeşte la telefon. Pune receptorul jos şi zâmbeşte când mă vede.

Este o dimineaţă aglomerată la intrare, mai aglomerată decât de obicei. Lângă uşile rotative sunt câteva bagaje, aşteptând să fie cărate în camera de depozitare. Oaspeţii intră şi ies în viteză, mulţi dintre ei făcând poze şi discutând despre domnul Black. Aud de câteva ori cuvântul „crimă”, spus în aşa fel încât parcă ar fi vorba despre o zi la târg sau o nouă aromă încântătoare de îngheţată.

— Bună dimineaţă, domnişoară Molly, spune domnul Preston. Eşti bine?

— Sunt foarte bine, spun eu.

— Ai ajuns în siguranţă aseară, sper?

— Da. Mulţumesc.

Domnul Preston îşi drege glasul.

— Ştii, Molly, dacă ai vreodată vreo problemă, orice fel de problemă, aminteşte-ţi că poţi să apelezi la bătrânul domn Preston, zice, iar fruntea i se încreţeşte într-un fel curios.

— Domnule Preston, sunteţi îngrijorat?

— Nu aş merge atât de departe. Dar vreau doar ca tu... să alegi să fii într-o tovărăşie bună. Şi să ştii că dacă vei avea vreodată nevoie, voi fi alături de tine. Trebuie numai să-i faci un semn micuţ din cap domnului Preston, şi el va şti. Bunica ta a fost o femeie bună. Am îndrăgit-o şi se purta atât de bine cu draga mea Mary. Sunt sigur că lucrurile nu ţi-e uşor fără bunica ta.

El îşi mută greutatea de pe un picior pe altul. Pentru un moment, nu arată ca domnul Preston, impunătorul portar, ci ca un copil mare.

— Vă apreciez oferta, domnule Preston. Dar sunt destul de bine.

— Mă bucur, spune el, ducând mâna la pălărie.

Chiar atunci, o familie cu trei copii în urmă şi şase bagaje îi solicită atenţia. El se întoarce spre ei înainte ca eu să pot să îmi iau la revedere cum se cuvine.

Îmi croiesc drum prin mulţimea de oaspeţi, intru pe uşile rotative şi ajung în foaier. Mă duc direct jos, în zona destinată echipei de curăţenie. Uniforma mea atârnă de uşa dulapului, curată şi învelită în folie de protecţie. Tastez codul lacătului şi dulapul se deschide. Pe raftul de sus este clepsidra lui Giselle, tot acel nisip dintr-un loc îndepărtat, exotic, toată acea alamă strălucind a speranţă în întuneric. Simt o prezenţă lângă mine. Mă întorc şi o văd pe Cheryl trăgând cu ochiul peste uşa dulapului meu, cu chipul aspru şi căzut – altfel spus, cu expresia ei normală.

Încerc un optimism vesel.

— Bună dimineaţa. Sper că te simţi mai bine azi şi că ţi-a ajutat ziua de pauză de ieri, spun eu.

Ea oftează.

— Mă îndoiesc că înţelegi cu adevărat, Molly, cum este să suferi de o afecţiune ca a mea. Am probleme intestinale. Iar stresul agravează lucrurile. Stres, cum ar fi cel pe care-l presupune descoperirea unui om mort la locul meu de muncă. Stres care provoacă disfuncţii gastrointestinale.

— Îmi pare rău că nu te-ai simţit bine, spun eu.

Mă aştept ca ea să plece atunci, dar nu pleacă. Stă, pur şi simplu, în calea mea. Folia de plastic a uniformei mele foşneşte ameninţător când Cheryl se freacă de ea.

— Păcat de familia Black, spune ea.

— Vrei să spui de domnul Black. Da, este foarte neplăcut.

— Nu. Vreau să spun că e păcat că nu vei mai primi bacşişuri de la ei, acum, că Black a murit.

Chipul ei îmi aminteşte de un ou – inexpresiv şi banal.

— De fapt, spun eu, cred că doamna Black este încă oaspete al hotelului.

Cheryl pufneşte dispreţuitor.

— Sunitha se ocupă de Giselle, în noua ei cameră. Iar eu o voi superviza, bineînţeles.

— Bineînţeles, spun eu.

Este o altă tactică de a subtiliza bacşişuri, dar nu va dura mult. Giselle va vorbi cu domnul Snow. Va solicita ca eu să mă ocup din nou de ea. Aşa că, pentru moment, îmi ţin gura.

— Poliţia a terminat cu vechiul apartament al familiei Black, spune Cheryl. L-au întors cu susul în jos. Destul de multă mizerie. O să ai mult de lucru ca să-l aranjezi aşa cum trebuie. Nici nu lasă bacşişuri mari poliţiştii. Mă voi ocupa eu de familia Chen de acum înainte. Nu am vrea să te suprasolicităm.

— Câtă grijă, spun eu. Mulţumesc, Cheryl.

Rămâne acolo încă un moment, uitându-se în dulapul meu. Văd că-i atrage atenţia clepsidra lui Giselle. Îmi vine să îi scot ochii pentru că a întinat-o doar prin faptul că s-a uitat la ea cu asemenea invidie. Este a mea. Este cadoul meu. De la prietena mea. A mea.

— Scuză-mă, spun eu, şi trântesc uşa de la dulap.

Cheryl tresare.

— Aş face bine să plec. Trebuie să mă apuc de treabă.

Ea murmură ceva neinteligibil în timp ce eu îmi apuc uniforma şi mă îndrept spre vestiar.

Odată ce mi-am pus uniforma şi mi-am aprovizionat căruciorul, îmi croiesc drum spre foaierul principal. Îl văd pe domnul Snow la recepţie. Pare nins, ca o gogoaşă cu glazură de zahăr topindu-se într-o zi fierbinte. Îmi face semn să merg spre el.

Sunt atentă să le permit cetelor de oaspeţi să treacă înaintea mea şi a căruciorului meu, înclinându-mi capul către fiecare în timp ce ei nu mă observă. „După dumneavoastră, doamnă/domnule”, din nou, şi din nou. Îmi ia nemaipomenit de mult timp să străbat distanţa scurtă de la lift la recepţie.

— Domnule Snow, scuzele mele. Este foarte aglomerat azi, spun eu când ajung la birou.

— Molly, mă bucur să te văd. Mulţumesc din nou pentru că ai venit la muncă ieri. Şi azi. Mulţi angajaţi ar folosi pur şi simplu evenimentele recente ca scuză pentru a se da bolnavi. Ca să-şi evite responsabilităţile.

— Eu nu aş face niciodată aşa ceva, domnule Snow. „Fiecare albină are locul ei în stup.” Dumneavoastră m-aţi învăţat asta.

— Aşa am spus?

— Aşa aţi spus. În cadrul discursului dumneavoastră de anul trecut, din ziua dezvoltării profesionale. Hotelul e un

stup, iar fiecare angajat este o albină. Fără oricare dintre noi, nu ar fi miere.

Domnul Snow se uită pe deasupra mea, spre foaierul aglomerat. S-ar impune puţină atenţie acolo. Un copil şi-a lăsat puloverul pe unul dintre scaunele cu spătar înalt. O pungă de plastic aruncată se ridică şi coboară apoi pe podeaua de marmură pe când un hamal ocupat trece pe lângă ea, împingând o valiză scârţâitoare în drumul său.

— E o lume stranie, Molly. Ieri, eram îngrijorat că, după recentele evenimente nefericite, oaspeţii îşi vor anula rezervările şi hotelul nostru va fi gol. Dar azi, s-a întâmplat exact opusul. Mai mulţi oaspeţi îşi fac rezervări. Grupuri de doamne vin întruna la ceaiuri scumpe, doar ca să-şi bage nasul. Sălile noastre de conferinţe sunt complet rezervate pentru luna următoare. Se pare că fiecare este un detectiv amator. Toţi cred că pot să dea buzna în hotel şi să rezolve misterul decesului prematur al domnului Black. Priveşte la recepţie. Abia dacă mai fac faţă.

Are dreptate. Pinguinii din spatele biroului apasă agitaţi pe ecranele lor, strigă ordine către valeţi, hamali şi portar.

— Regency Grand a devenit oarecum un punct fierbinte, spune domnul Snow. Mulţumită domnului Black.

— Cât de interesant, remarc eu. Mă gândeam doar cum o zi poate să fie absolut sinistră, iar următoarea, să aducă cu sine o asemenea binecuvântare. În această viaţă, pur şi simplu nu ştii ce te aşteaptă după colţ, fie un bărbat mort, fie o nouă întâlnire.

Domnul Snow tuşeşte în palmă. Sper că nu capătă o răceală. Vine mai aproape şi vorbeşte în şoaptă.

— Ascultă, Molly. Îţi aduc la cunoştinţă că poliţia a terminat acum de investigat apartamentul soţilor Black. Sper că nu au scos la iveală nimic dezagreabil.

— Şi dacă au scos ceva la iveală, am să curăţ, pur şi simplu. Cheryl mi-a spus că azi să încep de acolo. Mă apuc imediat de treabă, domnule.

— Ce? I-am spus în mod clar lui Cheryl să se ocupe ea, personal. Nu ne grăbim să închiriem din nou acel apartament. Trebuie să lăsăm lucrurile să se aşeze puţin. Ca să nu zic altfel. Nu vreau să-ţi provoc mai mult stres decât ai îndurat deja.

— Nu vă faceţi griji, domnule Snow, spun eu. Mi se pare mult mai stresant să ştiu că apartamentul cu pricina este în dezordine. Mă voi simţi mult mai bine atunci când totul va fi curat şi pus la punct, ca şi cum nimeni nu ar fi murit vreodată în acel pat.

— Sst, spune domnul Snow. Hai să nu speriem oaspeţii.

Doar atunci îmi dau seama că mi-am abandonat vocea interioară.

— Mii de scuze, domnule Snow, zic eu, cu glas şoptit. Apoi cu voce tare, pentru toţi cei interesaţi: Voi începe curăţenia acum, cu un apartament, nu vreunul anume, oricare apartament de pe lista mea.

— Da, da, spune domnul Snow. Atunci ai face bine să pleci, Molly.

Aşa că o iau din loc, ocolind mulţimea de oaspeţi şi îndreptându-mă spre Social, ca să îmi ridic ziarele de dimineaţă şi cu speranţa că îl voi vedea pe Rodney.

Când ajung acolo, el e în spatele barului, lustruind robinetele de alamă. Simt o licărire caldă în secunda în care ochii îmi cad asupra lui.

El se întoarce.

— Oh, bună, spune el, cu un zâmbet care ştiu că este doar pentru mine, al meu şi doar al meu.

Ține în mâini un prosop mic – de un alb imaculat, fără nici o pată pe el.

— Nu te-am sunat, spun eu. Şi nu ţi-am scris nici un mesaj. M-am gândit că putem aştepta să vorbim faţă în faţă, aşa, ca acum. Dar vreau să ştii că dacă nu am urmat protocolul la care te aşteptai, aş fi bucuroasă să îţi trimit un mesaj sau să te sun pur şi simplu oricând, zi sau noapte. Doar adu-mi la cunoştinţă aşteptările tale şi mă voi adapta. Nu va fi o problemă.

— Oho, spune el. Bine atunci, zice el şi apucă prosopul alb, proaspăt spălat, şi îl aruncă pe umăr. Păi şi, spune el, s-a întâmplat ceva interesant seara trecută?

Mă apropii mai mult de bar. De data aceasta, mă voi asigura că îmi folosesc vocea şoptită.

— N-o să-ţi vină să crezi, spun eu.

— Ia să auzim, răspunde el.

— Giselle a venit să mă vadă! La mine acasă! Aştepta în faţa blocului când am ajuns. Poţi să crezi aşa ceva?

— Hm. Ce surpriză, spune el, dar tonul lui e ciudat, de parcă nu ar fi foarte surprins.

Ridică un pahar de la bar şi începe să-l lustruiască. Deşi toată sticlăria a fost sterilizată adecvat în bucătăria de jos, el şterge fiecare urmă rătăcitoare. Apreciez dedicaţia sa către perfecţiune. E o minune.

— Şi ce voia Giselle? întreabă el.

— Ei bine, spun eu, acesta e un secret între prietene.

Fac o pauză, mă uit în jur prin restaurantul aglomerat, ca să mă asigur că nu e careva atent la noi. Nimeni nici măcar nu aruncă o privire spre mine.

— Bine, nu-ţi pun pistolul la tâmplă, spune el.

Are un zâmbet jucăuş pe chip, iar eu cred că s-ar putea să flirteze cu mine. Acest gând îmi catapultează inima într-o sincopă dublă.

— Interesant că spui asta, răspund eu.

Înainte ca eu să mă gândesc la ce altceva să îi povestesc, Rodney spune:

— Trebuie să vorbim despre Juan Manuel.

Mă simt copleşită de vină.

— O, bineînţeles.

M-am concentrat atât de mult asupra lui Rodney şi asupra entuziasmului relaţiei noastre înfloritoare, încât am uitat cu desăvârşire de Juan Manuel. Rodney este, fără doar şi poate, o persoană mai bună decât mine, întotdeauna gândindu-se la ceilalţi şi lăsându-se pe sine la urmă. Îmi aminteşte cât de multe trebuie să mă înveţe, cât de multe lecţii mai am încă de deprins.

— Cum pot să ajut? întreb eu.

— Am auzit că poliţia a plecat şi că apartamentul soţilor Black e gol. Corect?

— Pot să confirm asta, spun eu. De fapt, nu va fi închiriat pentru o perioadă. Primul mea sarcină pe ziua de azi este să fac curat acolo.

— Asta e perfect, spune Rodney.

Pune jos un pahar lustruit şi ridică un altul.

— M-am gândit că cel mai sigur loc pentru Juan Manuel acum este apartamentul soţilor Black, spune el. Poliţiştii au plecat; camera nu va fi închiriată din nou prea curând, deşi nu din cauza lipsei de interes a oaspeţilor. Ai văzut ce nebunie e azi? Toate femeile de vârstă mijlocie care se uită la seriale poliţiste şi au pisici dau acum târcoale prin foaier, sperând să o zărească pe Giselle, sau să surprindă ceva, orice. Sincer, e penibil.

— Îţi promit un lucru: nici un băgător de seamă nu va intra în acel apartament, spun eu. Am o treabă de făcut şi intenţionez să o îndeplinesc cu succes. Odată ce apartamentul e curat, te voi anunţa, şi Juan Manuel poate intra.

— Grozav, spune Rodney. Pot să te mai rog încă un lucru? Juan mi-a lăsat geanta cu lucrurile lui pentru noapte. Ai putea s-o laşi în apartament? Sub pat sau ceva de genul? O să-i zic eu că e acolo.

— Bineînţeles. Orice pentru tine. Şi pentru Juan Manuel.

Rodney scoate geanta bleumarin, familiară, de sub butoiaşul de bere şi mi-o înmânează.

— Mulţumesc, Molly, spune el. Frate, îmi doresc ca toate femeile să fie aşa grozave ca tine. Majoritatea sunt mult mai complicate.

Inima mea, bătând deja de două ori mai repede decât ar fi normal, descinde şi se înalţă în aer.

— Rodney, spun eu, mă întrebam, n-ai vrea ca într-o zi să mergem să mâncăm îngheţată împreună? Asta dacă nu cumva îţi plac jocurile? Îţi plac jocurile?

— Jocuri?

— Da, puzzle-urile, de pildă.

— Mm... dacă astea sunt opţiunile, sunt mai degrabă genul care preferă îngheţata. Am puţină treabă zilele astea, dar da, vom ieşi la un moment dat. Sigur.

Ridic geanta lui Juan Manuel, mi-o pun pe umăr şi dau să mă îndepărtez.

— Molly, aud în urma mea.

Mă întorc.

— Ți-ai uitat ziarele.

Aruncă un teanc mare pe tejghea, iar eu mă duc să-l ridic în braţe.

— Mulţumesc, Rodney. Eşti prea drăguţ.

— O, ştiu, spune el, făcând cu ochiul, după care se întoarce cu spatele la mine ca să se ocupe de o ospătăriţă şi comanda ei.

După acea întâlnire nespus de încântătoare, mă îndrept spre etaj. Simt că plutesc, dar imediat ce ajung în faţa uşii vechiului apartament al familiei Black, amintirea împovărătoare mă pune la pământ. Au trecut două zile de când nu am mai fost în acest apartament. Uşa pare mai mare decât era, mai impunătoare. Trag adânc aer în piept şi expir, adunându-mi forţele pentru a intra. Apoi îmi folosesc cheia ca să intru, trăgând căruciorul înăuntru după mine. Uşa se închide cu un clic.

Primul lucru pe care îl observ este mirosul, sau lipsa mirosului – nu mai simt amestecul acela al parfumului lui Giselle cu loţiunea de ras a domnului Black. Pe când inspectez scena din faţa mea, observ că toate sertarele mobilelor sunt deschise. Pernele de pe canapea sunt pe podea, cu fermoarele desfăcute. De pe masa din living se prelevaseră amprente şi apoi fusese lăsată aşa, cu urmele la vedere. Suprafaţa seamănă cu picturile cu degetul pe care eram obligată să le fac la grădiniţă, chiar dacă nu puteam să sufăr să îmi murdăresc degetele cu vopsea. O bobină de bandă galbenă de securitate zace abandonată pe podea în dreptul uşii de la baie. Inspir încă o dată adânc şi merg mai departe prin apartament. Stau în pragul uşii de la dormitor. Patul a fost complet golit, fără aşternuturi,

fără protecţie pentru saltea. Mă întreb dacă poliţiştii au luat aşternuturile cu ei. Asta înseamnă că voi fi sub numărul de aşternuturi corespunzătoare şi va trebui să justific pierderea în faţa lui Cheryl. Pernele zac strâmbe, scoase din husele lor, cu petele holbându-se ca ochii groteşti ai unui taur. Sunt doar trei perne, nu patru.

Dintr-odată mă simt uşor ameţită. Mă ţin de cadrul uşii pentru a mă linişti. Seiful e deschis, dar nu mai e nimic în el acum. Toate hainele lui Giselle şi ale domnului Black au fost scoase din dulapurile lor. Şi pantofii domnului Black, care erau lângă partea sa de pat, au dispărut. Şi de pe noptiere s-au prelevat amprente, urmele urâte ieşind prin pudra lăsată în urmă. Probabil că unele dintre ele sunt ale mele.

Pastilele au dispărut, chiar şi cele strivite pe podea s-au evaporat. De fapt, covoarele şi podelele par să fie singurele lucruri din apartament care au fost curăţate în mod corespunzător. Probabil că poliţia a aspirat, absorbind urmele – microfibrele şi particulele vieţii private a familiei Black, toate, cuprinse în interiorul unui singur filtru.

Simt că mă străbate un fior rece, de parcă domnul Black însuşi, sub forma unui abur fantomatic, mă împinge deoparte. „Dispari din calea mea.” Îmi amintesc de vânătăile de pe braţele lui Giselle. „Oh, nu e ceva cu care nu mă pot descurca. Chiar îl iubesc, să ştii.” Bărbatul acela groaznic dădea peste mine de fiecare dată când îl întâlneam în apartament sau pe coridoare, de parcă aş fi fost o insectă sau un parazit care merita să fie strivit. Parcă îl văd şi acum, o creatură josnică, cu ochi mici, fumând un trabuc scârbos, urât mirositor.

Simt o pulsaţie de furie bătându-mi la tâmple. Unde ar trebui să meargă Giselle acum? Ce se presupune că ar trebui să facă? Mă întreb la fel de mult pentru Giselle, cât şi pentru mine. Domnul Rosso a formulat şi mai multe ameninţări în această dimineaţă. „Plăteşte chiria sau vei fi evacuată.” Casa mea, slujba aceasta. Doar atât mi-a mai rămas. Simt că mă podidesc lacrimile, lucru de care nu am nevoie acum.

„Lucruri bune li se întâmplă celor care muncesc din greu. O conştiinţă curată, o viaţă curată.”

Buni vine mereu să mă salveze.

Îi urmez sfatul. Mă grăbesc la căruciorul meu şi îmi pun mănuşile de cauciuc. Pulverizez dezinfectant pe blaturile de sticlă ale meselor, pe ferestre, pe mobilă. Şterg toate amprentele, toate urmele lăsate de băgăcioşii care s-au perindat prin apartament. După aceea, curăţ pereţii, insistând pe dârele şi zgârieturile care sunt sigură că nu existau înainte de sosirea neplăcuţilor detectivi. Acopăr salteaua într-un alb imaculat. Fac patul, lăsând aşternuturile curate să se unduiască. Lustruiesc mânerele, reaprovizionez stocul de cafea, curăţ paharele şi le pun capace de hârtie ca să garantez curăţenia lor. Lucrez mecanic, mişcările vin de la sine, am făcut asta de atâtea ori, în atâtea zile, în atâtea camere, iar oaspeţii se amestecau laolaltă într-o ceaţă. Mâinile îmi tremură pe când lustruiesc oglinda cu ramă aurie care dă spre pat. Trebuie să mă concentrez pe prezent, nu pe trecut. Şterg şi şterg, până când imaginea mea perfectă mă priveşte, strălucitoare.

Un singur colţ al dormitorului familiei Black a mai rămas de curăţat, colţul întunecat de lângă dulapul lui Giselle. Îmi

iau aspiratorul şi trec peste covor din nou şi din nou în zona aceea. Cercetez îndeaproape pereţii, îi spăl pe ambii cu dezinfectant. Gata. E curat.

Îmi inspectez munca şi observ că apartamentul este impecabil. Un miros plăcut de citrice pluteşte în aer.

„E timpul.”

Am evitat baia, dar nu mai pot. Şi ea a fost lăsată într-o stare de dezordine. Prosoapele lipsesc, şerveţelele, chiar şi rolele de hârtie igienică – toate au dispărut. Remarc pudra pentru amprente pe oglindă şi în jurul chiuvetei. Pulverizez şi stropesc, lustruiesc şi aprovizionez. În această cameră, care datorită funcţiei sale trebuie dezinfectată mult mai agresiv, mirosul de înălbitor este atât de puternic încât simt că mă ustură fosele nazale. Pornesc ventilatorul şi aud zgomotul familiar. Îl opresc repede.

„E timpul.”

Îmi scot mănuşile de cauciuc şi le arunc în coşul de gunoi. Apuc scăunelul din cărucior şi îl aşez sub ventilator. Mă urc pe el. Capacul ventilatorului se desprinde uşor. Apoi apăs două cleme pentru a-l elibera complet. Aşez capacul cu grijă lângă chiuvetă. Mă sui iar pe scăunel şi bag o mână în spaţiul întunecat al ventilatorului, mai departe, în necunoscut, până când dau cu degetele de un metal rece. Trag obiectul şi îl ţin în ambele mâini. Este mai mic decât am crezut că va fi, lucios şi negru, dar surprinzător de greu. Substanţial. Mânerul e aspru, ca şmirghelul sau ca limba unei pisici. Ţeava este netedă, cu o strălucire satisfăcătoare. Curată. Lustruită. Pură.

Pistolul lui Giselle.

Nu am ţinut niciodată în mână ceva asemănător. Pare că e viu, deşi ştiu că nu e.

Cine ar putea să o acuze pentru că îl deţine? Dacă aş fi fost în locul ei, dacă aş fi fost tratată în felul în care a fost ea tratată de către domnul Black şi de către ceilalţi, ei bine... nu e de mirare. Simt o putere în mâinile mele, dându-mi pe dată sentimentul de siguranţă, de invincibilitate. Şi totuşi ea nu a folosit această armă. Nu a folosit-o împotriva soţului său.

Unde va merge acum? Ce va face? Şi ce voi face eu? Simt cum gravitatea din încăpere se schimbă, iar greutatea tuturor lucrurilor apăsă acum pe umerii mei. Aşez pistolul în chiuvetă, urc din nou pe scăunel şi pun la loc capacul ventilatorului. Cobor de pe scăunel, apoi apuc din nou pistolul şi îl duc în living. Se odihneşte aşa frumos în căuşul palmelor mele. Ce-o să fac cu el? Cum o să i-l duc lui Giselle?

Apoi îmi trece ceva prin minte. Se spune că televiziunea este o ocupaţie nefolositoare, dar eu susţin că am învăţat multe lecţii din Columbo.

Ascuns la vedere.

Aşez cu grijă pistolul pe măsuţa de sticlă, apoi mă întorc la căruciorul meu. Scot de acolo geanta lui Juan Manuel. Mă îndrept din nou spre dormitor şi strecor geanta sub pat. Apoi mă întorc în living.

Îmi îndrept atenţia spre aspiratorul meu, stând neclintit şi pregătit exact lângă mine. Desfac sacul şi scot filtrul murdar. Iau un filtru nou din cărucior şi strecor pistolul înăuntru. Introduc filtrul proaspăt în măruntaiele

aspiratorului. Îl închid la loc. „Nu-l vezi, nu te gândeşti.” Scutur aspiratorul înainte şi înapoi. Nu scoate nici un sunet, prietenul meu tăcut, secret.

Ridic filtrul murdar şi sunt pe cale să îl arunc în coşul de gunoi, când un bulgăre prăfuit cade şi aterizează cu un zgomot înfundat pe covor. Privesc în jos la picioarele mele, acolo unde covorul este plin de colb şi de mizerie. În mijlocul cuibului de murdărie, ceva străluceşte. Mă aplec şi iau obiectul în mână. Şterg murdăria. Gros, din aur, incrustat cu diamante şi alte pietre preţioase. Un inel. Un inel bărbătesc. Verigheta domnului Black. Chiar acolo, în palma mea.

„Bunul Dumnezeu dăruieşte şi Bunul Dumnezeu îndepărtează.”

Îmi încleştez pumnul în jurul lui. De parcă rugăciunile mi-au fost ascultate.

„Mulţumesc, Buni”, îmi spun în sinea mea.

Pentru că doar atunci îmi dau seama ce am de făcut.

11

Pistolul este ascuns în aspiratorul meu. Inelul este înfăşurat cu grijă într-un şerveţel şi vârât în cupa stângă a sutienului meu, chiar în dreptul inimii.

Curăţ cât de multe alte camere pot, cât de repede pot, folosind măturătorul mecanic mai degrabă decât aspiratorul puternic. La un moment dat, o întâlnesc pe

Sunitha pe coridor. Tresare când mă vede, ceea ce e neobişnuit.

— O, îmi pare rău, spune ea.

— Sunitha, s-a întâmplat ceva? întreb eu. Ai rămas fără produse de curăţenie?

Ea mă apucă de braţ.

— Tu l-ai găsit. Mort. Tu eşti o fată foarte drăguţă. Ai grijă. Uneori un loc pare la fel de curat ca zăpada proaspătă, dar nu este. E păcăleală. Înţelegi?

Mă gândesc imediat la Cheryl curăţând chiuvetele cu cârpele folosite la toaletă.

— Înţeleg pe deplin, Sunitha. Trebuie să păstrăm mereu curăţenia.

— Nu, şuieră ea. Tu trebuie să ai grijă. Iarba e verde, dar sunt şerpi prin ea.

Şi cu asta, flutură un prosop alb prin aer, apoi îl aruncă peste grămada de rufărie murdară. Se uită la mine cu o expresie care nu face parte din repertoriul de expresii pe care le înţeleg. Ce-a apucat-o? Înainte să apuc s-o întreb, ea îşi împinge căruciorul mai departe şi intră în camera următoare.

Încerc să las în urmă întâlnirea ciudată. Mă concentrez să termin cât de repede pot, ca să plec cu câteva minute mai devreme pentru prânz. Voi avea nevoie de fiecare minut.

„E timpul.”

Îmi împing căruciorul spre lift şi aştept ca acesta să ajungă. De trei ori, uşile se deschid şi oaspeţii se holbează la mine, fără să schiţeze nici cel mai mic gest ca să îmi permită să intru, chiar dacă este loc mai mult decât suficient. Camerista merge ultima.

Într-un final, uşile se deschid şi liftul e gol. Îl am doar pentru mine tot drumul până la subsol. Împing repede căruciorul şi aproape că mă ciocnesc de Cheryl pe când cotesc spre dulapul meu.

— Unde te duci aşa grăbită? Şi cum ai putut să termini toate camerele alea atât de repede? întreabă ea.

— Sunt eficientă, răspund eu. Scuze că nu pot să pierd timpul. Trebuie să fac un comision în timpul prânzului.

— Un comision? Dar tu de obicei munceşti şi în timpul prânzului, spune Cheryl. Cum îţi vei menţine Scorul de Productivitate Excepţională de nota 10+ dacă alergi de colo colo în timpul prânzului?

Sunt foarte mândră de Scorul meu de Productivitate Excepţională de nota 10+. În fiecare an, îmi aduce un certificat de excelenţă din partea domnului Snow. Cheryl nu îşi termină niciodată cota zilnică de camere, dar, graţie eficienţei mele, golul este acoperit.

Dar când o privesc pe Cheryl, surprind ceva în expresia ei care a fost mereu acolo, dar azi se vede limpede – curba buzei superioare, dispreţul şi... încă ceva. Aud în gând vocea lui Buni dându-mi sfaturi cu privire la copiii care se luau de mine la şcoală.

„Nu-i lăsa să te calce pe bătături.”

În acel moment, nu am înţeles că bătăturile nu erau literale. Înţeleg acum. Piesele se aşază laolaltă în mintea mea.

— Cheryl, spun eu, sunt conştientă de dreptul meu legal de a-mi lua o pauză, ceea ce voi face azi. Şi în orice altă zi pe care o voi alege. Este acceptabil sau ar trebui să discut cu domnul Snow?

— Nu, nu, răspunde ea. E în regulă. Nu aş sugera nimic... ilegal. Doar să te întorci până la ora unu.

— Aşa voi face, spun eu.

Şi cu asta, trec pe lângă ea şi plec cu paşi repezi. Îmi parchez căruciorul în faţa dulapului, îmi apuc portofelul, apoi mă grăbesc spre lift şi afară, pe uşile suprasolicitate ale hotelului.

— Molly, strigă domnul Preston după mine. Unde mergi?

— Mă întorc într-o oră!

Traversez strada şi o iau pe lângă cafeneaua din faţa hotelului. Apoi cotesc pe o stradă laterală. Traficul e mai lent aici şi sunt mai puţini oameni pe trotuar. Destinaţia mea este la şaptesprezece minute distanţă. Simt o căldură în piept, iar picioarele parcă îmi iau foc în timp ce le forţez să înainteze. Dar nu contează. „Acolo unde e dorinţă, e şi o cale”, aşa cum îi plăcea lui Buni să spună.

Trec de o clădire de birouri cu un etaj, unde angajaţii sunt poziţionaţi şi aşezaţi în rânduri, ascultându-l pe un bărbat la costum, care gesticulează sălbatic în faţa unui pupitru. Diagrame şi grafice apar pe ecranul din spatele său.

Zâmbesc în sinea mea. Ştiu exact cum e să fii un mândru angajat, suficient de norocos încât să beneficiezi de cursuri de dezvoltare profesională. Abia aştept următoarea zi dedicată de domnul Snow cursurilor de dezvoltare profesională, zi care va fi de acum într-o lună.

Nu am înţeles niciodată de ce unii membri ai personalului se plâng de aceste evenimente, de parcă i-ar deranja cumva, de parcă dezvoltarea personală şi şansa să primeşti lecţii gratuite cu privire la serviciile oferite oaspeţilor şi igiena hotelului nu ar reprezenta un bonus al angajării la Regency Grand. Eu, una, mă bucur de aceste oportunităţi, în special datorită faptului că nu am putut să îmi urmez visul de a beneficia de o educaţie postliceală în management hotelier şi industria ospitalităţii. Acesta este un gând negativ, un gând care nu este bine-venit. Îmi apare în gând chipul lui Wilbur şi am o dorinţă bruscă de a-i da un pumn. Dar nu poţi lovi un gând. Sau dacă poţi, aduce o prea mică modificare a realităţii.

Stomacul îmi chiorăie în timp ce merg. Nu am luat prânzul, nu mi-am pus nimic la pachet de dimineaţă deoarece n-aveam mare lucru prin dulapurile din bucătărie şi oricum abia dacă pot să mănânc la micul dejun. Am sperat că voi găsi nişte biscuiţi neatinşi şi poate vreo cutiuţă de gem nedesfăcută, lăsate pe o tavă la uşa uneia dintre camere, poate chiar şi un fruct pe care aş fi putut să-l spăl şi să-l pun deoparte discret. Dar, din păcate, oaspeţii de azi mi-au lăsat foarte puţin. În total, bacşişurile mele însumează douăzeci de dolari şi patruzeci şi cinci de cenţi, ceea ce e cu siguranţă ceva, dar nu suficient ca să împac un proprietar supărat sau să pun în frigider mai mult decât câteva alimente de bază. Nu contează.

„Mierea vine de la stup. Albinele păzesc mierea.”

Vocea domnului Snow îmi răsună acum în minte. În ultima zi de dezvoltare profesională, el a acoperit un subiect foarte important: cum mentalitatea stupului creează o productivitate mai mare. Mi-am luat notiţe într-o agendă nou-nouţă şi am studiat îndelung fiecare detaliu. În cursul său de o oră, domnul Snow a vorbit despre munca în echipă, folosind o analogie foarte convingătoare.

— Gândiţi-vă la acest hotel ca la un stup, a spus el pe când îşi privea personalul peste ochelarii de bufniţă, iar eu îi sorbeam fiecare cuvinţel. Şi gândiţi-vă la voi ca fiind albinele.

Am scris în agenda mea: „Gândeşte-te la tine ca fiind o albină.”

Domnul Snow a continuat.

— Suntem o echipă, o unitate, o familie, o colonie. Când adoptăm mentalitatea de stup, înseamnă că toţi muncim spre binele suprem, binele suprem al hotelului. Ca şi albinele, recunoaştem importanţa hotelului, stupul nostru. Trebuie să îl cultivăm, să îl curăţăm, să avem grijă de el, pentru că ştim că, fără el, nu va fi miere.

În agenda mea: „hotel = stup; stup = miere”.

În acest punct, cursul domnului Snow a luat o turnură foarte surprinzătoare.

— Acum, a spus el, apucându-se cu ambele mâini de pupitrul din faţa sa, haideţi să ne gândim la ierarhia rolurilor din interiorul stupului şi la importanţa tuturor albinelor, indiferent de statut, muncind la capacitatea maximă a albinităţilor lor. Sunt albine supraveghetoare

(aici, îşi îndreaptă cravata) şi albine lucrătoare. Sunt albine care îi servesc pe alţii direct şi sunt albine care servesc indirect. Dar nici o albină nu e mai importantă decât alta, înţelegeţi?

Domnul Snow a strâns pumnii pentru a sublinia importanţa acestui ultim punct de vedere. Eu notam furibund în agendă, înregistrând fiecare cuvânt aşa cum puteam mai bine, când dintr-odată domnul Snow arată spre mine în mulţime.

— Luaţi, de pildă, exemplul unei cameriste. Ar putea fi orice cameristă, de oriunde. În hotelul nostru, ea este albina noastră lucrătoare perfectă. Se speteşte şi trudeşte pentru a pregăti fiecare fagure pentru venirea mierii. Este o slujbă care te solicită fizic. Este obositoare şi repetitivă până la exasperare, şi totuşi, camerista se mândreşte cu munca ei; ea o face aşa cum trebuie în fiecare zi. Munca sa este invizibilă în termeni largi. Dar asta o face să fie mai prejos de trântori sau regină? O face să fie mai puţin importantă pentru stup? Nu! Adevărul este că, fără albina lucrătoare, nu am avea stup. Nu putem funcţiona fără ea!

Domnul Snow a bătut în pupitru ca să sublinieze acest punct de vedere. M-am uitat în jur şi am văzut multe perechi de ochi aţintite asupra mea. Sunshine şi Sunitha, care erau pe rândul din faţă, se întorseseră şi zâmbeau şi îmi făceau cu mâna. Cheryl, care era la câteva rânduri distanţă, se lăsase pe spate, cu ochii mijiţi, cu braţele încrucişate. Rodney şi câteva ospătăriţe de la Social erau în spatele meu, iar când m-am întors să privesc peste umăr, au şuşotit ceva între ei, râzând de o glumă pe care eu nu am înţeles-o.

Peste tot în jur, angajaţi pe care îi cunoşteam (dar dintre care mulţi nu vorbiseră niciodată cu mine) întorceau privirile spre mine.

Domnul Snow a continuat.

— Avem multe de îmbunătăţit în această organizaţie. Iar eu devin din ce în ce mai conştient că stupul nostru nu operează întotdeauna ca o unitate închegată. Noi facem miere de care să se bucure oaspeţii noştri, dar uneori, dulceaţa este adunată de deasupra şi nu este împărţită în mod echitabil. O parte din stupul nostru este folosit în mod necinstit, pentru câştigul personal mai degrabă decât pentru binele comun...

La asta, mă opresc din a lua notiţe pentru că Cheryl a început să tuşească uscat, distrăgându-mi foarte mult atenţia. M-am întors încă o dată în jur şi l-am văzut pe Rodney cufundându-se în scaunul său.

Domnul Snow a continuat.

— Sunt aici să vă amintesc că toţi sunteţi mai buni de atât, că putem să ne străduim împreună pentru un ţel mai înalt. Că stupul nostru poate să fie cel mai măreţ, cel mai frumos, cel mai curat, cel mai luxos stup de albine de pretutindeni. Dar va fi nevoie de solidaritate şi cooperare. Va fi nevoie de o aderare la mentalitatea de stup. Vă cer să ajutaţi colonia, pentru colonie. Vreau să vă gândiţi la un profesionalism imaculat. O ţinută desăvârşită. Vreau ca voi să curăţaţi acest loc!

În acest moment, mă ridic în picioare. Mă aşteptam, fără nici un dubiu, ca întregul personal să fi recunoscut glorioasa concluzie a domnului Snow şi să fi izbucnit în

ropote de aplauze. Dar eram singura care se ridicase de pe scaun. Stăteam singură în picioare, în sala cufundată într-o tăcere mormântală. Am împietrit. Ştiam că ar fi trebuit probabil să mă aşez, dar nu puteam. Eram îngheţată. Paralizată.

Am stat aşa un timp îndelungat. Domnul Snow a rămas la pupitru pentru încă un minut sau două. Apoi şi-a potrivit ochelarii, şi-a apucat foaia cu discursul şi a plecat cu paşi mari spre biroul său. Odată ce el a plecat, colegii mei au început să se foiască pe scaune şi să vorbească între ei. Auzeam şuşotelile pretutindeni în jurul meu. Ei chiar credeau că nu aud?

Molly Mutanta.

Roomba Robotul.

Monstrul Formalităţii.

În cele din urmă, pinguinii de la recepţie şi hamalii, ospătăriţele şi valeţii s-au ridicat în micile lor clici şi au început să se îndepărteze. Eu am rămas pe loc, până am ajuns să fiu ultima albină din cameră.

— Molly? am auzit în spatele meu, după care am simţit o mână familiară pe braţul meu. Molly, eşti bine?

M-am întors şi l-am văzut pe domnul Preston stând în faţa mea. I-am cercetat cu luare-aminte expresia feţei, în căutare de indicii. Era prieten sau duşman? E ceva ce mi se întâmplă uneori. Îngheţ pentru un moment pentru că tot ce am învăţat a dispărut. Parcă ar fi fost şters cu buretele.

— Nu era despre tine, a spus el.

— Mă scuzaţi? am răspuns eu.

— Ce a spus domnul Snow, cum că hotelul ar putea să nu fie extrem de curat, cum unii angajaţi adună de deasupra. Asta nu era despre tine, Molly. Se întâmplă lucruri în acest hotel, lucruri pe care nici eu nu le înţeleg pe deplin. Dar nu trebuie să-ţi faci griji pentru asta. Toată lumea ştie că tu îţi dai toată silinţa în fiecare zi.

— Dar nu mă respectă. Cred că nu mă plac deloc colegii mei.

El îşi ţinea pălăria în mână. A oftat şi s-a uitat în jos la ea.

— Eu te respect. Şi te plac foarte mult.

Pe când s-a uitat la mine, ochii lui emanau căldură. Cumva, acea privire m-a deblocat. Am început să-mi simt din nou picioarele.

— Vă mulţumesc, domnule Preston, am spus eu. Cred că ar trebui să mă întorc. Stupul nu se odihneşte niciodată, şi aşa mai departe.

Mă rup de lângă el şi mă întorc direct la muncă.

Asta s-a întâmplat cu luni în urmă. Acum, stau în faţa vitrinei unui magazin, la câteva blocuri distanţă de hotel. Îmi simt iar picioarele înţepenite, exact ca în acea zi.

Am fost deja în magazin. I-am arătat bărbatului din spatele tejghelei bunurile; el mi-a oferit un preţ. Am acceptat. În locul a ceea ce fusese înainte acolo, în cupa sutienului

meu, odihnindu-se lângă inima mea, este acum un teanc gros de bancnote înfăşurate într-un şerveţel.

Verific ceasul pe telefon. Întreaga tranzacţie, incluzând drumul până aici, mi-a luat douăzeci şi cinci de minute, aşadar cu cinci minute mai puţin decât estimarea mea iniţială, ceea ce înseamnă că voi ajunge înapoi la muncă cu aproximativ cinci minute mai devreme de ora unu, când, aşa cum Cheryl mi-a amintit amabilă, începe a doua jumătate a turei mele.

Stomacul îmi forfoteşte, de parcă dragonul care sălăşluieşte acolo tocmai şi-a rotit coada şi a împroşcat cu acid peste tot. Poate nu ar fi trebuit să fac asta; poate a fost greşit.

Îmi surprind reflexia în geam. Îmi amintesc de chipul pământiu, căzut al domnului Black, de vânătăile întunecare pe care le-a produs, de durerea pe care a provocat-o.

Monstrul din pântecul meu se ghemuieşte strâns şi se culcă.

„Ce-i făcut e bun făcut.”

Mă cuprinde un sentiment de uşurare. Trag aer în piept. Mă minunez de reflexia mea din geam – o cameristă cu o cămaşă albă, impecabilă, cu gulerul scrobit. Îmi ajustez postura. Stau dreaptă într-un fel în care ar fi făcut-o pe Buni mândră.

În vitrina magazinului, în spatele reflexiei mele, se află articolele la ofertă – un saxofon strălucitor într-o cutie de catifea roşie, câteva unelte electrice, cu firele lor

împachetate îngrijit în formă de opt şi prinse cu elastic, câteva telefoane vechi şi obosite şi câteva bijuterii într-o cutie. În mijlocul cutiei este un obiect nou, un inel, un inel bărbătesc, o verighetă, incrustată cu diamante şi alte pietre preţioase, strălucind, un obiect de un lux evident şi rar – o comoară fină.

Mi-am putut da seama că vânzătorului i-a părut rău pentru mine când mi-a înmânat suma stabilită de comun acord. Buzele strânse. Zâmbetul care nu era zâmbet. Încep să percep nuanţele zâmbetelor, mulţimea lor de înţelesuri. Salvez fiecare zâmbet într-un dicţionar pe care continui să îl aranjez în ordine alfabetică pe un raft din mintea mea.

— Îmi pare rău că lucrurile n-au ieşit aşa cum sperai, a spus vânzătorul. Cu bărbatul tău, adică.

— Cu bărbatul meu? am răspuns eu. Dimpotrivă. Pentru prima dată după multă vreme, lucrurile merg bine cu el. Ba chiar foarte bine.

12

Parcurg în viteză întregul drum spre hotel, uitându-mă mereu la ceas. Mă apropii vertiginos. Este aproape unu fără cinci minute, şi mai am foarte puţin, estimarea mea de timp a fost aproape exactă. Sunt puţin îmbujorată după plimbare, iar teancul de bancnote din dreptul inimii s-a umezit un pic, dar nu contează.

S-ar părea că hotelul nu mai e aşa de aglomerat cum era de dimineaţă; sunt mai puţini oaspeţi. Domnul Preston

este singur la pupitrul său de portar. Când mă vede apropiindu-mă, face un pas şi iese din spatele lui, cu braţele încordate în mod ciudat pe lângă trup. Îi fac cu mâna şi mă grăbesc pe scări, dar domnul Preston strigă după mine înainte ca eu să ajung sus.

— Molly, spune el, cu glasul şoptit şi încordat. Du-te acasă.

Mă opresc pe a treia treaptă. Expresia lui e ciudată, de parcă ar avea foarte mare nevoie de o pauză la toaletă.

— Domnule Preston, nu pot să merg acasă acum. Sunt la jumătatea turei.

— Molly, strigă el din nou. Ia-o pe uşa din spate. Te rog.

— Sunteţi bine, domnule Preston? Aveţi nevoie de ajutor?

Abia atunci conştientizez – absenţa oaspeţilor de la intrarea principală, domnul Preston stând mult prea formal la pupitru, ordinele sale şoptite şi ciudate. Prin sticla uşilor rotative, îl observ pe domnul Snow şi, lângă el, o siluetă posomorâtă, impunătoare. Detectiva Stark.

— Fată dragă, spune domnul Preston. Nu te duce înăuntru.

— Nu vă faceţi griji, spun eu, în timp ce păşesc pe treptele rămase. Câteva întrebări în plus nu mă vor omorî.

Intru pe uşile rotative. Înainte să apuc să fac un pas în plus în foaier, domnul Snow şi detectiva Stark îmi taie calea. E ceva ce-mi displace în postura detectivei Stark – felul în care ţine braţele îndoite şi mâinile întinse, de parcă aş fi o insectă dăunătoare, pe care e hotărâtă s-o prindă înainte de a-şi lua zborul. O văd pe Cheryl cu coada ochiului, stând la câteva cărucioare distanţă, dar şi la ea percep o

schimbare. Este prima dată când văd un zâmbet sincer pe chipul ei – o expresie de nerăbdare şi entuziasm.

— Mă scuzaţi, le spun eu domnului Snow şi detectivei Stark. Nu pot să pierd timpul. Restul turei mele începe în aproximativ trei minute.

— Mă tem că nu e aşa, spune detectiva Stark.

Mă uit la domnul Snow, dar el abia poate să îmi susţină privirea. Ochelarii săi atârnă într-o parte. Broboane de sudoare i s-au format la tâmple.

— Molly, detectiva te duce înapoi la secţie pentru nişte întrebări suplimentare.

— Nu pot să răspund la întrebări aici şi apoi să mă întorc la treabă? Am o mulţime de treabă azi.

— Nu se poate, spune detectiva Stark. Există o variantă uşoară şi o variantă grea de a face orice lucru. Iar varianta uşoară este cea mai bună.

Este un comentariu interesant, dar profund eronat. În domeniul meu de activitate, varianta uşoară e varianta pentru leneşi, nu cea mai bună, câtuşi de puţin. Dar din moment ce suntem în hotel şi asta o face pe detectivă un oaspete, teoretic, voi fi politicoasă şi îmi voi muşca limba.

Privesc din nou prin foaier şi observ că mai multe persoane au început să se adune. Nu pierd timpul pe acolo, nu se plimbă de colo colo, aşa cum fac de obicei. S-au strâns în grupuri mici – lângă recepţie, pe fotoliile de relaxare, pe palierul de marmură de lângă scara principală. Sunt ciudat de statici. Şi de tăcuţi. Cu toţii se

uită într-o singură direcţie. Ochii lor reci sunt aţintiţi asupra mea.

— Bine, atunci, doamnă detectiv Stark, spun eu. Voi accepta varianta uşoară. Mă uit la domnul Snow şi adaug: Dar doar de data aceasta.

Detectiva Stark face un semn spre mine să o iau înainte spre uşile rotative, iar eu mă supun, în timp ce ea mă urmează îndeaproape. Pe când trec de uşi, arunc o privire în spate şi observ toţi ochii urmărind plecarea mea.

Domnul Preston este în faţa uşii, în capul scărilor.

— Aici, spune el, apucându-mă de cot. Permite-mi să te ajut, Molly.

Sunt pe cale să îi spun că sunt foarte bine, dar când privesc spre scări, covorul roşu se unduieşte ca un val ameţitor. Mă ţin strâns de braţul domnului Preston. Îl simt cald la atingere. Liniştitor.

Suntem la capătul scărilor.

Detectiva Stark spune:

— Să mergem. E timpul.

— Molly, ai mare grijă, spune domnul Preston.

— Întotdeauna, răspund eu, fără să-mi cred nici eu pe deplin vorbele.

13

Drumul cu maşina se desfăşoară în tăcere. De data aceasta, sunt aşezată pe bancheta din spate a maşinii de poliţie, şi nu pe scaunul pasagerului. Nu-mi place aici, în spate. Tapiseria de vinilin scârţâie sub mine la cea mai mică mişcare. Un geam din sticlă antiglonţ o separă pe detectiva Stark de mine. Este pătat cu amprente neglijente şi urme de sânge maro-închis.

„Imaginează-ţi că eşti într-o limuzină, stai în spate, în drum spre operă."

Buni îmi reaminteşte că prizonieratul e doar o stare a minţii, că întotdeauna există o cale de scăpare. Îmi împreunez mâinile în poală şi respir adânc. Voi admira priveliştea pe geam. Da. Mă voi concentra pe asta.

Mi se pare că au trecut doar câteva secunde şi deja ajungem la secţie. Înăuntru, detectiva Stark mă conduce în aceeaşi încăpere albă în care am fost interogată anterior. Pe drumul nostru către camera respectivă, simt mai multe perechi de ochi aţintite asupra mea – poliţişti în uniformă se holbează uimiţi în timp ce trec, unii dintre ei schiţând o încuviinţare din cap, dar nu către mine, ci către detectiva Stark. Îmi ţin capul sus.

— Ia loc, spune detectiva.

Mă aşez pe acelaşi scaun ca şi data trecută, iar detectiva Stark stă în faţa mea. Închide uşa. De data aceasta, din păcate, nu îmi oferă cafea şi nici măcar apă. Mi-ar prinde bine nişte apă, dar ştiu că dacă cer, va veni într-un pahar de polistiren dezgustător.

„Umerii în spate, bărbia sus, respiră.”

Detectiva Stark nu a scos nici un cuvânt. Stă acolo în faţa mea, privindu-mă. Camera din colţ clipeşte cu ochiul ei roşu fixat asupra mea.

Mă hotărăsc să sparg tăcerea.

— Cu ce vă pot ajuta, doamnă detectiv Stark? întreb eu.

— Cu ce mă poţi ajuta? Ei bine, Molly. Ai putea începe prin a spune adevărul.

— Bunica mea spunea că adevărul e subiectiv. Dar nu am crezut asta cu adevărat niciodată. Eu cred că adevărul este absolut, spun eu.

— Atunci iată un lucru în privinţa căruia suntem de acord, răspunde detectiva Stark.

Se apleacă înainte şi îşi pune coatele pe masa albă, zgâriată, dintre noi. Îmi doresc să nu o fi făcut. Nu-mi place când oamenii îşi pun coatele pe masă. Dar nu spun nimic.

Ea este suficient de aproape încât să-i pot vedea puncte mici, aurii din irisurile ochilor săi albaştri.

— Din moment ce vorbim despre adevăr, spune ea, mi-ar plăcea să împărtăşesc cu tine rezultatele rapoartelor toxicologice ale domnului Black. Încă nu avem raportul autopsiei, dar îl vom avea destul de curând. Domnul Black avea droguri în organism, acelaşi fel de drog care era pe noptieră şi împrăştiat pe podeaua din dormitorul său.

— Medicamentele lui Giselle, spun eu.

— Medicamente? Benzodiazepine, combinate cu droguri.

Îmi ia o vreme până reuşesc să schimb în mintea mea imaginea lui Giselle la tejgheaua unei farmacii, cu cea în care achiziţionează produse ilegale, în capătul unei alei sordide. Ceva nu e în regulă. Nu are sens.

— Oricum, spune detectiva Stark, nu pastilele l-au omorât. Avea o mulţime în organism, dar nu suficient ca să-l omoare.

— Ce credeţi că l-a omorât atunci? întreb eu.

— Nu ştim încă. Dar te asigur că vom afla adevărul, spune ea. Raportul complet al autopsiei va stabili dacă hemoragia peteşială s-a datorat stopului cardiac sau dacă nu cumva s-a întâmplat ceva mult mai sinistru.

Brusc, îmi revine în minte imaginea aceea. Camera începe să se învârtă. Îl văd pe domnul Black, cu pielea palidă, întinsă, micile vânătăi ca nişte înţepături în jurul ochilor, corpul său ţeapăn şi fără viaţă. După ce am sunat la recepţie, am ridicat privirea. Mi-am surprins reflexia în oglinda de pe peretele din faţa patului.

Dintr-odată, mă simt cuprinsă de transpiraţii reci, de parcă aş fi pe cale să leşin.

Detectiva Stark strânge din buze, nu se grăbeşte. În cele din urmă, spune:

— Dacă ştii ceva, acum este şansa ta de a fi de partea binelui. Înţelegi că domnul Black a fost o persoană foarte importantă? Un VIP?

— Nu, spun eu.

— Pardon? răspunde detectiva Stark.

— Nu cred că unele persoane sunt mai importante decât altele. Cu toţii suntem foarte importanţi în felul nostru, doamnă detectiv. De pildă, eu – o cameristă umilă de la hotel – stau aici cu dumneavoastră şi totuşi este evident că prezint o mare importanţă. Altminteri, nu m-aţi fi adus azi aici.

Detectiva Stark ascultă atent. Se concentrează pe fiecare cuvânt al meu.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, spune ea. Te înfurie vreodată chestia asta? Să fii cameristă, adică? Să faci curat după bogătaşi? Să te ocupi de mizeriile lor?

Sunt impresionată de acest şir de întrebări. Nu mă aşteptam deloc la aşa ceva când am fost escortată aici.

— Da, răspund eu sinceră. Mă simt uneori furioasă. În special când oaspeţii sunt neglijenţi. Când uită că acţiunile lor au impact asupra celorlalţi, când sunt tratată ca o cantitate neglijabilă.

Detectiva Stark nu spune nimic. Coatele sale rămân pe masă, ceea ce continuă să îmi aţâţe nervii, chiar dacă, oficial, aceasta este o încălcare a etichetei doar atunci când este servită masa.

— Acum daţi-mi voie să vă întreb şi eu ceva, spun eu. Pe dumneavoastră vă deranjează vreodată?

— Ce să mă deranjeze?

— Să faceţi curat după bogătaşi. Să vă ocupaţi de mizeriile lor, spun eu.

Detectiva se trage în spate de parcă aş fi ridicat capul Hidrei şi o sută de şerpi i-ar şuiera în faţă. Ce îmi face plăcere, totuşi, este că nu mai are coatele pe masă.

— Aşa vezi tu activitatea mea? Că meseria mea de detectiv presupune să fac curat după morţi?

— Ce vreau să spun este că, în fond şi la urma urmei, nu suntem chiar atât de diferite.

— Chiar aşa?

— Dumneavoastră vreţi ca această mizerie să fie curăţată, şi eu, de asemenea, îmi doresc asta. Amândouă căutăm un final curat al acestei situaţii nefericite. O întoarcere la normalitate.

— Ceea ce caut eu este adevărul, Molly. Cu privire la moartea domnului Black. Şi fix acum îmi doresc totodată să aflu şi adevărul despre tine. Am descoperit câteva informaţii interesante în ultimele patruzeci şi opt de ore. Când am vorbit ziua trecută, ai spus că nu o cunoşteai prea bine pe Giselle Black. Dar, din câte se pare, asta nu e adevărat.

Nu îi voi oferi satisfacţia de a tresări. Giselle este prietena mea. Nu am avut niciodată o prietenă ca ea înainte şi sunt perfect conştientă cât de uşor aş putea să o pierd. Mă gândesc cum să o protejez şi să spun adevărul în acelaşi timp.

— Giselle mi s-a destăinuit în trecut. Asta nu înseamnă că o cunosc atât de bine pe cât mi-ar plăcea. Domnul Black era în mod evident un bărbat temperamental. Nu prea

aveai cum să nu observi vânătăile lui Giselle. Ea mi-a mărturisit că el i le făcuse.

— Îţi dai seama că am vorbit şi cu alţi angajaţi de la hotel, nu?

— M-aş fi aşteptat la asta, da. Sunt sigură că vă vor fi de mare ajutor în anchetă.

— Ne-au spus o mulţime de lucruri. Nu doar despre Giselle şi domnul Black. Ci şi despre tine.

Simt că mi se strânge stomacul. Pot să fiu sigură că cine a vorbit cu detectiva Stark a fost cinstit în comentariile sale, chiar dacă, poate, e o persoană care nu mă place? Dacă detectiva s-ar fi consultat cu domnul Snow, cu domnul Preston sau cu Rodney, ar fi primit un raport strălucit al conduitei mele profesionale şi al credibilităţii mele în general.

Un gând îmi trece prin minte. Cheryl. A fost „bolnavă” ieri – deşi probabil nu atât de bolnavă încât să nu poată ajunge până la această secţie de poliţie.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, detectiva spune:

— Molly, am discutat cu Cheryl, supraveghetoarea ta.

— Sper că a fost de ajutor, răspund eu, deşi mă îndoiesc profund de asta.

— Am întrebat-o pe Cheryl dacă ea a făcut vreodată curat în apartamentul familiei Black, când stăteau la hotel. A spus că pentru o perioadă a făcut curat în apartamentul respectiv împreună cu tine. Pentru a asigura controlul calităţii şi a le monitoriza pe cameriste.

Simt că mă roade stomacul.

— De fapt, pentru a se asigura că subtilizează bacşişurile destinate de fapt şi de drept celor care făceau treaba, nu celor care stăteau ca la spectacol, spun eu.

Detectiva îmi ignoră complet cuvintele.

— Cheryl a spus că a observat o relaţie prietenoasă între tine şi Giselle, un fel special de apropiere care era neobişnuit între un oaspete şi o cameristă. Mai cu seamă pentru tine, din moment ce tu nu prea ai prieteni, din câte mi s-a spus.

Ştiam că Cheryl mă urmărea, dar nu mi-am dat niciodată seama în ce măsură. Îmi acord un moment să îmi adun gândurile înainte să răspund.

— Giselle era recunoscătoare pentru serviciile mele, spun eu. Acesta a fost fundamentul relaţiei noastre.

— Spune-mi, ai primit vreodată bacşişuri de la Giselle? Sau sume mari de bani? întreabă ea.

— Ea şi domnul Black îmi lăsau bacşişuri foarte generoase, răspund eu.

Nu voi intra în detalii suplimentare despre nenumăratele ocazii în care Giselle îmi punea în palmă bancnote noi-nouţe de o sută de dolari pentru a-mi mulţumi pentru că le păstram apartamentul curat. Şi nu voi menţiona vizita ei la mine acasă, nici cadoul monetar caritabil, pe care mi l-a lăsat seara trecută. Nu e treaba nimănui, cu excepţia mea.

— Ţi-a oferit Giselle vreodată şi altceva în afară de bani?

Bunătate. Prietenie. Ajutor. Încredere.

— Nimic ieşit din comun, spun eu.

— Absolut nimic?

Detectiva Stark bagă mâna în buzunar şi scoate o cheiţă. Deschide un sertar al mesei care se află între noi. Scoate clepsidra, clepsidra lui Giselle, cadoul preţios pe care mi l-a făcut. Detectiva o aşază pe masă.

Simt că-mi iau foc obrajii.

— Cheryl v-a lăsat să umblaţi în dulapul meu. Acela e dulapul meu, este spaţiul meu personal. Nu e corect să invadaţi intimitatea oamenilor, să le atingeţi lucrurile fără permisiunea lor.

— Acele dulapuri sunt proprietatea hotelului, Molly. Te rog să îţi aminteşti că eşti doar o angajată, nu proprietara hotelului. Acum, spune-mi: eşti pregătită să mărturiseşti adevărul despre tine şi Giselle?

Adevărul despre mine şi Giselle este ceva ce abia dacă înţeleg. Este la fel de ciudat ca un pui de rinocer să fie adoptat de o ţestoasă. Cum se presupune că ar trebui să explic un astfel de lucru?

— Nu ştiu ce să vă spun, zic eu.

— Atunci dă-mi voie să îţi spun eu ceva ţie, răspunde detectiva Stark în timp ce coatele sale revendică masa. Devii rapid o persoană de interes pentru noi. Înţelegi ce înseamnă asta?

Detectez un aer de condescendenţă. M-am mai întâlnit cu problema asta – persoane care presupun că sunt complet idioată pentru că nu înţeleg lucrurile care lor li se par uşoare.

— Devii un VIP, Molly, adaugă detectiva Stark. Şi nu în sensul bun. Ai dovedit că eşti capabilă să ascunzi detalii importante, să răstălmăceşti adevărul ca să ţi se potrivească. Te voi mai întreba încă o dată: ţii legătura cu Giselle Black?

Mai deliberez încă o dată în sinea mea şi descopăr că pot să răspund la această întrebare sută la sută sincer.

— Nu ţin legătura cu Giselle la momentul actual, deşi, din câte am înţeles, ea continuă să fie un oaspete al hotelului.

— Să sperăm pentru binele tău că spui adevărul. Şi să sperăm că raportul autopsiei va arată o cauză naturală a morţii. Până atunci, nu ai voie să părăseşti ţara sau să încerci să te ascunzi de noi în nici un fel. Nu eşti arestată.

— Sper, bineînţeles, să nu fiu. Nu am făcut nimic greşit!

— Deţii un paşaport valabil?

— Nu.

Detectiva Stark îşi înclină capul într-o parte.

— Dacă minţi, voi afla. Te pot verifica, să ştii.

— Şi când veţi face asta, spun eu, veţi descoperi că nu am paşaport pentru că nu am părăsit ţara niciodată în viaţa mea. Veţi afla, de asemenea, că sunt un cetăţean model şi că am un cazier perfect curat.

— Să nu mergi nicăieri, ai înţeles?

Exact acest gen de limbaj îmi ridică dificultăţi.

— Pot să merg acasă? Pot să merg la magazin? La baie? Şi cum rămâne cu munca?

Detectiva oftează.

— Da, bineînţeles că poţi merge acasă şi în toate locurile în care mergi de obicei. Şi da, poţi merge la muncă. Ceea ce spun e că te vom supraveghea.

Iar începem.

— Mă veţi supraveghea făcând ce? întreb eu.

Mă scrutează cu privirea.

— Indiferent ce încerci să ascunzi, indiferent pe cine încerci să protejezi, vom afla. Un lucru pe care l-am învăţat în meseria mea este că poţi ascunde mizeria sub preş o perioadă, dar la un moment dat, tot iese la suprafaţă. Înţelegi?

— Mă întrebaţi dacă înţeleg cum e cu mizeria?

Pete pe mânere. Urme de paşi pe podele. Cercuri de praf pe mese. Domnul Black mort în patul său.

— Da, doamnă detectiv. Înţeleg cum e cu mizeria mai bine decât majoritatea oamenilor.

14

Este trei şi jumătate când detectiva Stark îmi dă voie să părăsesc camera albă. Ies singură pe uşa secţiei. De data aceasta, fără curtoazia unui drum cu maşina spre casă. Nu am mâncat de dimineaţă, şi nu am băut nici măcar o ceaşcă de ceai ca să mă pună pe picioare.

Stomacul îmi forfoteşte puternic. Dragonul se trezeşte. Trebuie să mă opresc pentru o clipă pe trotuarul din faţa blocului meu ca să nu leşin.

Minciuna, şi nu foamea, are un efect vătămător asupra nervilor mei. Faptul că nu am dezvăluit totul despre Giselle, nici ceea ce ascund în acest moment în dreptul inimii mele. Asta m-a adus într-o asemenea stare.

„Sinceritatea e singura politică.”

Parcă îi văd şi acum chipul lui Buni, schimonosit de dezamăgire, în ziua în care am venit acasă de la şcoală, la vârsta de doisprezece ani, şi ea m-a întrebat cum mi-a mers. I-am spus că a fost o zi obişnuită, nimic de raportat. Şi aceea a fost tot o minciună. Adevărul era că am fugit de la şcoală la prânz, ceea ce era de departe un lucru neobişnuit. Cei de la şcoală o sunaseră pe Buni. I-am mărturisit lui Buni de ce fugisem. Colegii mei de clasă formaseră un cerc în jurul meu în curtea şcolii şi îmi ordonaseră să mă rostogolesc în noroi şi să îl mănânc, lovindu-mă cu picioarele în timp ce eu le urmam ordinele. Erau foarte inventivi când venea vorba să mă chinuiască, iar această întâmplare nu era o excepţie.

Când calvarul a luat sfârşit, am mers la biblioteca publică şi am petrecut ore întregi în baie, spălându-mi murdăria de

pe faţă şi din gură, scoţându-mi pământul de sub unghii. Am privit cu satisfacţie cum dovada cobora în cercuri pe scurgere. Am fost aşa de sigură că voi scăpa basma curată, că Buni nu va afla niciodată.

Dar ea a aflat. Şi a avut o singură întrebare pentru mine după ce am mărturisit că am fost agresată.

— Fată dragă, de ce nu ai spus adevărul chiar atunci? Profesorului tău? Mie? Oricui?

Apoi a plâns şi m-a îmbrăţişat cu o asemenea forţă, încât nu am fost niciodată în stare să îi răspund la întrebare. Dar aveam un răspuns. Aveam. Nu am spus adevărul pentru că adevărul durea. Ceea ce s-a întâmplat la şcoală era suficient de rău, dar ca Buni să afle despre suferinţa mea ar fi însemnat să o trăiască şi ea.

Asta e problema cu suferinţa. Este la fel de contagioasă ca o boală. Se împrăştie de la persoana care a îndurat-o prima dată la toţi cei care o iubesc. Adevărul nu este întotdeauna cel mai înalt ideal; uneori trebuie sacrificat pentru a împiedica suferinţa să se răspândească la persoanele pe care le iubeşti. Chiar şi copiii ştiu asta intuitiv.

Stomacul mi se potoleşte. Echilibrul revine. Traversez strada şi intru în clădire. Urc scările până la etajul meu, îndreptându-mă direct spre uşa domnului Rosso. Extrag teancul de bancnote pe care îl aşezasem lângă inima mea, ca să-l ştiu în siguranţă. Am fost conştientă de prezenţa sa pe tot parcursul timpului cât am stat la secţia de poliţie, dar departe de a fi o pacoste, l-am simţit ca pe o protecţie, ca pe un scut.

Ciocănesc tare la uşă. Îl aud pe domnul Rosso mergând pe coridorul său, apoi scârţâitul încuietorii în timp ce deschidea. Chipul proprietarului meu apare în cadru, roşu şi rotofei. Îi întind bancnotele.

— Uitaţi diferenţa pentru chiria pe luna aceasta, spun eu. După câte puteţi vedea, semăn cu bunica mea. Sunt o femeie de cuvânt.

El ia banii şi îi numără.

— Este tot acolo, dar apreciez sârguinţa dumneavoastră, spun eu.

Când termină de numărat, încuviinţează uşor din cap.

— Molly, hai să nu facem asta în fiecare lună, bine? Ştiu că bunica ta nu mai este, dar tu trebuie să-ţi plăteşti chiria la timp. Trebuie să-ţi pui viaţa în ordine.

— Sunt perfect conştientă de asta, spun eu. În ceea ce priveşte ordinea, este dorinţa mea expresă să trăiesc o viaţă cât mai ordonată cu putinţă. Dar lumea e plină de întâmplări haotice care deseori îmi încurcă aranjamentele. Îmi daţi, vă rog, chitanţa pentru plata completă?

Oftează. Ştiu ce înseamnă asta. Este exasperat, ceea ce nu mi se pare corect. Dacă cineva ar pune un teanc de bancnote în mâinile mele, sigur nu aş ofta în felul acesta. Aş fi recunoscătoare peste măsură.

— Voi completa o chitanţă în seara aceasta, spune el, şi ţi-o voi înmâna mâine.

Aş prefera să am chitanţa în mână tout de suite[8], dar cedez.

— E acceptabil. Mulţumesc, spun eu. Şi să aveţi o seară plăcută.

El închide uşa fără să spună măcar un „Asemenea”, aşa cum ar cere buna-cuviinţă.

Mă duc la uşa apartamentului meu şi întorc cheia în broască. Trec pragul şi încui în urma mea. Casa noastră. Casa mea. Exact aşa cum am lăsat-o de dimineaţă. Curată. Ordonată. Înspăimântător de tăcută, în ciuda vocii lui Buni din capul meu.

„Sunt momente în viaţă când trebuie să facem lucruri pe care nu ni le dorim. Dar este necesar să le facem.”

În mod normal, răsuflu uşurată când închid uşa în urma mea. Aici sunt în siguranţă. Nici o expresie de interpretat. Nici o conversaţie de decodat. Nici o solicitare. Nici o aşteptare.

Îmi scot pantofii, îi şterg şi îi aşez în dulap. Mângâi perna cu rugăciunea pentru seninătate, de pe scaunul de lângă uşă. Mă aşez pe canapeaua din living ca să îmi adun gândurile. Sunt tare zăpăcită, chiar şi aici, în liniştea propriei case. Ştiu că trebuie să îmi gândesc următorii paşi – ar trebui să o sun pe Giselle? Sau poate pe Rodney, pentru sprijin şi sfaturi? Pe domnul Snow, să îmi cer scuze pentru absenţa din această după-amiază, pentru că mi-am lăsat camerele fără să îmi termin norma zilnică? – dar numai gândul de a face aceste lucruri mă copleşeşte.

[8] „Imediat” (în limba franceză în original) (n.red.).

Nu sunt în apele mele, mă simt cum nu m-am mai simţit de ceva vreme, de când s-a petrecut întâmplarea cu Wilbur şi Fabergé-ul, din ziua când a murit Buni.

În acea cameră mult prea luminoasă de la secţia de poliţie, detectiva Stark a aruncat vina asupra mea, tratându-mă ca pe o infractoare, or eu nu sunt deloc aşa. Tot ce vreau e să îmi întorc capul şi să o găsesc pe Buni stând pe canapea lângă mine şi spunându-mi: „Fată dragă. Nu te mai agita şi frământa atâta. Viaţa găseşte o cale să le rezolve pe toate”.

Mă îndrept spre bucătărie şi pun ceainicul pe foc. Mâinile îmi tremură. Deschid frigiderul şi îl găsesc aproape gol – doar câteva gogoşi au mai rămas, pe care ar trebui să le păstrez pentru micul dejun de mâine. Găsesc nişte biscuiţi în dulap şi îi aranjez cu grijă pe o farfurie. Când apa dă în clocot, îmi prepar ceaiul, adăugând două linguriţe de zahăr, ca să compensez lipsa laptelui. Vreau să savurez pe îndelete fiecare biscuit, dar, în schimb, îi devorez lacomă şi îi fac să alunece cu înghiţituri mari de ceai, chiar acolo, la blatul din bucătărie. Ceaşca mea este goală înainte ca eu să îmi dau seama. Imediat, simt cum ceaiul îşi face treaba. O energie caldă curge din nou prin mine.

„Când nimic altceva nu merge, fă curat.”

E o idee bună. Nimic nu îmi ridică moralul ca o curăţenie bună. Îmi spăl ceaşca, o usuc şi o pun deoparte. Vitrinei lui Buni i-ar prinde bine puţină atenţie. Deschid cu grijă uşile de sticlă şi scot toate comorile sale preţioase – o menajerie de animale din cristale Swarovski, fiecare dintre ele plătită cu ore suplimentare la vila familiei Coldwell, care îi provocau dureri de spate. Sunt şi linguri, majoritatea de argint, adunate de-a lungul anilor din magazinele de

antichităţi. Şi fotografiile – eu şi Buni gătind, eu şi Buni în faţa unei fântâni dintr-un parc, eu şi Buni la Olive Garden, cu paharele de Chardonnay ridicate. Şi o fotografie care nu este cu noi, ci cu mama mea când era tânără.

O ridic. Încă îmi tremură mâinile. Trebuie să mă concentrez pe când şterg praful şi lustruiesc rama de sticlă. Dacă îmi alunecă degetele, rama cade pe podea şi sticla se sparge în sute de cioburi mortale. Mă aşez în genunchi pentru a fi mai aproape de podea. Este mai sigur în felul acesta. Ţin rama în ambele mâini, studiind imaginea mamei mele. Sunt înconjurată de toate lucrurile încântătoare ale lui Buni.

O altă amintire îmi vine în gând, nu una recentă, una la care nu m-am gândit de mult timp. Aveam aproape treisprezece ani când am venit acasă după şcoală şi am găsit-o pe Buni îngenuncheată pe podea, aproape la fel cum stau eu acum. Era joi – „ştergem frumos praful” –, iar ea se pusese deja pe treabă, şi colecţia era împrăştiată lângă ea; avea în mâini o cârpă pentru lustruit şi această fotografie a mamei. Imediat cum am trecut pragul casei, am ştiut că ceva nu era chiar în regulă. Buni era ciufulită. Părul ei, care era de obicei perfect coafat şi aranjat, era în dezordine. Avea pete pe obraji şi ochii umflaţi.

— Buni? am întrebat eu, înainte ca măcar să îmi şterg pantofii pe talpă. Eşti bine?

N-a răspuns. S-a uitat pur şi simplu la mine, cu o privire îndepărtată, sticloasă.

— Fată dragă, a zis ea apoi, n-am să mă ascund după deget. Mama ta. A murit.

Am rămas pironită-n loc. Ştiam că mama mea era undeva în lume, dar pentru mine, ea era o figură abstractă, la fel ca regina. Pentru mine, era ca şi cum ar fi murit cu mult timp în urmă. Dar pentru Buni, ea însemna foarte mult, iar asta era ceea ce mă îngrijora.

În fiecare an pe când se apropia Ziua Mamei, Buni îşi începea peregrinările de trei ori pe zi către cutia poştală. Spera că va găsi o felicitare de la mama. În primii ani, felicitările apăreau, semnate cu o mâzgălitură tremurândă. Buni era fericită.

— E încă acolo, undeva, fetiţa mea, spunea ea.

Dar apoi, ani întregi, de Ziua Mamei, nu a mai apărut nici o felicitare, iar Buni era posomorâtă tot restul lunii. Eu compensam cumpărându-i cea mai mare şi mai veselă felicitare pe care o puteam găsi, tăind cuvântul „Mamă” şi scriind deasupra „Buni”, umplând interiorul cu x-uri şi 0-uri cu spaţii egale între ele, şi inimi roşii şi roz pe care le coloram, atentă să nu depăşesc conturul.

Când Buni mi-a spus că mama mea a murit, nu am simţit durerea mea, ci pe a ei.

Ea a plâns, şi a plâns, şi a plâns, ceea ce îi stătea atât de puţin în fire, încât mă neliniştea în adâncul sufletului.

M-am grăbit să vin lângă ea şi am pus o mână pe spatele ei.

— Ai nevoie de o ceaşcă bună de ceai, am spus eu. Nu există aproape nimic care să nu poată fi vindecat de o ceaşcă bună de ceai.

M-am dus de grabă în bucătărie şi am pus ceainicul pe foc, cu mâini tremurânde. O auzeam pe Buni suspinând în living. Odată ce apa a fiert, am preparat două ceşti perfecte şi le-am adus în living, pe tava de argint a lui Buni.

— Iată-ne, am spus eu. Ce-ar fi să ne aşezăm un picuţ pe canapea?

Dar Buni nu s-a mişcat. Strângea într-o mână cârpa de lustruit.

Am trecut prin cursa cu obstacole reprezentate de bibelourile lui Buni şi mi-am făcut loc lângă ea pe podea. Am pus tava jos într-o parte, am ridicat ambele ceşti şi le-am poziţionat în faţa noastră. Am pus din nou o mână pe umărul lui Buni.

— Buni? am spus eu. Te ridici? Vii lângă mine la ceai?

Vocea îmi tremura. Eram îngrozită. Nu o văzusem niciodată pe Buni atât de slabă şi distrusă, fragilă ca un pui de pasăre.

Buni s-a ridicat în cele din urmă. S-a şters la ochi folosind cârpa pentru lustruit.

— O, a spus ea. Ceai.

Am stat aşa, eu şi Buni, pe podea, bând ceai, înconjurate de menajeria din cristale Swarovski şi lingurile de argint. Poza mamei mele era lângă noi, a treia persoană, absentă de la petrecerea noastră cu ceai.

Când Buni a vorbit din nou, vocea îi redevenise calmă şi liniştită.

— Fată dragă, a spus ea. Îmi pare rău că am fost aşa supărată. Dar nu-ţi face griji, mă simt mult mai bine acum.

A luat o înghiţitură mică din ceaşca ei şi a zâmbit spre mine. Nu era zâmbetul ei obişnuit. Nu-i lumina tot chipul, ca de obicei.

O întrebare mi-a răsărit în minte.

— A întrebat vreodată de mine? Mama mea?

— Bineînţeles că a întrebat, draga mea. Când suna din senin, o făcea deseori pentru a întreba de tine. Îi spuneam noutăţile, fireşte. Cât timp asculta. Uneori asta nu dura prea mult.

— Pentru că era bolnavă? am întrebat.

Acesta era cuvântul pe care îl folosea Buni mereu pentru a explica de ce a plecat, de fapt, mama.

— Da, pentru că era teribil de bolnavă. Când mă suna, era de obicei pe străzi. Dar când am încetat să-i mai furnizez fonduri, a încetat să mai sune.

— Şi tatăl meu? am întrebat eu. Ce s-a întâmplat cu el?

— Aşa cum ţi-am spus, nu era un bărbat cumsecade. Am încercat să o fac pe mama ta să înţeleagă asta. Am sunat chiar prieteni vechi ca să mă ajute s-o înduplec să se îndepărteze de el, dar s-a dovedit inutil.

Buni a făcut o pauză şi a mai băut din ceai.

— Trebuie să îmi promiţi, fată dragă, să nu te încurci vreodată cu drogurile.

Ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Îţi promit, Buni, am spus eu.

Nu am ştiut ce altceva să mai zic, aşa că m-am întins şi am îmbrăţişat-o. Am simţit-o ţinându-se de mine într-un fel cu totul nou. A fost singura dată când am simţit că eu îi ofeream ei o îmbrăţişare, mai degrabă decât ea mie.

Când ne-am despărţit, nu am ştiut ce cerea eticheta în situaţia aceea. Aşa că am spus:

— Cum zici tu, Buni? Când nimic altceva nu merge, fă curat?

Ea a încuviinţat din cap.

— Draga mea fată, eşti o comoară pentru mine. Asta eşti. Ne ocupăm împreună de dezastrul ăsta?

Şi acestea fiind zise, Buni şi-a revenit. Poate că se prefăcea, dar în timp ce aranjam toate bibelourile ei, proaspăt curăţate şi lustruite, şi le puneam înapoi în vitrină, ea ciripea şi pălăvrăgea ca în oricare altă zi.

Nu am mai vorbit despre mama după aceea.

Iată-mă aici şi acum, în acelaşi loc în care am fost în acea zi, înconjurată de menajeria de amintiri. Dar, de data aceasta, sunt înspăimântător de singură.

— Buni, spun către camera goală. Cred că am dat de bucluc.

Aşez pozele pe vitrină. Lustruiesc comorile lui Buni şi le depozitez în spatele geamului. Stau în dreptul vitrinei privind toate obiectele din interior. Nu ştiu ce să fac.

„Nu eşti niciodată singur atât timp cât ai un prieten.”

Până acum, m-am descurcat în mare parte pe cont propriu, dar poate că este, realmente, momentul să sun şi să cer ajutor.

Mă duc la uşa de la intrare, acolo unde mi-am lăsat telefonul. Îl iau şi îl sun pe Rodney.

Îmi răspunde după al doilea apel.

— Bună!

— Bună, Rodney, spun eu. Sper că nu te-am prins într-un moment inoportun.

— Totul e bine, spune el. Care-i treaba? Te-am văzut plecând de la hotel cu poliţiştii. Toată lumea vorbeşte, cică ai avea probleme.

— Îmi pare rău să raportez că, în acest caz particular, bârfele ar putea fi corecte.

— Ce voia poliţia?

— Adevărul, spun eu. Despre mine. Despre Giselle. Domnul Black nu a murit din cauza unei supradoze. Nu chiar.

— Oh, slavă Domnului pentru asta. Din ce cauză a murit?

— Încă nu se ştie. Dar e clar că mă suspectează. Şi poate şi pe Giselle.

— Dar... nu le-ai spus nimic despre ea, nu e aşa?

— Nu multe, spun eu.

— Şi nu l-ai menţionat pe Juan Manuel şi nimic din toate acelea, corect?

— Ce are el de-a face cu asta?

— Nimic. Absolut nimic. Şi... de ce mă suni?

— Rodney, am nevoie de ajutor.

Glasul mi se frânge şi îmi vine greu să-mi păstrez sângele-rece.

El rămâne tăcut pentru un moment, apoi întreabă:

— Tu l-ai... tu l-ai omorât pe domnul Black?

— Nu! Bineînţeles că nu. Cum poţi să...

— Scuze, scuze. Uită că am spus asta. Păi şi ce probleme ai, mai exact?

— Giselle m-a rugat să mă întorc în apartament pentru că a lăsat ceva în urmă. Un pistol. Îl voia înapoi. Şi ea este prietena mea, aşa că eu...

— Sfinte! exclamă, după care urmează un moment de tăcere la celălalt capăt al liniei. Corect.

— Rodney?

— Da, sunt aici, spune el. Şi unde e pistolul acum?

— În aspiratorul meu. Lângă dulapul meu.

— Trebuie să-l luăm, spune Rodney, şi îi simt agitaţia din voce. Trebuie să-l facem să dispară.

— Da! Exact, spun eu. Oh, Rodney, îmi pare rău să te implic în toate astea. Şi, te rog, dacă poliţia vorbeşte vreodată cu tine, trebuie să le spui că nu sunt o persoană rea, că nu aş răni niciodată pe cineva.

— Nu-ţi face griji, Molly. Mă ocup eu de tot.

Simt o recunoştinţă pură urcându-mi în piept, ameninţând să se reverse din mine sub formă de lacrimi, dar nu voi lăsa asta să se întâmple, căci lui Rodney i s-ar putea părea deplasat. Vreau ca această experienţă să ne apropie, nu să ne despartă. Respir profund şi îmi înghit sentimentele.

— Mulţumesc, Rodney, spun eu. Eşti un prieten bun. Mai mult de atât, chiar. Nu ştiu ce m-aş face fără tine.

— Îţi acopăr eu spatele, spune el.

Dar e mai mult de atât. Mă tem că atunci când va auzi şi restul, se va îndepărta de mine pentru totdeauna.

— Mai este o mică... informaţie, spun eu. Verigheta domnului Black. Am găsit-o în apartament. Şi, ei bine... Îmi vine foarte greu să mărturisesc aşa ceva, dar în ultima vreme m-am aflat într-o mare dificultate financiară. Am dus inelul la un amanet azi ca să îmi pot plăti chiria.

— Ai... ai ce?

— Este în vitrina unui magazin din centru.

— Nu pot să cred asta. Chiar nu pot să cred asta, răspunde el.

Îl aud aproape râzând, de parcă ar fi primit cele mai minunate veşti. Cu siguranţă nu găseşte că asta e amuzant. Mă uimeşte cum râsetele sunt ca zâmbetele. Oamenii le folosesc pentru a exprima o arie uimitoare de emoţii.

— Am făcut o greşeală teribilă, spun eu. Nu am crezut niciodată că mă vor interoga din nou. Am crezut că partea mea în toată povestea asta s-a încheiat. Dacă poliţia află că am amanetat verigheta domnului Black, va părea ca şi cum l-aş fi omorât pentru profit financiar. Înţelegi asta?

— Absolut, spune Rodney. Uau. E... incredibil. Ascultă, va fi bine. Lasă totul în seama mea.

— O să faci dispărut pistolul? Şi verigheta? N-ar fi trebuit niciodată s-o iau. A fost o greşeală. O vei cumpăra şi te vei asigura că nimeni nu o va vedea vreodată? Am să-ţi returnez banii într-o zi. Ai cuvântul meu.

— Aşa cum am spus, Molly. Lasă totul în mâinile mele. Eşti acasă acum?

— Da, spun eu.

— Nu ieşi în seara asta. Bine? Nu pleca nicăieri.

— Nu ies niciodată, Rodney, spun eu. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

— Pentru asta sunt prietenii, nu-i aşa? Să se ajute fără obligaţii.

— Corect. Pentru asta sunt prietenii. Rodney? spun eu în receptor.

Sunt pe cale să adaug că mi-aş dori cu disperare să fiu mai mult decât doar o prietenă pentru el, dar e prea târziu. A închis fără să-şi ia la revedere. L-am lăsat cu ditamai mizeria de curăţat, şi nu vrea să irosească nici un moment.

Când toate acestea vor trece, am să-l scot la un „Tur al Italiei”. Vom sta în separeul nostru privat de la Olive Garden, sub strălucirea caldă a lustrei şi vom mânca munţi de salată şi pâine, apoi un întreg univers de paste şi, la urmă, un amalgam de deserturi dulci ca mierea. Voi face eu cumva, iar la sfârşitul mesei, voi lua nota de plată s-o achit.

Voi plăti pentru toate astea. Ştiu că o voi face.

JOI

15

În dimineaţa următoare sunt la hotel, şi sunt în întârziere, în mare întârziere. Indiferent cât de mult muncesc, indiferent în cât de multe camere fac curat, nu pot să ţin pasul. Am terminat o cameră şi o uşă de obsidian, ca o gură enormă, se deschide la următoarea cameră de oaspeţi, puţin mai jos, pe coridor. Mizeria este peste tot – pietriş măcinat în fiecare fibră a fiecărui covor, spărturi în fiecare oglindă, urme grăsoase pe mese şi amprente

însângerate, care pătează aşternuturile răvăşite. Brusc, urc pe scara impunătoare din foaier spre terasă, disperată să scap. Mâinile mele strâng balustradele aurite, alunecoase la atingere, cu decoraţiuni în formă de şerpi. Ochii mici de reptilă îmi par familiari, apoi clipesc şi prind viaţă sub degetele mele. Cu fiecare pas pe care îl fac, încă un şarpe se trezeşte – Cheryl, domnul Snow, Wilbur, uriaşii tatuaţi, domnul Rosso, detectiva Stark, Rodney, Giselle şi, în cele din urmă, domnul Black.

— Nu! ţip eu, dar apoi aud bătăi în uşă.

Mă ridic ţeapănă, cu inima bubuindu-mi în piept.

— Buni? strig eu.

Apoi îmi amintesc, ca în fiecare dimineaţă. Sunt singură pe lume.

Bum. Bum. Bum.

Îmi verific telefonul. Nu e încă şapte dimineaţa, aşa că alarma nu a sunat încă. Ce persoană în toate minţile ar bate cu pumnii în uşa mea la această oră atât de nepotrivită? Apoi îmi amintesc de domnul Rosso, care îmi datorează chitanţa pentru plata chiriei.

Mă târăsc din pat şi îmi pun papucii de casă.

— Vin! spun eu. Doar un moment!

Mă scutur de coşmar şi merg pe coridor până la uşa de la intrare. Trag zăvorul ruginit, apoi răsucesc încuietoarea şi deschid larg uşa.

— Domnule Rosso, deşi apreciez că îmi aduceţi...

Dar mă opresc brusc la jumătatea propoziţiei, pentru că nu domnul Rosso este la uşă.

Un poliţist tânăr şi impunător stă cu picioarele depărtate, blocând toată lumina. În spatele lui mai sunt doi poliţişti, un bărbat de vârstă mijlocie, care s-ar potrivi bine în Columbo, şi detectiva Stark.

— Vă rog să mă scuzaţi. Nu sunt îmbrăcată cum se cuvine, spun eu.

Îmi apuc strâns gulerul pijamalei mele, care a fost a lui Buni – flanelă roz cu un model încântător de ceainice multicolore. Nu aşa trebuie să primeşti oaspeţi, nici măcar pe unii suficient de nepoliticoşi ca să ajungă neanunţaţi la o oră nepotrivită a dimineţii.

— Molly, spune detectiva Stark, păşind în faţa poliţistului tânăr. Eşti arestată pentru posesie ilegală de arme de foc, posesie de droguri şi omor calificat. Ai dreptul de a nu spune nimic şi de a refuza să răspunzi la întrebări. Orice spui poate fi folosit împotriva ta la tribunal. Ai dreptul să te consulţi cu un avocat înainte de a vorbi cu poliţia şi să ai un avocat prezent în timpul interogatoriului de acum sau din orice moment viitor.

Capul mi se învârte, podeaua se înclină sub picioarele mele. Ceainice mici se învârt în faţa ochilor mei.

— Ar dori cineva o ceaşcă de...

Dar nu pot să termin întrebarea, pentru că vederea mi se întunecă.

Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că genunchii mi s-au transformat în marmeladă şi totul în jur s-a făcut în negru.

Când îmi revin, mă aflu într-o celulă, întinsă pe un pat de campanie mic şi gri. Îmi amintesc de uşa de la intrare, de mine deschizând-o şi de şocul ca drepturile să îmi fie citite exact ca la televizor. A fost real? Mă ridic încet. Privesc camera îngustă, cu gratii. Da, este real. Sunt într-o celulă, probabil în subsolul aceleiaşi secţii pe care am vizitat-o de două ori înainte pentru interogatoriu.

Respir profund de câteva ori, impunându-mi să rămân calmă. Mirosul e uscat şi prăfuit. Sunt încă îmbrăcată cu pijamaua şi mă uimeşte pentru că este o ţinută complet nepotrivită pentru această situaţie particulară. Patul pe care stau este pătat cu ceea ce Buni ar numi „o mizerie de nerezolvat” – mânjit de sânge şi câteva pete circulare, galbene, care ar putea fi o mulţime de lucruri la care nici nu vreau să mă gândesc. Acest pat este un exemplu de obiect perfect util care ar trebui aruncat imediat pentru că pur şi simplu nu există nici o cale de a-l readuce la o stare impecabilă.

Cât de igienică este celula aceasta? mă întreb. Îmi trece prin minte că o meserie mult mai rea decât să fii cameristă la hotel ar fi să lucrezi ca om de serviciu într-un asemenea loc. Imaginează-ţi abundenţa de bacterii şi murdărie acumulată aici de-a lungul anilor. Nu, nu pot să mă concentrez la asta.

Îmi pun picioarele încălţate cu papuci pe podea.

„Numără-ţi binecuvântările.”

Binecuvântările mele. Sunt pe cale să încep cu numărul unu, dar când mă uit în jos la mâinile mele, observ că sunt murdare. Pătate. Am urme de vopsea neagră pe fiecare deget. Îmi amintesc atunci. Stăteam întinsă pe acest pat, în această celulă infestată de microbi şi înghesuită, iar doi poliţişti îmi ghidau fiecare deget spre o tuşieră cu tuş negru. Nici măcar nu au avut decenţa de a-mi permite să mă spăl pe mâini după aceea, deşi am întrebat dacă se poate. După asta nu-mi amintesc prea multe. Poate că am leşinat din nou. E greu de spus cu cât timp în urmă s-a întâmplat asta – ar putea să fie cinci minute sau cinci ore.

Înainte să mă pot gândi la orice altceva, poliţistul tânăr care a venit la mine acasă apare de cealaltă parte a gratiilor.

— Te-ai trezit, spune el. Eşti la secţia de poliţie, înţelegi? Ai leşinat în faţa uşii tale şi apoi aici. Ţi-am citit drepturile. Eşti arestată. Multiple acuzaţii. Îţi aminteşti?

— Da, spun eu.

Nu pot să îmi amintesc exact pentru ce am fost arestată, dar ştiu că, mai mult ca sigur, are de-a face cu moartea domnului Black.

Detectiva Stark apare lângă tânărul poliţist. Poartă haine civile acum, dar asta nu schimbă cu nimic spaima pe care o simt în momentul în care ochii ei îi întâlnesc pe ai mei.

— Preiau eu de aici, spune ea. Molly, vino cu mine.

Tânărul poliţist întoarce o cheie în uşa celulei şi o ţine deschisă pentru mine.

— Mulţumesc, spun eu în timp ce trec.

Detectiva Stark merge în faţă. În spatele meu, ne urmează tânărul poliţist, asigurându-se că sunt flancată. Sunt escortată în capătul unui coridor cu alte trei celule. Încerc să nu mă uit în interiorul lor, dar zadarnic. Surprind imaginea unui bărbat cu chipul palid şi cu bube pe faţă, ţinându-se de gratiile celulei sale. În partea opusă lui, o tânără cu hainele rupte plânge în patul ei.

„Numără-ţi binecuvântările.”

Urcăm câteva trepte. Evit să ating balustradele, care sunt pline de mizerie şi tot soiul de pete. În cele din urmă, ajungem într-o cameră familiară, pe care am mai vizitat-o de două ori. Detectiva Stark aprinde luminile.

— Stai jos, ordonă ea. Ai fost aici atât de des încât ar trebui să te simţi ca acasă.

— Nu e deloc ca acasă, spun eu, cu vocea ca o lamă, tăioasă şi ascuţită.

Mă aşez pe scaunul şubred din spatele mesei albe, murdare, atentă să nu mă ating de spătar. Picioarele îmi sunt reci, în ciuda papucilor pufoşi.

Tânărul poliţist intră cu o cafea într-un pahar dezgustător, de polistiren, două cutiuţe de lapte pentru cafea şi o brioşă pe o farfurie de carton. Şi o linguriţă de metal. Pune toate acestea pe masă, apoi pleacă. Detectiva Stark închide uşa în urma lui.

— Mănâncă, spune ea. Nu vrem să leşini din nou.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră, răspund eu, pentru că trebuie să spui ceva politicos atunci când ţi se oferă de mâncare.

Nu cred că este cu adevărat grijulie, dar nici nu prea contează. Sunt lihnită. Corpul meu tânjeşte după hrană. Am nevoie ca el să meargă mai departe, să mă susţină prin ceea ce urmează.

Ridic lingura, o întorc pe toate părţile în mâna mea. O bucată uscată de materie gri este pe dedesubtul ei. O las imediat jos.

— Îţi pui lapte în cafea? întreabă detectiva Stark.

S-a aşezat la masă pe scaunul din faţa mea.

— Doar o cutiuţă, spun eu. Mulţumesc.

Se întinde după lapte, deschide recipientul şi toarnă în cană. E gata să ia lingura dezgustătoare şi să amestece.

— Nu! spun eu. Prefer cafeaua neamestecată.

Se holbează la mine cu acea privire a ei care devine din ce în ce mai uşor de interpretat – batjocură şi dezgust. Îmi înmânează paharul de polistiren. Scoate acel scârţâit oribil pe când îl iau în mână. Nu mă pot abţine să nu mă crispez.

Detectiva Stark împinge farfuria cu brioşa mai aproape de mine.

— Mănâncă, spune ea din nou – un ordin, nu o invitaţie.

— Vă mulţumesc foarte mult, spun eu în timp ce desfac delicat brioşa din suportul de hârtie, apoi o rup cu grijă în patru bucăţi.

Arunc în gură un sfert. Stafide şi tărâţe. Tipul meu preferat de brioşă – densă şi bogată în substanţe nutritive, cu dulceaţă din loc în loc. De parcă detectiva Stark mi-ar fi cunoscut preferinţele, deşi bineînţeles că nu era aşa. Doar Columbo şi-ar fi dat seama de asta.

Înghit şi sorb de câteva ori din cafeaua amară.

— Încântător, spun eu.

Detectiva Stark scoate un hohot de râs zgomotos. Un hohot în toată regula. Nici un alt cuvânt nu ar fi potrivit. Îşi încrucişează braţele. Asta ar putea însemna că îi este frig, deşi mă îndoiesc. Nu are încredere în mine, iar sentimentul este perfect reciproc.

— Îţi dai seama că eşti pusă sub acuzare, spune ea. Pentru posesie ilegală de arme de foc, pentru deţinere de stupefiante şi pentru omor calificat.

Aproape mă înec cu următoarea înghiţitură de cafea.

— Dar e cu neputinţă, spun eu. Nu am rănit niciodată în viaţa mea nici un suflet, darămite să ucid.

— Uite, spune ea, noi credem că tu l-ai omorât pe domnul Black. Sau că ai avut ceva de-a face cu asta. Sau că ştii cine a făcut-o. A venit raportul de la autopsie. E clar, Molly. Nu a fost un infarct. Domnul Black a fost asfixiat. Aşa a murit.

Mai iau o bucată de brioşă şi mă concentrez pe mestecat. Întotdeauna e bine să mesteci fiecare îmbucătură de zece până la douăzeci de ori. Buni spunea că ajută la digestie. Am început să număr în minte.

— Când faci paturile la hotel, câte perne laşi pe fiecare pat? întreabă detectiva Stark.

Ştiu răspunsul, evident, dar am gura plină. Ar fi nepoliticos să răspund chiar acum.

— Patru, spune detectiva, înainte ca eu să fiu pregătită să răspund. Patru perne pe fiecare pat. Am verificat cu domnul Snow şi cu celelalte cameriste. Dar erau doar trei perne pe patul domnului Black când am ajuns eu la locul crimei. Unde a dispărut a patra pernă, Molly?

Şase, şapte, opt mestecări. Înghit şi dau să vorbesc, dar, înainte să o fac, detectiva îşi trânteşte ambele mâini pe masa care ne desparte, ceea ce aproape că mă face să sar de pe scaunul meu.

— Molly! latră ea. Tocmai am insinuat că ai omorât un om cu sânge-rece, sufocându-l cu o pernă, iar tu stai acolo, mâncând tacticos o brioşă.

Fac o pauză ca să îmi stabilizez pulsul galopant. Nu sunt obişnuită să se ţipe la mine sau să fiu acuzată de crime odioase. Mi se pare tulburător. Sorb din cafea pentru a-mi linişti nervii zdruncinaţi. Apoi vorbesc.

— O voi spune altfel, doamnă detectiv. Nu l-am omorât pe domnul Black. Şi cu siguranţă nu l-am asfixiat cu o pernă. Şi ca să ştiţi, nu există nici o posibilitate ca eu să deţin vreodată droguri. Nu am văzut şi nu am încercat niciodată

aşa ceva în viaţa mea. Totodată, drogurile au omorât-o pe mama. Şi, tot din pricina lor, bunica mea era să moară şi ea, de inimă neagră.

— Ne-ai minţit, Molly. Despre legătura ta cu Giselle. Ea ne-a spus că rămâneai deseori prin apartamentul familiei Black cu mult după ce terminai de făcut curat şi că te-ai angajat în conversaţii personale cu ea. A mai spus şi că ai luat bani din portofelul domnului Black.

— Ce? Nu asta a vrut să spună! A vrut să spună prin „luat” că am acceptat. Ea mi-a dat banii.

Mă uit de la detectivă la camera care clipeşte în colţul încăperii.

— Giselle îmi dădea întotdeauna bacşişuri generoase, din proprie iniţiativă. Ea a fost cea care a luat bancnote din portofelul domnului Black, nu eu.

Gura detectivei Stark este o linie dură. Îmi netezesc pijamaua şi mă îndrept în scaun.

— După tot ce am spus, doar asta vrei să clarifici?

Unghiurile drepte ale camerei încep să se deformeze şi să se îndoaie. Trag adânc aer în piept ca să mă liniştesc, aşteptând până când masa are din nou colţuri în loc de curbe.

Este prea multă informaţie. Nu pot să procesez totul. De ce oamenii nu pot să vorbească clar şi răspicat? Înţeleg că detectiva a vorbit din nou cu Giselle, dar este imposibil de crezut că Giselle m-a prezentat greşit. Nu i-ar face ea una ca asta unei prietene.

Un tremur îmi străbate mâinile, cuprinzându-mi apoi tot corpul. Mă întind spre paharul de polistiren şi aproape că-l vărs, în graba mea de a-l duce la buze.

Iau o decizie rapidă.

— Am o clarificare de făcut, spun eu. Este adevărat că Giselle mi s-a destăinuit şi că eu o consider – consideram – o prietenă. Îmi pare rău că nu am fost suficient de clară înainte.

Detectiva Stark încuviinţează.

— Nu ai fost suficient de clară? Hm. Mai sunt şi alte aspecte în privinţa cărora „nu ai fost suficient de clară”?

— Da. Mai sunt, de fapt. Bunica mea zicea mereu că dacă nu poţi să spui ceva frumos despre o persoană, este mai bine să nu spui nimic. Din cauza aceasta am spus foarte puţine chiar şi despre domnul Black. Vă voi aduce la cunoştinţă că domnul Black era departe de a fi o personalitate importantă şi distinsă, aşa cum îşi imagina toată lumea. Poate ar trebui să-i investigaţi duşmanii. V-am spus înainte că Giselle era abuzată fizic de către el. Era un bărbat foarte periculos.

— Suficient de periculos ca tu să-i spui lui Giselle că i-ar fi mai bine fără el?

— Eu nu am...

Dar mă opresc acolo, pentru că am spus asta. Îmi amintesc acum. Am crezut-o atunci, o cred şi acum.

Îmi umplu gura cu o bucată de brioşă. Mă simt uşurată să am un motiv legitim ca să nu vorbesc. Reiau mestecatul corect, recomandat de Buni. Unu, doi, trei...

— Molly, am vorbit cu mulţi dintre colegii tăi. Ştii cum te descriu?

Mă opresc din mestecat ca să dau din cap că nu.

— Ei spun că eşti bizară. Retrasă. Meticuloasă. Maniacală în privinţa curăţeniei. O ciudată. Şi mai rău.

Ajung la zece mestecări şi înghit, dar nodul care mi s-a pus în gât nu dispare.

— Ştii ce au mai spus colegii tăi despre tine? Au spus că te-ar vedea omorând pe cineva.

Cheryl, bineînţeles. Doar ea ar putea spune ceva atât de cumplit.

— Nu-mi place să vorbesc pe nimeni de rău, răspund eu. Dar din moment ce mă presaţi, Cheryl Green, camerista-şefă, curăţă chiuvetele folosind cârpa de la toaletă. Nu este un eufemism. Vorbesc la modul literal. Sună să spună că e bolnavă când de fapt se simte bine. Spionează dulapurile oamenilor. Şi fură bacşişuri. Dacă este capabilă de furt şi crime de igienă, până unde poate merge?

— Dar tu până unde poţi să mergi, Molly? Tu ai furat verigheta domnului Black şi ai amanetat-o.

— Poftim? spun eu. Nu am furat-o. Am găsit-o. Cine v-a spus asta?

— Cheryl te-a urmărit tot drumul până la amanet. A ştiut că pui ceva la cale. Am găsit verigheta în vitrină, Molly. Vânzătorul te-a descris perfect – cineva care se pierde pe fundal, până deschide gura şi vorbeşte. Genul de persoană pe care ai uita-o uşor în cele mai multe circumstanţe.

Pulsul meu o ia razna. Nu pot să îmi ţin mintea concentrată. Asta nu se reflectă bine asupra caracterului meu, aşa că trebuie să rectific situaţia.

— Nu ar fi trebuit să amanetez verigheta, spun eu. Am aplicat în mintea mea o regulă greşită, „ce-am găsit al meu să fie”, când ar fi trebuit să o aplic pe cea conform căreia „ce ţie nu-ţi place...”. Regret acea alegere, dar asta nu mă face să o hoaţă.

— Ai furat alte lucruri, spune ea.

— Nu am furat, spun eu, punctându-mi dispreţul prin încrucişarea braţelor, o postură care semnalează indignare.

— Domnul Snow te-a văzut furând mâncare de pe tăvile aruncate. Şi cutii mici de gem.

Simt cum mi se formează un gol în stomac exact ca atunci când liftul de la hotel când e pe cale să se oprească. Nu sunt sigură ce e mai umilitor – că domnul Snow m-a văzut într-o asemenea postură sau că nu mi-a spus niciodată vreun cuvânt despre acest lucru.

— Spune adevărul, admit eu. Am eliberat tăvile de mâncarea care ar fi ajuns oricum la coşul de gunoi. Asta înseamnă să eviţi risipa. Nu e furt.

— Totul e o chestiune de nuanţe, Molly. Una dintre colegele cameriste ne-a spus că îşi face griji că nu poţi sesiza pericolul.

— Sunitha, spun eu. Ca fapt divers, ea este o cameristă excelentă.

— Nu despre ea este vorba aici.

— Aţi vorbit cu domnul Preston? întreb eu. El va garanta pentru mine.

— Da, am vorbit şi cu portarul, de fapt. El a spus că eşti „fără vină” – o alegere interesantă a cuvintelor – şi că ar trebui să săpăm după noroi în altă parte. I-a menţionat pe membrii familiei Black, precum şi nişte personaje ciudate care vin şi pleacă noaptea. Dar părea că se străduieşte din răsputeri să te protejeze, Molly. El ştie că e ceva putred în Danemarca.

— Ce treabă are Danemarca cu toate astea? întreb eu.

Detectiva Stark oftează zgomotos.

— La dracu’! Va fi o zi lungă.

— Şi Juan Manuel, care lucrează ca spălător de vase? întreb eu. Aţi vorbit cu el?

— De ce am vorbi cu un spălător de vase, Molly? Cine e el, oricum?

Fiul unei mame, sprijinul unei familii, o altă albină lucrătoare invizibilă în stup. Dar hotărăsc să nu insist. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca el să aibă

probleme. În schimb, numesc singura persoană care ştiu sigur că ar garanta pentru credibilitatea mea.

— Aţi vorbit cu Rodney, barmanul de la Social?

— Că tot veni vorba, da, am vorbit. A spus că te consideră – ghilimele de rigoare – „mai mult decât capabilă să comiţi o crimă”.

Toată energia care mă ajuta să ţin spinarea dreaptă dispare într-o clipită. Umerii îmi cad brusc şi las privirea în jos, spre mâinile mele. Mâinile unei cameriste. Mâini muncite. Crăpate şi uscate, în ciuda loţiunii pe care o aplic pe ele, unghiile curate, tăiate scurt, bătături în palme. Mâinile unei femei mult mai în vârstă decât sunt eu, de fapt. Cine şi-ar dori mâinile acestea şi corpul ataşat lor? Cum am putut vreodată să mă gândesc că Rodney m-ar dori?

Dacă m-aş uita acum la detectiva Stark, ştiu că m-ar podidi lacrimile, aşa că mă concentrez pe micile ceainice vesele de pe pijamaua mea – roz strălucitor, bleu-deschis şi galben-narcisă.

Când detectiva vorbeşte, vocea ei este mai blândă decât înainte.

— Amprentele tale erau peste tot în apartamentul familiei Black.

— Fireşte, spun eu. Făceam în fiecare zi curat în acel apartament.

— Şi ai curăţat şi gâtul domnului Black? Pentru că urme ale soluţiei tale de curăţare au fost găsite şi acolo.

— Fiindcă i-am verificat pulsul înainte să sun după ajutor!

— Ai avut o varietate de planuri pentru a-l omorî, Molly, aşa că de ce ai ales într-un final asfixierea mai degrabă decât pistolul? Chiar ai crezut că nu vei fi prinsă?

Nu voi ridica privirea. Nu.

— Am găsit arma în aspiratorul tău.

Îmi simt măruntaiele răsucindu-se, dragonul pufnind şi scrâşnind.

— De ce aţi umblat la aspiratorul meu?

— De ce ai ascuns tu un pistol în el, Molly?

Inima îmi bubuie în piept. Singura persoană care mai ştia de verighetă şi de pistol era Rodney. Nu reuşesc. Nu reuşesc să potrivesc piesele laolaltă în mintea mea.

— Ţi-am testat căruciorul de curăţenie, spune detectiva Stark. Şi a reieşit că prezenta urme de cocaină. Ştim că nu eşti tu capul răutăţilor aici, Molly. Pur şi simplu nu eşti suficient de inteligentă pentru asta. Credem că Giselle te-a prezentat domnului Black şi că ea te-a pregătit ca să lucrezi pentru soţul ei. Credem că tu şi domnul Black vă cunoşteaţi foarte bine şi că îl ajutai să-şi ascundă profitabila operaţiune de trafic de stupefiante, pe care o derula prin intermediul hotelului. Ceva probabil nu a mers cum trebuie între voi doi. Poate că te-ai supărat pe el şi te-ai răzbunat luându-i viaţa. Sau poate ai făcut-o ca s-o ajuţi pe Giselle să iasă dintr-o situaţie dificilă. În orice caz, ai fost implicată. Deci, aşa cum am spus, poate să meargă în două moduri. Poţi să pledezi vinovată la toate capetele de

acuzare, incluzând omorul calificat. Judecătorul va lua în considerare declaraţia ta rapidă de vinovăţie şi mărturia. O demonstraţie de regret timpurie; plus orice informaţie ne poţi furniza despre operaţiunea de trafic de droguri care se petrece în acest hotel, ceea ce ar putea să conteze foarte mult în uşurarea sentinţei tale.

Ceainicele dansează în poala mea. Detectiva continuă să vorbească, dar vocea ei se aude mică şi tot mai îndepărtată.

— Sau poate fi lung şi chinuitor. Noi putem să adunăm mai multe dovezi şi să ajungem la tribunal. În oricare dintre variante, Molly, farsa s-a încheiat. Deci, ce alegi?

Ştiu că nu gândesc limpede. Şi nu cunosc regulile de etichetă atunci când eşti acuzat de crimă. De nicăieri, îmi amintesc de serialul Columbo.

— Mi-aţi citit drepturile mai devreme, spun eu. În faţa uşii casei mele. Aţi spus că am dreptul să mă consult cu un avocat. Dacă angajez unul, trebuie să plătesc imediat?

Detectiva Stark îşi dă ochii peste cap – exasperarea e atât de puternică încât nu o pot rata.

— Avocaţii nu aşteaptă banii pe loc, în general, spune ea.

Îmi ţin capul sus şi mă uit direct la ea.

— În acest caz, aş dori să dau un telefon, vă rog. Cer să vorbesc cu un avocat.

Detectiva Stark îşi împinge scaunul în spate, ceea ce produce un zgomot supărător. Sunt sigură că a adăugat alte semne la mulţimea de urme de târâre neplăcute care

erau deja pe podea. Deschide uşa camerei de interogare şi îi spune ceva tânărului poliţist care păzeşte afară. Acesta pescuieşte un telefon din buzunarul de la spate al pantalonilor săi şi i-l înmânează. Este telefonul meu. Ce face el cu telefonul meu?

— Poftim, spune detectiva, trântind telefonul pe masă cu zgomot.

— Mi-aţi luat telefonul, spun eu. Cine v-a dat dreptul să faceţi asta?

Detectiva Stark face ochii cât cepele.

— Tu ai făcut-o, spune ea. După ce ai leşinat în celulă, ai insistat să îţi luăm telefonul în caz că vei avea nevoie de el mai târziu ca să suni un prieten.

Adevărul este că nu îmi amintesc, dar ceva vag rezonează undeva, în adâncul conştiinţei mele.

— Vă mulţumesc foarte mult, spun eu.

Iau telefonul şi apăs pe Contacte. Caut toate cele opt înregistrări – Giselle, Buni, Cheryl Green, Olive Garden, Domnul Preston, Rodney, Domnul Rosso, Domnul Snow. Mă gândesc cine este cu adevărat de partea mea – şi cine ar putea să nu fie. Numele se amestecă într-un vârtej în faţa ochilor mei. Aştept până mi se limpezeşte vederea. Apoi aleg şi sun. Aud cum sună. Cineva răspunde.

— Domnule Preston? spun eu.

— Molly? Eşti bine?

— Vă rog să mă scuzaţi pentru că vă deranjez la o oră atât de nepotrivită. Probabil vă pregăteaţi pentru muncă.

— Nu acum. Lucrez în tura de seară azi. Fată dragă, ce se petrece?

Mă uit în jur prin camera albă cu lumini fluorescente, care-mi bat în ochi. Detectiva Stark se uită la mine cu privirea ei de gheaţă.

— Adevărul este, domnule Preston, că nu mă simt foarte bine. Am fost arestată pentru crimă. Şi altele. Sunt deţinută la secţia din apropierea hotelului. Şi... nu-mi face deloc plăcere să spun asta, dar mi-ar fi de mare folos ajutorul dumneavoastră.

16

Atunci când închei apelul către domnul Preston, detectiva Stark întinde mâna spre mine. Adevărul este că nu ştiu pentru ce anume, aşa că apuc paharul de polistiren şi i-l înmânez, gândindu-mă că am terminat şi că ea face curat pe masă.

— Îţi baţi joc de mine? spune ea. Acum crezi că sunt menajera ta?

Cu siguranţă, nu. Dacă ea ar fi fost aproape de nivelul unei menajere decente, această cameră nu ar fi arătat aşa cum arată – dezordonată şi cu pereţii decojiţi, pătată şi murdară. Dacă aş avea cel puţin un şerveţel şi o sticlă cu apă, aş aştepta momentul potrivit ca să curăţ cocina asta.

Detectiva Stark îmi ia telefonul din mână.

— Îl voi primi înapoi? Am numere esenţiale pe care nu mi-ar plăcea să le pierd.

— Îl vei primi înapoi, spune ea. Într-o bună zi.

Se uită la ceas.

— Deci, mai ai ceva ce ai vrea să spui, în timp ce îţi aşteptăm avocatul?

— Scuzaţi-mă, doamnă detectiv. Vă rog să nu luaţi tăcerea mea ca pe un afront personal. În primul rând, nu am fost niciodată înzestrată cu abilitatea de a face conversaţii de complezenţă, iar atunci când sunt forţată să fac asta, deseori spun ceva greşit. În al doilea rând, sunt conştientă de dreptul meu de a păstra tăcerea, aşadar voi începe să îl aplic imediat.

— Bine, spune ea. Fie ca tine.

După ceea ce pare a fi o eternitate, se aude o bătaie puternică în uşă.

— O să fie interesant, spune detectiva Stark, ridicându-se de pe scaun şi deschizând uşa.

Domnul Preston, îmbrăcat civil. Rareori l-am văzut fără pălăria şi redingota de portar. Poartă o cămaşă albastră, perfect călcată, şi blugi negri. Alături de el se află o femeie, îmbrăcată mult mai formal, într-un costum bleumarin bine croit, cărând o servietă de piele neagră. Părul ei, tuns scurt şi cârlionţat, este perfect aranjat. Văzându-i ochii căprui, îmi dau imediat seama cine este, pentru că seamănă foarte mult cu ai tatălui ei.

Mă ridic ca să-i întâmpin.

— Domnule Preston, spun eu, abia reuşind să îmi stăpânesc sentimentul de uşurare la vederea lor.

Mă mişc un pic prea repede şi mă lovesc cu şoldul de masă. Mă doare, dar asta nu opreşte şuvoiul de cuvinte care se revarsă din gura mea.

— Mă bucur că sunteţi aici. Vă mulţumesc foarte mult pentru că aţi venit. Problema e că am fost acuzată de nişte lucruri groaznice. Niciodată nu am făcut rău cuiva, niciodată nu m-am atins de nici un drog în viaţa mea, iar singura dată când am ţinut o armă în mână a fost...

— Molly, sunt Charlotte, spune fiica domnului Preston, întrerupându-mă. Sfatul meu profesional este să păstrezi tăcerea de data aceasta. A! Şi îmi face mare plăcere să te cunosc. Tata mi-a spus multe despre tine.

— Sper din tot sufletul că unul dintre voi e avocat, altfel, simt că o să-mi pierd cumpătul, spune detectiva Stark.

Charlotte face un pas în faţă, iar tocurile sale răsună puternic pe podeaua industrială, rece.

— Eu sunt avocata. Charlotte Preston, de la Billings, Preston & Garcia, spune ea, fluturând o carte de vizită spre detectivă.

— Fată dragă, îmi spune domnul Preston. Acum suntem aici, aşa că nu-ţi face griji pentru nimic. Totul este doar o mare...

— Tată, spune Charlotte.

— Scuze, scuze, răspunde el, apoi închide gura.

— Molly, eşti de acord să fii reprezentată de mine?

Eu nu spun nici un cuvânt.

— Molly? insistă ea.

— M-ai instruit să nu vorbesc. Ar trebui să vorbesc acum?

— Scuzele mele. Nu am fost clară. Poţi să vorbeşti, doar să nu spui ceva legat de acuzaţiile care ţi se aduc. Dă-mi voie să te mai întreb o dată: eşti de acord să fii reprezentată de mine?

— O, da, asta mi-ar fi de mare ajutor, spun eu. Putem să discutăm un plan de plată într-un moment mai potrivit?

Domnul Preston tuşeşte în palmă.

— V-aş oferi un şerveţel, domnule Preston, dar mă tem că nu am nici unul la mine.

Arunc un ochi spre detectiva Stark, care scutură din cap.

— Te rog să nu-ţi faci griji cu privire la plată acum. Hai să ne concentrăm să vedem cum facem să te scoatem de aici, spune Charlotte.

— Vă daţi seama că pentru a o elibera trebuie să plătiţi o cauţiune de opt sute de mii de dolari. Acum, să vedem..., spune detectiva Stark şi îşi duce degetul arătător la buze. Mă gândesc că suma este cu mult peste veniturile şi bunurile unei cameriste, am dreptate?

— Aveţi dreptate, doamnă detectiv, spune Charlotte. Cameristele şi portarii sunt deseori prost plătiţi şi subapreciaţi. Dar noi, avocaţii pledanţi? Ne descurcăm foarte bine. Mai bine decât detectivii, aşa mi s-a spus. Am depus cauţiunea personal la funcţionarul de la intrare.

Îi zâmbeşte detectivei Stark. Pot să spun cu o certitudine de sută la sută că nu este un zâmbet prietenos.

Charlotte se întoarce spre mine.

— Molly, spune ea. Am aranjat ca tu să ai mai târziu în această dimineaţă o audiere pentru cauţiune. Nu îmi este permis să te reprezint acolo, dar am trimis nişte scrisori în favoarea ta.

— Scrisori? întreb eu.

— Da, una de la tatăl meu, care a furnizat o declaraţie despre caracter, şi una de la mine, prin care declar că eu îţi voi plăti cauţiunea. Dacă totul merge bine, vei fi eliberată în această după-amiază.

— Serios? întreb eu. E aşa simplu? Voi fi eliberată şi aici se va termina totul?

Mă uit de la ea la domnul Preston.

— Nici pomeneală, spune detectiva Stark. Chiar dacă te scot ei acum, tot va trebui să treci printr-un proces. Nu e ca şi cum ne retragem acuzaţiile.

— Acela este telefonul tău? mă întreabă Charlotte.

— Da, spun eu.

— Te vei asigura că este închis şi în siguranţă undeva, nu e aşa, doamnă detectiv? Nu îl vei considera probă la dosar.

Detectiva Stark face o pauză. Pune o mână în şold.

— Nu sunt o novice. Am şi cheile de la casa ei, apropo, pe care a insistat să i le ţin după ce a leşinat.

Detectiva pescuieşte cheile mele din buzunarul ei şi le aruncă pe masă. Dacă aş avea şerveţel dezinfectant, le-aş înşfăca şi le-aş curăţa imediat.

— Grozav, spune Charlotte, apucând cheile mele şi telefonul. Vom vorbi cu funcţionarul de la intrare şi le vom înregistra ca obiecte personale, nu ca probe.

— Bine, spune detectiva Stark.

Domnul Preston se uită în jos la mine, cu sprâncenele încruntate.

Poate că se concentrează din greu, dar tind să cred că e mai degrabă îngrijorat.

— Nu-ţi face griji, spune el. Te vom aştepta după audiere.

— Ne vedem de cealaltă parte, adaugă Charlotte.

Şi cu asta, ei se întorc şi pleacă.

După plecarea lor, detectiva Stark rămâne cu braţele încrucişate, privindu-mă.

— Ce se întâmplă acum? întreb eu.

Îmi vine greu să respir.

— Tu şi ceainicele tale vă întoarceţi în celula fermecătoare şi aşteptaţi răbdători audierea, răspunde detectiva Stark.

Mă ridic şi îmi netezesc pijamaua. Tânărul poliţist de afară este pregătit să mă escorteze înapoi, în celula respingătoare.

— Vă mulţumesc foarte mult, îi spun detectivei înainte să ies.

— Îmi mulţumeşti pentru ce? mă întreabă ea.

— Pentru brioşă şi cafea. Chiar sper ca dumneavoastră să aveţi o dimineaţă mai plăcută decât a mea.

17

Pare înfiorător de ciudat să port pijama după-amiaza şi pare mai cu seamă tulburător să mă înfăţişez la tribunal purtând o ţinută cu totul nepotrivită. Cu o oră în urmă, unul dintre poliţiştii detectivei Stark m-a condus amabil la acest tribunal, iar acum stau într-un birou înghesuit, la faţa locului, cu un tânăr avocat care va fi avocatul meu la audierea pentru cauţiune. Avocatul mi-a cerut numele, a trecut în revistă acuzaţiile împotriva mea, mi-a spus că vom fi chemaţi în sala de judecată atunci când judecătorul va fi pregătit, apoi a pretins că are nişte e-mailuri de citit. Şi-a scos telefonul şi îi oferă întreaga sa atenţie de cel puţin cinci minute. Nu am nici cea mai vagă idee ce ar trebui să fac între timp. Nu contează. Asta îmi permite să mă reculeg.

Ştiu de la televizor că, în calitate de acuzată, ar trebui să port o bluză curată, închisă până la gât, şi pantaloni drepţi, clasici. Cu siguranţă nu ar trebui să apar în pijama.

— Scuzaţi-mă, îi spun eu tânărului avocat. Ar fi posibil să merg acasă şi să mă schimb înainte de audiere?

Chipul i se schimonoseşte brusc.

— Fii serioasă, răspunde el. Ştii cât de norocoasă eşti că vei fi audiată azi?

— Sunt serioasă, spun eu. Foarte.

Îşi pune telefonul în buzunarul de la piept.

— Uau! Chiar am nişte veşti pentru tine.

— Excelent. Vă rog să mi le împărtăşiţi degrabă, răspund eu.

Dar el nu rosteşte nici un cuvânt. Se holbează pur şi simplu la mine, cu gura căscată, ceea ce sigur înseamnă că am greşit cu ceva, dar cu ce anume nu ştiu.

Câteva momente mai târziu, începe să mă bombardeze cu întrebări.

— Ai fost vreodată la închisoare?

— Nu până în această dimineaţă, spun eu.

— Aia nu era închisoare, spune el. Închisoarea este mult mai rea decât aia. Ai cazier?

— Cazierul meu e strident de curat, mulţumesc foarte mult.

— Ai planuri de a părăsi ţara?

— O, da. Mi-ar plăcea să vizitez Insulele Cayman într-o bună zi. Am auzit că e minunat acolo. Aţi fost?

— Spune-i pur şi simplu judecătorului că nu ai planuri de a părăsi ţara, spune el.

— Cum doriţi.

— Audierea nu va dura mult. Procedura e oarecum standardizată, chiar şi în cazurile penale cum este al tău. Voi încerca să te scot pe cauţiune. Presupun că, la fel ca toţi ceilalţi care au fost acuzaţi vreodată, nu eşti vinovată şi vrei să ieşi pe cauţiune pentru că eşti singurul sprijin al bietei tale bunici bolnave, nu?

— Am fost. Dar nu mai sunt, spun eu. A murit. Şi nu sunt vinovată de nici o acuzaţie, bineînţeles.

— Corect. Bineînţeles, răspunde el.

Sunt recunoscătoare pentru votul lui de încredere imediat.

Sunt pe cale să intru în detalii despre nevinovăţia mea în toate aspectele, dar telefonul îi bâzâie în buzunar.

— Noi urmăm, spune el. Hai să mergem.

Mă conduce afară din biroul mic, în capătul unui coridor şi într-o încăpere mult mai mare, cu bănci pe ambele părţi şi un culoar larg în mijloc. Merg pe culoar alături de el, până în faţa sălii de judecată. Pentru un moment, îmi imaginez o

cameră similară şi un culoar similar, cu marea diferenţă că, în imaginaţia mea, păşesc spre altar în rochie de mireasă, iar bărbatul de lângă mine nu este câtuşi de puţin acest străin, ci un bărbat pe care îl ştiu bine.

Zborul meu fantezist este întrerupt nepoliticos când tânărul avocat spune: „la loc” şi arată spre un scaun din faţa unei mese aflate în dreapta judecătorului.

Pe când mă aşez, detectiva Stark intră în sala de judecată şi se aşază pe un scaun identic, în faţa unei mese identice, aflate de partea cealaltă a culoarului.

Simt cum mă cuprind iar emoţiile. Îmi încleştez mâinile în poală pentru a-mi potoli tremurul.

Cineva spune: „Ridicaţi-vă”, iar eu simt mâna tânărului avocat pe cotul meu, indicându-mă să mă ridic în picioare.

Judecătorul se iveşte pe o uşă din spatele sălii de judecată, înaintează cu greu spre pupitrul său înalt şi se aşază la el, cu un geamăt sonor. Nu încerc să fiu nepoliticoasă când spun că îmi aminteşte de o broască de Surinam cu coarne. O creatură atât de unică: are o gură lăsată, lungă, şi sprâncene protuberante, foarte asemănătoare cu judecătorul din faţa mea.

Procedurile încep imediat, cu judecătorul cerându-i detectivei Stark să ia cuvântul. Ea prezintă acuzaţiile împotriva mea. Spune multe lucruri despre cazul Black şi despre implicarea mea în el. Face să pară că nu sunt o persoană de încredere. Dar sfârşitul criticii sale virulente ustură cel mai tare.

— Onorată Instanţă, spune ea, acuzaţiile aduse lui Molly Gray sunt foarte serioase. Şi deşi sunt conştientă că acuzata din faţa dumneavoastră prezintă o imagine de inocenţă şi nici un fel de risc, s-a dovedit a fi o persoană în care nu se poate avea încredere. La fel ca şi locul unde munceşte, Regency Grand Hotel, care după toate aparenţele este un hotel elegant, distins, dar cu cât sondăm mai mult în viaţa lui Molly şi a locului ei de muncă, cu atât mai multă mizerie descoperim.

Dacă aş putea şi aş avea căderea să fac asta, aş bate cu ciocănelul şi aş striga: „Obiectez!”, exact aşa cum fac la televizor.

Judecătorul nu schiţează nici un gest, dar o întrerupe.

— Doamnă detectiv Stark, aş dori să vă amintesc că hotelul nu face subiectul acestei audieri şi că nu se intentează proces penal împotriva unui hotel. Puteţi, vă rog, să treceţi la subiect?

Detectiva Stark îşi drege glasul.

— Ideea este că începem să punem sub semnul întrebării natura legăturii dintre Molly Gray şi domnul Black. Am adunat dovezi semnificative despre activităţile ilicite desfăşurate de domnul Black şi de tânăra şi aparent inocenta cameristă a hotelului, pe care o vedeţi înaintea dumneavoastră. Sunt profund îngrijorată în legătură cu integritatea sa morală şi abilitatea sa de a respecta litera legii. Cu alte cuvinte, Onorată Instanţă, acesta este un exemplu ilustrativ al unor aparenţe înşelătoare.

Asta mi se pare incredibil de jignitor. Poate că am defectele mele, dar este absurd şi prostesc să sugerezi că

eu nu respect regulile. Mi-am dedicat întreaga viaţă doar acestui lucru, chiar şi când regulile au fost complet necorespunzătoare structurii mele.

Tânărului avocat i se solicită să ia cuvântul în favoarea mea. El vorbeşte repede şi gesticulează dramatic. Îi explică judecătorului că am un cazier perfect curat, că am o viaţă săracă în evenimente, că îmi câştig traiul dintr-o slujbă umilă şi că, de aceea, prezint un risc zero de a fugi, că niciodată în toţi anii mei de viaţă nu am părăsit ţara şi că am avut aceeaşi adresă timp de douăzeci şi cinci de ani – adică, toată viaţa mea.

În încheiere, adresează o întrebare.

— Chiar se potriveşte această tânără profilului unui criminal periculos sau al unui fugar? Serios vorbind. Uitaţi-vă cu atenţie pe cine aveţi în faţa dumneavoastră. Ceva nu se leagă.

Judecătorul îşi odihneşte în palme fălcile de broscoi. Ochii lui sunt apatici şi pe jumătate închişi.

— Cine asigură cauţiunea? întreabă el.

— O cunoştinţă a acuzatei, răspunde tânărul avocat.

Judecătorul verifică hârtiile din faţa sa.

— Charlotte Preston?

Judecătorul cască un pic mai mult ochii, care cad asupra mea.

— Prieteni în cercuri înalte, observ, spune el.

— De obicei nu, Onorată Instanţă, răspund eu. Dar în ultima vreme, da. De asemenea, doresc să îmi cer scuze pentru ţinuta mea complet necorespunzătoare. Am fost arestată din pragul uşii mele, la o oră nepotrivită a dimineţii, şi nu mi-a fost acordată ocazia de a mă îmbrăca într-o ţinută care să denote respect faţă de sala dumneavoastră de judecată.

Nu ştiu dacă trebuia să vorbesc, dar este prea târziu acum. Gura tânărului meu avocat este larg deschisă, dar nu îmi oferă nici un indiciu despre ce ar trebui să fac sau să spun.

După o pauză sesizabilă, judecătorul vorbeşte.

— Nu vă vom judeca în baza ceainicelor dumneavoastră, domnişoară Gray, ci în baza capacităţii de a urma regulile şi de a rămâne fermă pe poziţii.

Sprâncenele sale impresionante se arcuiesc ca să îi accentueze cuvintele.

— Acestea sunt veşti îmbucurătoare, Onorată Instanţă. Când e vorba să urmez regulile, am o apetenţă specială să rămân fermă pe poziţii.

— E bine de ştiut, răspunde el.

Tânărul avocat rămâne amuţit. Din moment ce el nu emite nici un cuvânt în apărarea mea, continui.

— Onorată Instanţă, mă consider foarte norocoasă că am câţiva prieteni care sunt cu câteva trepte mai sus de statutul meu, dar, vedeţi dumneavoastră, eu sunt o simplă cameristă. O cameristă la hotel. Una acuzată pe nedrept.

— Nu aveţi proces azi, domnişoară Gray. Înţelegeţi că dacă vă acordăm cauţiunea, libertatea de mişcare vă este restricţionată. Acasă, la muncă, şi doar în oraş.

— Onorată Instanţă, asta rezumă cu acurateţe deplasările pe care le-am desfăşurat până în acest moment al vieţii, mai puţin documentarele despre călătorii şi natură de la televizor, care presupun că nu contează din moment ce ele se petrec din confortul relativ al unui fotoliu. Nu am nici cea mai mică intenţie şi nici stabilitatea financiară pentru a-mi lărgi aria geografică, şi nici nu aş şti cum să călătoresc de una singură. Aş fi îngrijorată că nu aş şti regulile într-un loc străin şi că m-aş face... ei bine, că m-aş face de râs. Fac o pauză, apoi îmi conştientizez gafa. Onorată Instanţă, adaug degrabă, cu o plecăciune rapidă.

O parte din gura lungă, amfibiană a judecătorului schiţează ceea ce pare a fi un zâmbet.

— Nu mi-aş dori ca cineva prezent azi aici să se facă de râs, spune judecătorul, apoi se uită la detectiva Stark, care, pentru prima dată în timpul procedurilor, nu îi întâlneşte privirea. Domnişoară Gray, se pronunţă judecătorul, prin aceasta vă acord cauţiunea condiţionată. Sunteţi liberă să plecaţi.

18

În cele din urmă, după multe formulare şi formalităţi, mă cufund în bancheta din piele moale a maşinii luxoase a lui Charlotte Preston. De îndată ce am părăsit tribunalul, am fost pasată unei funcţionare care a spus că o cunoaşte

bine pe Charlotte şi că mă va conduce în siguranţă la ea. M-a escortat la o uşă din spate, unde domnul Preston şi fiica sa mă aşteptau, aşa cum au promis. M-au făcut nevăzută repede în această maşină. Sunt liberă, cel puţin pentru moment.

Ceasul de la bordul maşinii lui Charlotte indică ora unu după-amiaza. Cred că automobilul este un Mercedes, dar ţinând cont că nu am avut niciodată o maşină şi că merg cu ele în rare ocazii, nu sunt la curent cu mărcile distinse. Domnul Preston stă pe locul pasagerului, în timp ce Charlotte conduce.

Sunt profund recunoscătoare să fiu în această maşină mai degrabă decât la tribunal sau într-una din celulele din subsolul mizerabil al secţiei de poliţie. Presupun că ar trebui să mă concentrez asupra laturii pozitive mai degrabă decât asupra aspectelor nefericite. Această zi mi-a adus multe experienţe noi, iar Buni obişnuia să spună că experienţele noi deschid uşi spre dezvoltarea personală. Nu sunt sigură că mi-au făcut plăcere uşile care s-au deschis azi, nici experienţele pe care le-am avut, dar sper să conducă la dezvoltare personală pe termen lung.

— Tată, ai telefonul şi cheile lui Molly, da?

— O, da, spune domnul Preston. Mulţumesc că mi-ai amintit.

Le scoate din buzunarul său şi mi le înmânează, în spate.

— Vă mulţumesc, domnule Preston, spun eu. Abia atunci îmi trece prin cap. Pot să întreb unde mergem?

— La tine acasă, Molly, răspunde Charlotte. Te vom duce acasă.

Domnul Preston se întoarce în scaunul pasagerului, ca să îmi întâlnească privirea.

— Acum, nu-ţi face griji, Molly, spune el. Charlotte te va ajuta pro bono şi nu ne vom opri până nu va reveni totul la normal, la ordinea firească a lucrurilor.

— Dar cum rămâne cu plata cauţiunii? întreb eu. Eu nu am nici pe departe acea sumă de bani.

— E în regulă, Molly, spune Charlotte, fără să îşi ia ochii de la drum. Trebuie să plătesc efectiv acea sumă doar dacă fugi.

— Ei bine, nu voi face asta, spun eu, aplecându-mă în spaţiul dintre cele două scaune din faţă.

— Se pare că bătrânul judecător Wight şi-a dat seama de asta destul de repede, sau aşa mi s-a spus, zice Charlotte.

— Cum ai auzit aşa de repede? întreabă domnul Preston.

— Funcţionarii, asistenţii, reporterii de la tribunal. Oamenii vorbesc. Tratează-i bine şi îţi vor da informaţii din culise. Însă majoritatea avocaţilor îi tratează cu superioritate.

— Aşa-s oamenii, spune domnul Preston.

— Mă tem că da. Se mai spune şi că judecătorul Wight nu s-a grăbit să dezvăluie în presă numele lui Molly. Ştie, cred, că Stark aleargă după vulpea greşită.

— Nu ştiu cum s-au putut întâmpla toate astea, spun eu. Eu sunt o simplă cameristă care încearcă să-şi facă treaba cât de bine îi permit abilităţile ei. Nu sunt... nu sunt vinovată de nici una dintre aceste acuzaţii.

— Ştim asta, Molly, spune domnul Preston.

— Uneori, viaţa e nedreaptă, adaugă Charlotte. Şi dacă am învăţat un lucru de-a lungul anilor de practică, acela e că lumea nu duce lipsă de criminali care să se folosească de o persoană diferită de ceilalţi pentru câştigul lor personal.

Domnul Preston se întoarce din nou în scaunul său pentru a mă privi. Riduri adânci s-au ivit pe fruntea sa.

— Probabil că ţi-e greu în viaţă fără bunica ta, spune el. Ştiu că te bizuiai pe ea foarte mult. Ştii, înainte să moară, m-a rugat să am grijă de tine.

— Aşa a făcut? spun eu. Cât de mult mi-aş dori să fie aici!

Privesc pe geam, printre lacrimile care m-au podidit.

— Vă mulţumesc. Pentru că aveţi grijă de mine, zic eu.

— E în regulă, răspunde domnul Preston.

Blocul meu apare la orizont şi sunt sigură că nu am fost niciodată mai fericită să-l văd.

— Credeţi că se cuvine să merg la muncă azi, ca de obicei, domnule Preston?

Charlotte se uită la tatăl ei, apoi din nou la drum.

— Mă tem că nu, Molly. Este de aşteptat ca tu să-ţi iei ceva timp liber, spune domnul Preston.

— Ar fi corect să-l sun pe domnul Snow?

— Nu, nu în acest caz. E mai bine acum să nu contactezi pe nimeni de la hotel.

— Este o parcare pentru vizitatori în spatele clădirii, spun eu. Nu am folosit-o niciodată, din moment ce vizitatorii pe care eu şi Buni îi primeam erau în general prietenii lui Buni şi nici unul dintre ei nu avea maşină.

— Păstrezi legătura cu ei? întreabă Charlotte în timp ce întoarce într-un loc liber.

— Nu, răspund eu. Nu de când a murit Buni.

De îndată ce Charlotte a parcat, ne dăm jos din maşină, iar eu deschid drumul spre blocul meu.

— Pe aici, spun eu, arătând spre scară.

— Nu e lift? întreabă Charlotte.

— Mă tem că nu, răspund eu.

Urcăm în linişte până la etajul cinci şi mergem pe coridor spre apartamentul meu, când ne iese în cale domnul Rosso.

— Tu! spune el, aţintind spre mine arătătorul lui gras. Ai adus poliţia în clădire! Te-au arestat! Molly, îmi faci numai belele şi nu mai poţi să locuieşti aici. Te evacuez, mă auzi?

Înainte ca eu să apuc să răspund, simt o mână pe braţul meu. Charlotte trece de mine şi stă la doar câţiva centimetri distanţă de faţa domnului Rosso.

— Presupun că dumneavoastră sunteţi moşierul... pardon, proprietarul.

Domnul Rosso se bosumflă, aşa cum face mereu când îi spun că voi întârzia puţin cu chiria.

— Eu sunt proprietarul, spune el. Şi tu cine naiba eşti?

— Sunt avocata lui Molly, răspunde Charlotte. Vă daţi seama că această clădire nu respectă în multe privinţe legislaţia în vigoare, nu e aşa? Uşă de incendiu stricată, locurile de parcare prea înguste. Şi orice clădire rezidenţială cu mai mult de cinci etaje trebuie să aibă un lift funcţional.

— Prea scump, spune domnul Rosso.

— Sunt sigură că inspectorii de urbanism au mai auzit această scuză. Permiteţi-mi să vă ofer consultaţie juridică gratuită. Care este numele dumneavoastră?

— Domnul Rosso, ofer eu informaţia.

— Mulţumesc, Molly, răspunde Charlotte. Am să ţin minte. Se întoarce din nou spre el. Aşadar, sfatul gratuit este: nu vă gândiţi la clienta mea, nu vorbiţi despre clienta mea, nu îmi hărţuiţi sau ameninţaţi clienta cu evacuarea sau cu orice altceva. Până când nu auziţi altceva de la mine, ea are dreptul să fie aici, la fel ca oricine altcineva. Aţi înţeles? E clar?

Chipul domnului Rosso s-a făcut de un roşu intens. Mă aştept ca el să vorbească, dar, surprinzător, tace. Abia încuviinţează din cap, apoi se retrage în apartamentul său, închizând încet uşa după el.

Domnul Preston îi zâmbeşte lui Charlotte.

— Asta e fata mea, spune el.

Bâjbâi după chei şi deschid uşa apartamentului meu.

Una dintre calităţile grozave ale regimului de curăţenie al lui Buni este că apartamentul se află permanent într-o stare adecvată pentru primirea unor vizite neaşteptate, nu că aş primi de obicei. În afară de vizita nedorită a poliţiei de mai devreme şi vizita şocantă a lui Giselle de marţi, acum este una dintre puţinele împrejurări în care culeg rodele acestui avantaj.

— Vă rog să intraţi, spun eu, poftindu-i înăuntru pe Charlotte şi pe domnul Preston.

Nu-mi scot cârpa din dulap pentru că sunt încă în papuci, care au nişte tălpi poroase şi nu pot fi şterse eficient. În schimb, scot o pungă de plastic din dulap şi îmi pun papucii în ea, DSMT – De Sterilizat Mai Târziu. Domnul Preston şi Charlotte aleg să rămână încălţaţi, ceea ce nu mă deranjează câtuşi de puţin, ţinând cont de cât de recunoscătoare le sunt în acest moment aparte.

— Pot să-ţi iau geanta? o întreb eu pe Charlotte. Dulapurile sunt mici, dar sunt ca un magician atunci când vine vorba de organizarea spaţiului.

— De fapt, voi avea nevoie de ea, spune ea. Pentru a lua notiţe.

— Bineînţeles, spun eu, deşi simt cum se clatină podeaua sub mine când îmi dau seama pentru ce e ea aici şi ce urmează să se întâmple.

Până acum m-am concentrat asupra plăcerii de a avea în jurul meu oameni – oameni prietenoşi, care vor să mă ajute. Am încercat să ignor faptul că foarte curând va fi nevoie să mă gândesc mai profund la ce mi s-a întâmplat azi şi la evenimentele care au condus la ziua de azi. Va trebui să împărtăşesc detalii şi să povestesc lucruri la care, realmente, nu vreau să mă gândesc. Va trebui să explic tot ce a mers greşit. Va trebui să aleg ce să spun.

Nici bine nu mi-au trecut aceste gânduri prin minte, că încep să tremur vizibil.

— Molly, spune domnul Preston, punând o mână pe umărul meu. Ar fi în regulă dacă aş merge la bucătărie şi aş pregăti nişte ceai pentru noi toţi? Charlotte îţi va spune, mă pricep foarte bine la asta, pentru un bătrân neghiob, în orice caz.

Charlotte păşeşte în living.

— Face un ceai grozav tăticul meu, spune ea. Lasă asta în seama lui, iar tu poţi să mergi să te împrospătezi, Molly. Sunt sigură că eşti nerăbdătoare să te schimbi.

— Cu siguranţă, spun eu, privind în jos la pijamaua mea. Nu va dura mult.

— Nu e nici o grabă. Vom fi aici când eşti gata.

Îl aud pe domnul Preston făcând zgomote în bucătărie şi fredonând ca pentru sine în timp ce eu sunt aici, pe hol. Asta cu siguranţă este o încălcare a etichetei corespunzătoare. Oaspeţii ar trebui să fie aşezaţi confortabil în living şi eu ar trebui să îi servesc, nu invers. Şi totuşi, adevărul este că nu pot să urmez protocoale în acest moment. Abia pot să gândesc cum trebuie. Nervii mei sunt prea încordaţi. În timp ce stau imobilizată în propriul meu coridor, Charlotte i se alătură domnului Preston în bucătărie. Conversează unul cu altul, ca două păsări pe o sârmă. Este cel mai mulţumitor sunet, ca razele de soare şi speranţa, iar pentru un moment mă întreb ce am făcut eu ca să merit norocul de a-i avea pe amândoi aici. Picioarele mele îşi recapătă treptat mobilitatea, merg în bucătărie şi mă opresc în prag.

— Vă mulţumesc, spun eu. Nu pot să vă mulţumesc îndeajuns pentru...

Domnul Preston mă întrerupe.

— Bolul cu zahăr? Ştiu că trebuie să fie pe aici, pe undeva.

— În dulapul de lângă aragaz. Primul raft, spun eu.

— Gata atunci. Lasă restul în seama noastră.

Mă întorc şi mă îndrept spre baie, unde îmi fac un duş rapid, recunoscătoare că azi este apă fierbinte şi uşurată să scap de murdăria dezagreabilă de la secţie şi de la tribunal. Intru în living câteva minute mai târziu, purtând o cămaşă albă şi pantaloni negri. Mă simt mult mai bine.

Domnul Preston este aşezat pe canapea, iar Charlotte stă în faţa lui pe un scaun pe care l-a adus din bucătărie. El a

găsit în dulap frumoasa tavă de argint a lui Buni, cea pe care am cumpărat-o foarte ieftin de la un magazin de antichităţi, cu mult timp în urmă. Este aşa ciudat să o văd în mâinile lui mari, masculine. Întregul serviciu de ceai este aranjat impecabil pe masa din faţa canapelei.

— Unde aţi învăţat să serviţi corect ceaiul, domnule Preston?

— Nu am fost întotdeauna portar, să ştii. A trebuit să îmi clădesc drumul până acolo, spune el. Şi când mă gândesc că acum am o fată care este avocată.

Mijeşte ochii când priveşte spre fiica sa. Este o privire care îmi aminteşte atât de mult de bunica mea, încât îmi vine să plâng.

— Să-ţi torn o ceaşcă? mă întreabă domnul Preston, dar nu aşteaptă să îi răspund. O linguriţă de zahăr sau două?

— Este o zi care necesită două, spun eu.

— Pentru mine, fiecare zi necesită două, spune el. Am nevoie să mă îndulcesc cum pot.

Sincer, şi eu la fel. Am nevoie de zahăr pentru că simt că mă ia din nou cu leşin. Nu am mâncat nimic de la brioşa de tărâţe cu stafide, pe care mi-au oferit-o la secţie de dimineaţă. Nu am suficientă mâncare pentru a servi trei persoane şi să mănânc singură ar fi culmea impoliteţii.

— Tată, trebuie să mai reduci din zahăr, spune Charlotte, scuturând din cap. Ştii că nu-ţi face bine.

— Ei, răspunde el. E greu să te dezveţi de vechile obiceiuri, nu-i aşa, Molly? zice, apoi se mângâie pe burtă şi chicoteşte.

Charlotte îşi aşază ceaşca pe masă. Ia un blocnotes cu foi galbene şi un pix fin, auriu, pe care le aşezase pe podea, lângă scaunul ei.

— Bun, Molly. Ia un loc. Eşti gata să stăm de vorbă? Voi avea nevoie să îmi spui tot ce ştii despre familia Black şi de ce crezi că eşti acuzată de... ei bine, de diverse multe lucruri.

— Acuzată pe nedrept, spun eu când iau loc lângă domnul Preston.

— Bineînţeles, Molly, răspunde Charlotte. Îmi pare rău că nu m-am exprimat clar de la început. Eu şi tatăl meu nu am fi aici dacă nu am crede asta. Tata e convins că nu ai avut nimic de-a face cu toată situaţia. El suspectează de mult că la hotel au loc activităţi necinstite.

Face o pauză şi priveşte prin cameră. Ochii îi poposesc pe draperiile înflorate ale lui Buni, pe vitrină şi picturile cu peisaje englezeşti de pe perete.

— Înţeleg de ce tata e aşa sigur de tine, Molly. Dar ca să te absolvim de vină, trebuie să ne dăm seama cine ar putea fi vinovat de aceste infracţiuni. Amândoi credem că te-au jucat. Înţelegi? Ai fost folosită ca un pion în moartea domnului Black.

Îmi amintesc de pistolul din aspirator. Singurele persoane care ştiau de mine şi de pistol erau Giselle şi Rodney. Doar

acel gând stârneşte în mine un val de tristeţe. Simt că mă prăbuşesc şi nu mai destulă vlagă cât să stau dreaptă.

— Sunt nevinovată, spun eu. Nu l-am omorât pe domnul Black.

Lacrimile îmi înţeapă ochii, dar mi le înfrânez. Nu vreau să mă fac de râs, chiar nu vreau.

— E în regulă, spune domnul Preston, bătându-mă uşor pe braţ. Te credem. Tot ce trebuie să spui este adevărul, adevărul tău, iar Charlotte se va ocupa de restul.

— Adevărul meu. Da, spun eu. Pot să fac asta. Presupun că e timpul.

Încep cu o descriere amănunţită a ceea ce am văzut în ziua în care am intrat în apartamentul soţilor Black şi l-am găsit pe el mort în pat. Charlotte notează rapid fiecare cuvânt al meu. Descriu băuturile de pe masa murdară din living, recipientul cu pastile vărsate din dormitor, halatul aruncat pe podea, cele trei perne de pe pat, şi nu patru, câte ar fi trebuit să fie. Încep să tremur în timp ce îmi amintesc.

— Nu sunt sigur că pernele şi dezordinea sunt detaliile pe care le caută Charlotte, Molly, spune domnul Preston. Cred că ea caută detalii care ar putea sugera o înscenare.

— Corect, adaugă Charlotte. Cum ar fi pastilele. Ai spus că pastilele erau ale lui Giselle. Le-ai atins? Recipientul era etichetat?

— Nu, nu le-am atins. Nu în ziua aceea cel puţin. Iar recipientul nu avea etichetă. Ştiam că erau ale lui Giselle

pentru că ea le lua deseori în prezenţa mea când făceam curat în apartament. În plus, am văzut de multe ori borcănaşul în baie. Le numea „prietenele ei benzo” sau „pastilele de relaxare”. Cred că „benzo” e un medicament sau ceva. Ea nu mi s-a părut a fi bolnavă – adică, nu fizic. Dar unele boli seamănă destul de mult cu cameristele – omniprezente, dar aproape imperceptibile.

Charlotte ridică privirea din carnetul ei.

— Foarte adevărat, spune ea. Benzo este prescurtarea de la benzodiazepină. Este un medicament împotriva anxietăţii şi depresiei. Pastile mici şi albe?

— O nuanţă plăcută de albastru, ca ouăle de măcăleandru, de fapt.

— Hm, spune Charlotte. Deci era un drog, nu un medicament prescris. Tată, ai vorbit vreodată cu Giselle? Ai remarcat vreodată un comportament ciudat la ea?

— Comportament ciudat? spune el, sorbind din ceai. Comportamentul ciudat e ceva la ordinea zilei când eşti portar la Regency Grand. Era evident că ea şi domnul Black erau deseori în relaţii proaste. În ziua în care a murit domnul Black, ea a plecat grăbită şi plângea. Cu o săptămână înainte, acelaşi lucru, dar asta a fost după o vizită din partea Victoriei, fiica domnului Black, şi a fostei soţii, prima doamnă Black.

— Îmi amintesc acea zi, spun eu. Doamna Black – prima – mi-a ţinut uşa liftului deschisă, dar fiica ei mi-a spus să iau liftul de serviciu. Giselle mi-a spus că Victoria nu o plăcea. Poate din cauza asta plângea Giselle în acea zi, domnule Preston.

— Lacrimile şi dramatizările erau ceva destul de firesc pentru Giselle, spune domnul Preston. Presupun că nu e surprinzător, atunci când te gândeşti la bărbatul cu care s-a căsătorit. Departe de mine gândul de a dori răul cuiva, dar nu am fost trist când am văzut că viaţa acelui bărbat a ajuns la final.

— De ce spui asta? întreabă Charlotte.

— Dacă lucrezi ca portar într-un loc ca Regency Grand atâta vreme cât am făcut-o eu, poţi citi oamenii dintr-o singură privire. El nu era un gentleman, nici pentru actuala doamnă Black şi nici pentru fosta doamnă Black. Ia aminte la vorbele mele, ăla era un individ rău.

— O canalie? întreb eu.

— O canalie de cea mai joasă speţă, confirmă domnul Preston.

— Avea inamici evidenţi, tată? Cineva care ar fi putut să vrea să scape de el?

— Oh, sunt sigur că avea. Eu eram unul dintre ei. Dar erau şi alţii. În primul rând, femeile – celelalte femei. Când doamnele Black, cea nouă sau cea veche, nu erau prin preajmă, veneau... cum ar trebui să le numesc... tinere dame de companie?

— Tată, spune doar prostituate.

— Le-aş numi aşa dacă aş şti sigur că asta erau, dar niciodată nu am asistat efectiv la vreo tranzacţie. Sau la partea cealaltă, zice domnul Preston, apoi tuşeşte şi se uită la mine. Scuze, Molly. E totul foarte neplăcut.

— Este, spun eu. Dar pot să confirm asta. Giselle mi-a spus că domnul Black se angaja în relaţii extraconjugale. Şi chiar cu mai multe femei. Giselle suferea. De înţeles.

— Ea ţi-a spus asta? întreabă Charlotte. Ai mai spus altcuiva?

— Bineînţeles că nu, zic eu şi îmi ajustez nasturele de sus al bluzei. Discreţia e mottoul nostru. Un serviciu pentru clienţi invizibil este scopul nostru.

Charlotte se uită la tatăl ei.

— Edictul domnului Snow pentru angajaţii hotelului, explică el. El este managerul hotelului şi autoproclamatul Marele Vizir al ospitalităţii şi igienizării hotelului. Dar încep să mă întreb dacă nu cumva rolul său de Mister Clean[9] nu e decât o faţadă deşteaptă.

— Molly, spune Charlotte. Poţi să îmi spui ceva ce ar putea să mă facă să înţeleg acuzaţiile legate de droguri şi arme care sunt aduse împotriva ta?

— Pot să lămuresc câte ceva, sper. Eu şi Giselle eram mai mult decât cameristă şi oaspete. Ea avea încredere în mine. Îmi împărtăşea secrete. Era prietena mea.

Mă uit spre domnul Preston, temându-mă că îl dezamăgesc din moment ce am depăşit limita oaspete-angajat. Dar el nu pare supărat, doar îngrijorat.

— Giselle a venit la mine acasă în ziua următoare celei în care a murit domnul Black. Nu am spus poliţiei nimic despre asta. M-am gândit că era o vizită privată în propria

[9] Marcă de produse de curăţenie; literal: „Domnul Curat” (n.red.

mea casă şi, prin urmare, nu îi privea pe ei. Era foarte supărată. Şi avea nevoie să-i fac o favoare. M-am conformat.

— Oh, vai, spune domnul Preston.

— Tată, zice Charlotte. Apoi mie: Ce te-a rugat să faci?

— Să recuperez pistolul pe care îl ascunsese în apartament, în ventilatorul de la baie.

Charlotte şi domnul Preston schimbă o altă privire, una care îmi este mult prea familiară – ei înţeleg ceva ce mie îmi scapă.

— Dar nu s-au auzit împuşcături, şi nici nu s-au găsit răni pe corpul domnului Black, spune domnul Preston.

— Nu, potrivit informaţiilor din rapoartele pe care le-am văzut, răspunde Charlotte.

— Asfixiat, spun eu. Asta a spus detectiva Stark.

Charlotte rămâne cu gura căscată.

— Bine de ştiut, spune ea şi notează ceva în carnetul ei galben. Deci pistolul nu a fost arma crimei. I l-ai returnat lui Giselle?

— Nu am avut ocazia. L-am ascuns în aspiratorul meu, sperând că i-l voi da ulterior. Apoi, la prânz, am părăsit hotelul.

— Aşa este, spune domnul Preston. Te-am văzut ieşind în viteză pe uşi şi mă întrebam unde te duci în aşa grabă.

Mă uit în jos la cana din poala mea. Ceva îmi tulbură conştiinţa; dragonul din pântecul meu începe să se foiască.

— Am găsit verigheta domnului Black, spun eu. Şi am amanetat-o. Ştiu că a fost greşit. Doar că mi-a fost foarte greu să-mi îndeplinesc de una singură obligaţiile financiare. Bunicii mele i-ar fi foarte ruşine cu mine.

Nu pot să suport să mă uit la nici unul dintre ei. În schimb, mă holbez pur şi simplu în gaura neagră din ceaşca mea de ceai.

— Fată dragă, spune domnul Preston. Bunica ta înţelegea problemele financiare mai bine decât majoritatea oamenilor. Crede-mă, ştiu asta despre ea şi multe altele. Am înţeles că ţi-a lăsat câteva economii, după ce a murit?

— Duse, spun eu. S-au irosit pe lucruri mărunte.

Nu pot să explic despre Wilbur şi despre Fabergé. Nu pot să-mi mărturisesc toată ruşinea deodată.

— Deci ai amanetat verigheta şi te-ai întors la muncă? întreabă Charlotte.

— Da.

— Iar poliţia te aştepta când te-ai întors?

— Aşa este, Charlotte, intervine domnul Preston. Am fost de faţă. Şi, fir-ar să fie, nu am putut să fac nimic ca să împiedic asta, deşi am încercat.

Charlotte îşi mută greutatea în scaun, îşi încrucişează picioarele.

— Cum rămâne cu acuzaţiile legate de droguri? Înţelegi cum au apărut?

— S-au găsit urme de cocaină pe căruciorul meu de cameristă. Nu am nici cea mai mică idee cum e posibil aşa ceva. I-am promis lui Buni cu mult timp în urmă că nu mă voi atinge niciodată în viaţa mea de nici un drog. Acum mă tem că mi-am încălcat promisiunea.

— Fată dragă, spune domnul Preston. Sunt sigur că ea nu a vorbit ad-litteram.

— Hai să ne întoarcem la pistol, spune Charlotte. Cum l-a găsit poliţia în aspiratorul tău?

Şi acum e momentul în care trebuie să explic ce piese am pus laolaltă de când m-au arestat.

— Rodney, spun eu, înecându-mă cu cele două silabe pe care abia sunt capabilă să le scot pe gură.

— Mă întrebam când va răsări numele lui, spune domnul Preston.

— Când poliţia a vorbit cu mine ieri, mi-a fost frică. Foarte frică. M-am dus direct acasă şi l-am sunat pe Rodney.

— El este barmanul de la Social, adaugă domnul Preston, către Charlotte. Un arogant şi un cretin. Notează asta.

Mă doare să îl aud pe domnul Preston rostind cuvintele acelea.

— L-am sunat pe Rodney, spun eu. N-am ştiut ce altceva să fac. Mi-a fost un prieten loial, poate chiar puţin mai mult decât un prieten. I-am spus că poliţia m-a interogat, i-am

spus despre Giselle şi pistolul din aspiratorul meu şi despre verigheta pe care am găsit-o şi am amanetat-o.

— Dă-mi voie să ghicesc. Rodney a spus că va fi mai mult decât bucuros să ajute o fată drăguţă ca tine, spune domnul Preston.

— Cam aşa ceva. Dar detectiva Stark a spus că Cheryl, supraveghetoarea mea, a fost cea care m-a urmărit la amanet. Poate că ea e vinovată pentru toate astea? Nu este absolut deloc de încredere. Poveştile pe care aş putea să vi le spun...

— Draga mea Molly, spune domnul Preston, cu un oftat. Rodney s-a folosit de Cheryl ca să te denunţe. Înţelegi? Cel mai probabil, s-a folosit de pistolul şi de verigheta aflate în posesia ta pentru a se pune la adăpost de suspiciuni, redirecţionându-le către tine. Rodney ar putea foarte bine să aibă de-a face şi cu cocaina găsită pe căruciorul tău. Şi cu uciderea domnului Black.

Ştiu că Buni ar fi nemulţumită, dar umerii mi se cocârjează şi mai mult. Abia pot să mai stau dreaptă.

— Credeţi că poate Rodney şi Giselle sunt în cârdăşie? întreb eu.

Domnul Preston încuviinţează uşor din cap.

— Înţeleg, spun eu.

— Îmi pare rău, Molly. Am încercat să te avertizez în privinţa lui Rodney, spune el.

— Într-adevăr, domnule Preston. Puteţi să adăugaţi şi un: „Ți-am spus eu”. O merit.

— Nu meriţi, răspunde el. Cu toţii avem unghiuri moarte.

Se ridică şi merge spre vitrina lui Buni. Se uită la poza mamei mele, apoi o pune jos. După care ridică fotografia cu mine şi cu Buni la Olive Garden. Zâmbeşte, apoi se întoarce la locul său, pe canapea.

— Tată, ce ai văzut, mai exact, la hotel, de te-a făcut să fii suspicios că acolo se desfăşoară activităţi ilegale? Chiar crezi că se face trafic de droguri la Regency Grand?

— Nu, spun eu hotărât, înainte ca el să poată răspunde. Regency Grand este o instituţie curată. Domnul Snow nu ar accepta să fie altfel. Singura problemă ar mai fi Juan Manuel.

— Juan Manuel Morales, spălătorul de vase? întreabă domnul Preston.

— Da, răspund eu. În împrejurări normale, cu siguranţă nu aş umbla cu vorba, dar acestea sunt departe de a fi nişte împrejurări normale.

— Continuă, spune Charlotte.

Domnul Preston se apleacă, încercând să-şi găsească o poziţie în care să evite arcurile noduroase ale canapelei.

Eu explic totul. Că permisul de muncă al lui Juan Manuel a expirat cu ceva timp în urmă, că nu are unde să locuiască şi că, în secret, Rodney îl lasă să stea peste noapte în camerele goale din hotel. Povestesc despre genţile de voiaj pe care le las în camere şi cum fac curat după Juan Manuel şi prietenii lui în fiecare dimineaţă.

— Recunosc, spun eu, că nu ştiu cum, într-o singură noapte, se poate aduna atât de mult praf într-o cameră.

Charlotte îşi pune pixul jos pe carneţel şi i se adresează tatălui său.

— Uau, tată. La ce instituţie distinsă lucrezi!

— Par excellence, cum zic francezii, adaug eu.

Domnul Preston îşi ţine capul în mâini şi îl scutură înainte şi înapoi.

— Ar fi trebuit să ştiu, spune el. Arsurile de pe mâinile lui Juan, felul în care mă evita când îl întrebam cum îi merge.

Abia atunci, piesele puzzle-ului se potrivesc în mintea mea. Prietenii uriaşi ai lui Rodney, praful, coletele şi genţile de noapte. Urmele de cocaină de pe căruciorul meu.

— Oh, Doamne, spun eu. Juan Manuel. Este abuzat şi constrâns.

— E forţat să îndoiască drogurile în fiecare noapte la hotel, spune domnul Preston. Şi nu e singurul de care se folosesc. S-au folosit, de asemenea, şi de tine, Molly.

Înghit în sec, încercând să scap de nodul enorm care mi s-a pus în gât.

Văd totul clar, tot ce s-a întâmplat.

— Nu am lucrat numai pe post de cameristă, nu-i aşa? întreb eu.

— Mă tem că nu, răspunde Charlotte. Îmi pare rău să o spun, Molly, dar ai lucrat şi pe post de cărăuş.

19

Charlotte poartă o conversaţie şoptită la telefon, cu cineva de la biroul său. Domnul Preston merge la toaletă. Eu străbat livingul. Mă opresc la fereastră şi o deschid puţin, în încercarea zadarnică de a lua o gură de aer. Ataşat de peretele nostru exterior, o hrănitoare de păsări goală se leagănă în bătaia vântului. Eu şi Buni stăteam la fereastră şi priveam păsările. Le admiram ore întregi cum ciuguleau firimiturile de pâine pe care le lăsam afară. Am botezat fiecare păsăruică – Sir Chirpsalot, Lady Wingdamere şi Earl of Beak. Dar când domnul Rosso s-a plâns de zgomot, nu le-am mai hrănit. Păsările au zburat departe şi nu s-au întors niciodată. O, să fii o pasăre...

Pe când mă uit pe fereastră, aud frânturi din conversaţia lui Charlotte – „verificarea antecedentelor lui Rodney Stiles”, „arme de foc înregistrate pe numele lui Giselle Black”, „evidenţe ale inspecţiilor la Regency Grand Hotel”.

Domnul Preston iese de la toaletă.

— Nici un semn de la Juan Manuel? întreabă el.

— Nu încă, răspund eu.

În urmă cu o oră, Charlotte şi domnul Preston au hotărât să îl contactăm pe Juan Manuel. Eu nu eram deloc sigură dacă ar trebui să-l târăsc în mizeria mea.

— Este lucrul corect de făcut, a spus Charlotte. Din mai multe motive.

— El deţine piesele lipsă, a adăugat domnul Preston. Ar putea fi singurul care să facă lumină în tot acest fiasco – dacă îl putem convinge să vorbească.

— Nu îi va fi frică? am întrebat eu. Am motive să cred că familia lui a primit ameninţări. Şi la fel şi el.

Nici nu pot măcar să menţionez cealaltă parte – urmele de arsură.

— Da, a spus Charlotte. Cui nu i-ar fi frică? Dar el va avea azi la dispoziţie o nouă alegere, pe care nu a avut-o înainte.

— Ce alegere? am întrebat eu.

— Între noi şi ei, răspunde domnul Preston.

Domnul Preston nu a irosit timpul după aceea. A sunat pe cineva de la bucătăria hotelului, care, la rândul său, a sunat pe altcineva, care a căutat discret prin dosarele personalului şi i-a dat numărul personal de mobil al lui Juan Manuel, pe care, apoi, fiecare dintre noi l-a notat degrabă în telefonul său.

Am aşteptat neliniştită, în timp ce domnul Preston îl apela. Cum ar fi dacă şi el s-ar dovedi a fi o altă dezamăgire, o altă persoană care nu era cine credeam eu că e?

— Juan Manuel? a spus domnul Preston. Da, aşa este...

Nu auzeam răspunsurile lui Juan Manuel, dar îmi imaginam expresia lui de mirare, pe când încerca să îşi dea seama de ce îl suna domnul Preston.

— Cred că eşti în mare pericol, a explicat domnul Preston şi a continuat spunând că fiica lui este avocată şi că el ştie că Juan a fost constrâns la hotel.

A urmat o scurtă pauză, cât timp Juan Manuel a vorbit.

— Înţeleg, a spus domnul Preston. Nu vrem să păţiţi nimic, nici tu, nici familia ta. Ar trebui să ştii că şi Molly are probleme... Da, corect... I-a fost înscenată moartea domnului Black, a spus domnul Preston.

O altă pauză scurtă, cu încuviinţări din cap, după care:

— Mulţumesc... Da... Cu siguranţă, îţi putem explica totul în detaliu. Şi, te rog, să ştii, nu am face niciodată nimic care... Da, bineînţeles. Toate deciziile îţi vor aparţine... Îţi voi trimite un SMS cu adresa. Pe curând.

A trecut mai bine de o oră, iar Juan Manuel nu a ajuns încă. Toată aşteptarea şi agitaţia au un efect vătămător asupra nervilor mei. Ca să mă calmez, mă gândesc ce diferenţă e să îi am pe domnul Preston şi pe Charlotte de partea mea. Ieri, eram singură. Apartamentul acesta mi se părea sumbru şi pustiu. Din ziua în care a murit Buni, şi-a pierdut parcă orice urmă de culoare şi însufleţire. Dar acum este din nou plin de viaţă, revitalizat. Mă uit la hrănitoarea pentru păsări, de la fereastră. Poate că mai târziu voi căuta firimituri şi îl voi umple, indiferent de ceea ce spune domnul Rosso.

Mă simt foarte agitată şi nu pot să stau locului, de aceea mă plimb de colo colo. Dacă aş fi fost aici singură, probabil că aş fi frecat podelele sau aş fi curăţat faianţa din baie, dar nu sunt singură, nu mai sunt. Este şi nou, şi ciudat să am companie. Este, de asemenea, un confort grozav.

Domnul Preston se aşază pe canapea.

Charlotte îşi încheie apelul.

Un lucru mă roade şi decid să-i dau glas.

— Nu credeţi că ar trebui să-l sun pe R... Rodney? întreb eu, poticnindu-mă din nou la numele său, dar reuşind în cele din urm să-l scuip afară. Poate că ar oferi o explicaţie? Poate că el nu are nici o legătură cu faptul că s-au găsit urme de cocaină pe căruciorul meu. Ar fi putut să fie Cheryl, nu-i aşa? Sau altcineva? Dacă Rodney ar fi, de fapt, cel care poate explica efectiv toate acestea?

— În nici un caz, spune Charlotte. Tocmai i-am verificat trecutul lui Rodney. Provine dintr-o familie bogată, dar a fost dat afară din casă de către părinţi pe când avea cincisprezece ani. A ajuns apoi într-un cămin. Apoi s-a apucat de infracţiuni minore, cu dosare de furt, ultraj şi diverse alte acuzaţii legate de droguri, care nu s-au definitivat însă, precum şi o listă kilometrică de adrese diferite înainte de a se stabili în acest oraş.

— Vezi, Molly? E o idee proastă să-l suni pe ticălosul ăsta, spune domnul Preston, netezind pătura de pe canapea, croşetată de Buni. O să spună numai minciuni.

— Iar apoi o să dispară, adaugă Charlotte.

— Cum rămâne cu Giselle? Ea trebuie să ştie ceva ce m-ar putea ajuta. Sau domnul Snow?

Înainte ca oricare dintre ei să răspundă, se aude o bătaie în uşă.

Mi se taie răsuflarea.

— Dacă e poliţia?

Camera începe iar să se unduiască şi mă tem că nu voi reuşi să ajung până la uşa de la intrare.

Charlotte se ridică în picioare.

— Ai un reprezentant legal acum. M-ar fi sunat pe mine mai întâi dacă voiau să te contacteze. Vine lângă mine. E în regulă, spune ea, punând o mână încurajatoare pe încheietura mea.

Funcţionează. Mă simt imediat puţin mai calmă şi valurile podelei se solidifică.

Domnul Preston apare de cealaltă parte a mea.

— Poţi să faci asta, Molly, spune el. Hai să deschidem uşa împreună.

Respir adânc şi merg spre intrare. Deschid uşa.

Juan Manuel stă în faţa mea. Poartă un tricou polo, călcat cu grijă şi băgat în blugii săi curaţi. Într-o mână, cară o pungă de plastic albă, pentru mâncare la pachet. Are ochii mari şi gâfâie, de parcă ar fi urcat scările două câte două.

— Bună, Molly, spune el. Nu-mi vine să cred. N-am vrut niciodată să-ţi fac probleme. Dacă aş fi putut..., spune, dar se opreşte în mijlocul frazei. Tu cine eşti? întreabă el, uitându-se peste mine, spre Charlotte.

Ea face un pas în faţă.

— Sunt Charlotte, avocata lui Molly şi fiica domnului Preston. Te rog să nu te temi. Nu avem nici o intenţie de a te preda. Şi ştim că eşti într-un pericol grav.

— Sunt băgat mult prea adânc, spune el. Atât de adânc! Nu am ales niciodată situaţia asta. Ei m-au obligat. Ei au obligat-o şi pe Molly. E la fel, dar diferit.

— Amândoi avem probleme, Juan Manuel, spun eu. E foarte serios.

— Da, ştiu, spune el.

Domnul Preston vorbeşte din spatele meu.

— Ce e în pungă?

— Resturi de la hotel, răspunde Juan Manuel. A trebuit să fac să pară că îmi iau mai devreme pauza de cină. Sunt sendvişuri rămase de la ceaiul de după-amiază. Ştiu că vă plac, domnule Preston.

— Oh, da. Mulţumesc, spune domnul Preston. Le voi aşeza pe o farfurie. Cu toţii avem nevoie să ne păstrăm energia.

Domnul Preston ia punga şi o duce la bucătărie.

Juan Manuel stă în prag fără să se mişte. Acum, că nu mai ţine punga, este uşor de văzut că îi tremură mâinile. Ca şi ale mele, de altfel.

— Nu intri? spun eu. El face doi paşi nesiguri înainte. Sunt recunoscătoare că ai venit, mai ales ţinând cont de circumstanţele tale actuale. Sper cu adevărat că vei vorbi cu mine, spun eu. Şi cu ei. Am nevoie... de ajutor.

— Ştiu, Molly. Suntem amândoi foarte adânc implicaţi.

— Da. S-au întâmplat lucruri pe care eu nu...

— Pe care nu le-ai înţeles... până acum.

— Da, spun eu.

Mă uit la antebraţele sale pline de cicatrice, apoi mă întorc.

El intră şi priveşte în jur prin apartament.

— Uau, spune el. Locul ăsta... îmi aminteşte de casă. Apoi se descalţă. Unde pot să îmi pun pantofii de muncă? Nu sunt foarte curaţi.

— Oh, foarte atent din partea ta, spun eu.

Păşesc pe lângă el şi deschid dulapul. Scot o cârpă. Sunt pe cale să-i şterg pantofii pe talpă, când el îmi ia cârpa din mâini.

— Nu, nu. Pantofii mei, treaba mea.

Rămân pe loc, neştiind ce să fac, în timp ce el îşi şterge grijuliu pantofii, îi pune în dulap, apoi împătureşte frumos

cârpa şi o pune deoparte, înainte de a închide uşa dulapului.

— Trebuie să te previn că nu prea sunt în apele mele. Totul a fost profund... şocant. Şi nu primesc vizitatori în mod normal, deci nu sunt obişnuită nici cu asta. Nu mă prea pricep să întreţin oamenii.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Molly, spune domnul Preston din bucătărie. Relaxează-te şi acceptă o mână de ajutor. Juan Manuel, poate ai putea să mă ajuţi în bucătărie?

Juan Manuel i se alătură, iar eu mă scuz ca să merg la toaletă. Adevărul este că am nevoie de un moment să mă reculeg. Mă uit în oglindă şi respir adânc. Juan Manuel e aici şi suntem amândoi în pericol. Arăt de parcă sunt pe cale să mă prăbuşesc. Am cearcăne negre sub ochii umflaţi şi roşii. Sunt încordată şi obosită. La fel ca la plăcile de faianţă care mă înconjoară, încep să se vadă şi la mine fisurile. Îmi arunc nişte apă pe faţă, mă şterg, iar apoi ies din baie, alăturându-mă oaspeţilor mei în living.

Domnul Preston aduce tava lui Buni plină cu gustări delicate, sendvişuri cu castravete – coaja înlăturată –, miniquiche-uri şi alte resturi delicioase. Miros mâncarea şi stomacul începe imediat să-mi vuiască. Domnul Preston aşază tava pe măsuţa de cafea. Apoi aduce un scaun din bucătărie pentru Juan Manuel. Ne ocupăm cu toţii locurile.

Nu-mi vine să cred. Iată-ne în livingul lui Buni, toţi patru. Eu şi domnul Preston stăm pe canapea, iar în faţa mea sunt Charlotte şi Juan Manuel. Schimbăm politeţuri, de parcă am fi la o petrecere cu ceai, între prieteni, deşi toţi ştim că nu e aşa. Charlotte îl întreabă pe Juan Manuel

despre familia lui şi de când lucrează la Regency Grand. Domnul Preston subliniază cât de muncitor şi de încredere este el. Juan Manuel priveşte în poală.

— Muncesc din greu, da, spune el. Prea din greu. Şi totuşi, am probleme mari.

Avem în poală farfurioare umplute cu sendvişuri miniaturale, pe care le mâncăm, eu mai repede decât ceilalţi.

— Mâncaţi, spune Charlotte. Amândoi. Nu e uşor. Veţi avea nevoie de toate forţele.

Juan Manuel se apleacă.

— Uite. Încearcă-le pe astea, spune el şi aşază două sendvişuri drăguţe, cât degetul de mari, pe farfuria mea. Eu le-am făcut.

Iau un sendviş şi muşc din el. Are un gust excelent, e cu cremă de brânză pufoasă şi somon afumat, cu mult mărar şi un pic de coajă de lămâie. Nu am mâncat în viaţa mea un sendviş mai bun decât acesta. E atât de delicios încât îmi este aproape imposibil să urmez regula de mestecat a lui Buni. Sendvişul a dispărut înainte să îmi dau seama.

— Încântător, spun eu. Mulţumesc.

Rămânem cu toţii tăcuţi pentru o clipă, dar nu-mi dau seama dacă ceilalţi se simt sau nu în largul lor. Pentru un scurt moment, în ciuda circumstanţelor, simt ceva ce nu am simţit de mult timp, de când a murit Buni. Simt... tovărăşie. Simt... că nu sunt complet singură. Apoi îmi

amintesc ce i-a adus pe toţi aici, iar neliniştea mă cuprinde din nou. Îmi aşez farfuria deoparte.

Charlotte face la fel. Îşi ia carnetul şi pixul de lângă scaun.

— Ei bine, suntem cu toţii aici din acelaşi motiv, aşa că am face bine să începem. Juan Manuel, cred că tata te-a pus la curent cu situaţia dificilă în care se află Molly. Şi cred că tu însuţi te afli într-o situaţie care te pune la grea încercare.

Juan Manuel se foieşte în scaun.

— Da, spune el. Aşa este. Ochii săi căprui privesc într-ai mei. Molly, spune el, nu am vrut niciodată să fii implicată în aşa ceva, dar când te-au adus, nu am ştiut ce să fac. Sper că mă crezi.

Înghit în sec şi mă gândesc la cuvintele sale. Îmi ia un moment până să reuşesc să disting între o minciună spusă direct în faţă şi adevăr. Dar apoi totul se limpezeşte şi văd clar pe chipul său. Spune adevărul.

— Mulţumesc, Juan Manuel. Te cred.

— Spune-i ce mi-ai spus mie în bucătărie, sugerează domnul Preston.

— Ştii cum în fiecare noapte stăteam într-o cameră diferită din hotel? Cum îmi dădeai câte o cheie diferită în fiecare noapte?

— Da, spun eu.

— Domnul Rodney nu ţi-a spus întreaga poveste. Ce-i drept, nu mai am un apartament. Şi nici permis de muncă. Atunci când le aveam, totul era grozav. Trimiteam bani

acasă. Era necesar, pentru că după ce a murit tata, ai mei nu se mai ajungeau cu banii. Familia mea era aşa mândră de mine – „Eşti un fiu bun”, spunea mama. „Munceşti din greu pentru noi”. Eram foarte fericit. Făceam ceea ce trebuie, explică Juan Manuel, apoi tace pentru câteva clipe, înghite în sec şi, în cele din urmă, reia. Apoi, când am avut nevoie ca permisul de muncă să-mi fie prelungit, domnul Rodney a spus: „Nici o problemă”. El m-a prezentat prietenului său avocat. Iar acel prieten avocat mi-a luat o grămadă de bani, dar într-un final, nu mi-a obţinut permisul. M-am plâns la Rodney şi el a spus: „Avocatul ăsta al meu te rezolvă cu orice. O să capeţi permisul în câteva zile”. Mi-a spus că se va asigura că domnul Snow nu află. Dar a mai spus: „Trebuie să mă ajuţi şi tu cu ceva, să ştii. O mână spală pe alta”. Eu nu voiam să fac asta. Voiam să mă întorc acasă, să găsesc o altă cale. Dar nu puteam. Nu mai aveam nici un ban rămas.

Juan Manuel tace.

— Ce te-a pus Rodney să faci, mai exact? întreabă Charlotte.

— Noaptea, după ce ieşeam din tură, mă strecuram într-o cameră de hotel, cu cheia pe care mi-o dădea Molly. Tot ea lăsa geanta pentru mine acolo, nu-i aşa?

— Da, spun eu. Aşa e. În fiecare noapte.

— Acea geantă nu a fost niciodată a mea. Era a domnului Rodney. Înăuntru erau drogurile lui. Cocaină. Şi altele. Aducea mai multe droguri mai târziu în noapte, când nu mai era nimeni prin preajmă. Apoi pleca. Toată noaptea, mă punea să lucrez – uneori singur, alteori cu oamenii lui – şi pregăteam cocaina pentru vânzare. Nu ştiam nimic

despre lucrurile astea înainte, jur. Dar am învăţat. A trebuit să învăţ. Repede.

— Când spui că te-a obligat, la ce te referi, mai exact? întreabă Charlotte.

Juan Manuel îşi frânge mâinile în timp ce vorbeşte.

— I-am spus domnului Rodney: „Nu voi face aşa ceva. Nu pot. Aş prefera să fiu deportat decât să fac asta. E ceva greşit”. Dar zicând asta, n-am făcut decât să înrăutăţesc lucrurile. A zis că mă omoară. „Nu-mi pasă”, i-am spus. „Omoară-mă. Asta nu e viaţă”.

Juan Manuel face o pauză, se uită în jos, apoi continuă.

— Dar în cele din urmă, domnul Rodney a găsit o cale de a mă obliga să-i fac treburile murdare.

Încordarea se citeşte pe chipul lui Juan Manuel. Observ cercurile întunecate din jurul ochilor săi roşii. Arătăm la fel, eu şi el, cu toate necazurile noastre expuse la vedere.

— Ce a făcut Rodney apoi?

— A spus că dacă nu păstrez tăcerea şi nu-i fac treburile murdare, îmi omoară familia de acasă. Nu înţelegeţi. El are prieteni răi. Îmi ştie adresa din Mazatlán. E un om rău. Uneori, când munceam până târziu, eram atât de obosit încât adormeam pe scaun. Mă trezeam, uitam unde sunt. Oamenii domnului Rodney mă loveau, aruncau apă pe mine ca să mă ţină treaz. Uneori mă ardeau cu ţigările ca să mă pedepsească. Îşi întinde mâinile. Molly, spune Juan Manuel. Am inventat minciuni despre cum mă ardeam la maşina de spălat vase; îmi pare rău. Nu e ăsta adevărul,

zice, apoi vocea i se sparge şi izbucneşte în lacrimi. E greşit, spune el. Ştiu că un bărbat în toată firea nu ar trebui să plângă ca un bebeluş, spune el, ridicând privirea spre mine. Molly, când ai apărut în camera de hotel în acea zi şi m-ai găsit acolo cu Rodney şi oamenii lui, am încercat să-ţi spun să fugi, să mergi să zici cuiva. Nu am vrut să te prindă în capcană, aşa cum m-au prins pe mine. Dar au reuşit. Au găsit o modalitate de a te prinde şi pe tine.

Domnul Preston scutură din cap pe când Juan Manuel continuă să suspine. Încep să-mi curgă şi mie lacrimile.

Dintr-odată, mă simt foarte obosită, aşa cum nu m-am simţit niciodată în toată viaţa mea. Tot ce vreau este să mă ridic de pe acest scaun, să merg pe coridor până în dormitorul meu, să mă înfăşor în cuvertura cu steaua solitară a lui Buni şi să dorm pentru totdeauna. Mă gândesc la Buni în ultimele sale zile. Aşa s-o fi simţit spre final, stoarsă de orice dorinţă de a merge mai departe?

— Se pare că ne-am găsit şobolanul, spune domnul Preston.

— Unde e unul, sunt mai mulţi, adaugă Charlotte şi se întoarce spre Juan Manuel. Lucra Rodney cu domnul Black? Ai auzit sau văzut vreodată ceva – orice – care ar putea să sugereze că domnul Black era, de fapt, în spatele operaţiunii cu droguri?

Juan îşi şterge lacrimile de pe faţă.

— Domnul Rodney nu a spus multe despre domnul Black, dar uneori răspundea la telefoane. El crede că sunt atât de prost încât nu înţeleg. Dar eu auzeam totul. Domnul

Rodney venea uneori în cameră, în toiul nopţii, cu bani mulţi de tot. Stabilea întâlniri pentru a-i da bani domnului Black. Mult mai mulţi bani decât am văzut vreodată în viaţa mea. Aşa, explică şi face un gest cu mâinile.

— Teancuri de bani, spune Charlotte.

— Da. Noi. Proaspete.

— Grămezi de genul acela existau în seiful domnului Black în ziua în care l-am găsit mort, spun eu. Teancuri perfecte, curate.

Juan Manuel continuă.

— Odată, Rodney era chiar supărat pentru că nu erau foarte mulţi bani în acea noapte. A mers să se întâlnească cu domnul Black şi, când s-a întors, avea o urmă de arsură, exact ca ale mele. Dar nu pe braţe. Pe piept. Aşa am ştiut că nu doar eu eram pedepsit.

Piesele încep să se aşeze laolaltă. Îmi amintesc de V-ul cămăşii albe, proaspăt spălate, a lui Rodney şi de pata rotundă, ciudată, care îi întina pieptul perfect neted.

— Am văzut acea urmă, spun eu.

— Mai e ceva, spune Juan Manuel. Domnul Rodney nu a vorbit cu mine direct despre domnul Black. Dar ştiu că o cunoştea pe soţia lui. Pe noua soţie. Doamna Giselle.

— Nu se poate, spun eu. Rodney m-a asigurat că abia dacă i-a vorbit vreodată.

Dar chiar când o spun, îmi dau seama că sunt o neroadă.

— De unde ştii că Rodney o cunoaşte pe Giselle? întreabă Charlotte.

Juan Manuel îşi scoate telefonul din buzunar şi se uită prin nişte poze până când o găseşte pe cea pe care o căuta.

— Pentru că l-am prins, spune el. En flagrante delito sau cum spuneţi voi?

— În flagrant? spune domnul Preston.

— Aşa, confirmă el şi întoarce telefonul pentru a ne arăta poza.

Sunt Rodney şi Giselle. Se sărută atât de pasional pe un coridor întunecat al hotelului, încât cu siguranţă nu l-au observat pe Juan Manuel fotografiindu-i. Îmi simt inima grea şi mă înţeapă, în timp ce mă holbez la poză, remarcând diverse detalii – părul ei peste umărul lui, mâna lui pe mijlocul ei arcuit. Mă tem că inima ar putea să-mi stea de tot.

— Uau, face Charlotte. Poţi să-mi trimiţi asta?

— Da, spune Juan Manuel.

Îi dă numărul ei de telefon, iar el îi trimite poza într-un mesaj. Durează doar câteva secunde ca dovada josnică să apară, reprodusă, în telefonul ei.

Charlotte se ridică şi merge de colo colo prin încăpere.

— Devine din ce în ce mai clar că Giselle şi Rodney aveau multiple motive să dorească moartea domnului Black. Dar singura cale prin care putem dovedi că Molly e nevinovată

este să găsim o dovadă irefutabilă că unul dintre ei sau amândoi l-au ucis pe domnul Black.

— N-a fost Giselle, spun eu. N-a făcut-o ea.

Mulţi ochi sceptici se întorc în direcţia mea.

— O, Molly, de unde ştii asta? întreabă Charlotte.

— Ştiu, pur şi simplu.

Charlotte şi domnul Preston schimbă din nou o privire între ei, trădându-le îndoiala.

Domnul Preston se ridică în picioare.

— Am o idee, anunţă el.

— Oh, face Charlotte.

— Ascultaţi-mă, spune el. Nu va fi uşor şi va trebui să lucrăm ca o echipă...

— Asta este evident, spune Charlotte.

— Îmi place ideea asta de echipă, spune Juan Manuel. Nu e corect felul în care ne tratează.

— Trebuie să fim convingători, spune domnul Preston. Trebuie să punem la cale un plan imbatabil.

— Un plan, spune Charlotte.

— Da, răspunde domnul Preston. Un plan. Ca să păcălim vulpea.

20

A durat mai mult de o oră să stabilim toate detaliile. În acest timp, am spus „Nu” şi „Nu pot” de atât de multe ori încât ai fi zis că sunt desprinsă, aşa cum obişnuia Buni să spună, din povestea aceea cu fetiţa care l-a luat pe „nu” în braţe.

— Ba da, poţi, mi-a spus domnul Preston iar şi iar. Columbo s-ar da bătut?

— Poţi s-o faci, domnişoară Molly, a intervenit în discuţie şi Juan Manuel.

— Dacă aş fi crezut că nu poţi, nu aş fi sugerat, a spus Charlotte.

Am exersat şi am tot exersat. Am trecut prin diferite scenarii şi mi-am perfecţionat răspunsurile la toate întrebările care ar fi putut apărea. Ne-am gândit la toate lucrurile care ar fi putut să meargă prost. A trebuit să trec de sentimentul că disimulez, că nu-mi exprim adevăratele gânduri, dar Juan Manuel a spus ceva care mi-a uşurat cugetul: „Uneori trebuie să faci un lucru greşit pentru a face altul corect”. El are dreptate în atât de multe feluri, iar eu ştiu asta din experienţă.

Am repetat cu Juan Manuel jucând în opoziţie, apoi cu domnul Preston jucând în opoziţie. A trebuit să uit că ei sunt prietenii mei dragi. A trebuit să mă gândesc că sunt nişte canalii, când de fapt ei nu sunt câtuşi de puţin aşa. Am pus la punct detalii, am notat replici-cheie şi am reuşit

să stabilim planuri de rezervă, pentru a ne descurca în orice eventualitate.

Şi acum am terminat. Charlotte, domnul Preston şi Juan Manuel zâmbesc toţi şi stau drepţi în scaunele lor, uitându-se la mine. Nu pot să fiu foarte sigură, dar cred că înţeleg ce văd pe chipurile lor – mândrie. Ei cred că sunt în stare s-o fac. Dacă Buni ar fi aici, ar spune: „Vezi, Molly? Eşti în stare, dacă îţi pui mintea la contribuţie”.

Mă simt mai bine după cât am exersat, mai calmă în legătură cu întregul plan. Trebuie să spun, mă simt un pic precum Columbo, cu o echipă de investigatori ţăcăniţi în jurul meu. Împreună, am pus la cale o capcană în speranţa că vom reuşi să-l prindem pe Rodney în flagrant din nou – dar cu totul altfel, de data aceasta.

Primul pas începe imediat, cu mine scriindu-i un mesaj. Am făcut o strategie cu ceea ce îi voi scrie mai exact.

— Sunt prea agitată, spun eu, de îndată ce tastez mesajul pe telefonul meu. Poate cineva să îl verifice înainte să-l expediez?

Juan Manuel, domnul Preston şi Charlotte se adună în jurul meu, citind peste umăr.

— Sună bine. Tu vorbeşti întotdeauna atât de frumos. Mai mulţi oameni ar trebui să vorbească la fel ca tine, Molly, spune Juan Manuel cu un zâmbet, iar eu simt o furnicătură caldă.

— Mulţumesc. E foarte drăguţ din partea ta.

— Aş adăuga cuvântul „urgent”, sugerează domnul Preston.

— Da, e bine, spune Charlotte. „Urgent.”

Ajustez mesajul: „Rodney, trebuie să ne vedem urgent. Domnul Black a fost OMORÂT. Am făcut poliţiei dezvăluiri de care ar trebui să ştii. Îmi pare sincer rău!”

— În regulă? întreb eu, căutând aprobarea lor.

— Fă-o, Molly. Expediază-l, mă îndeamnă Charlotte.

Închid ochii strâns şi apăs tasta de trimitere. Aud semnalul sonor specific, când mesajul este expediat.

Când deschid ochii, câteva secunde mai târziu, trei puncticele apar într-o căsuţă nouă sub mesajul meu trimis.

— Ia te uită, spune domnul Preston. Se pare că ticălosul nostru se grăbeşte să răspundă.

Un alt semnal sonor, şi apare mesajul lui Rodney: „Molly, WTF? Ne întâlnim în douăzeci de minute la OG”.

— OG? întreabă domnul Preston. Ce e asta?

— Original Gangster? răspunde Juan Manuel.

— Ce ar trebui să însemne asta? întreabă Charlotte.

Apoi îmi pică fisa.

— Olive Garden, spun eu. Acolo trebuie să mă întâlnesc cu el. Să-i răspund?

— Spune-i că vei fi acolo în scurt timp, spune Charlotte.

Încerc să tastez un răspuns, dar mâinile îmi tremură prea tare.

— Vrei să scriu eu? întreabă Charlotte.

— Da, te rog, spun eu.

Îi dau telefonul şi privim cu toţii peste umărul ei cum tastează: „K. Ne vdm în 20 min”. E pe punctul de a apăsa tasta de expediere, când Juan Manuel o opreşte.

— Nu sună deloc ca Molly. Ea nu ar scrie niciodată aşa ceva.

— Serios? spune Charlotte. De ce nu?

— Trebuie să-l faci mai frumos, continuă Juan Manuel. Foloseşte un limbaj respectuos. Poate dacă foloseşti cuvântul „încântător”. Molly foloseşte deseori cuvântul acesta. E tare drăguţ.

Charlotte şterge ce a scris şi încearcă din nou: „E un plan încântător, chiar dacă circumstanţele care ne aduc împreună nu sunt. Pe curând”.

— Da, încuviinţez eu. Asta aş spune. E foarte bine.

— Aşa da, asta e domnişoara Molly, adaugă Juan Manuel.

Din nou, semnalul sonor. După ce trimite mesajul, Charlotte îmi dă înapoi telefonul.

— Molly, spune domnul Preston, punând o mână încurajatoare pe umărul meu. Eşti gata? Ştii ce să-i spui, ce să faci?

Trei feţe îngrijorate aşteaptă răspunsul meu.

— Sunt gata, răspund eu.

— Poţi să faci asta, Molly, spune Charlotte.

— Avem încredere în tine, adaugă domnul Preston.

Juan Manuel ridică degetul mare, în semn de încurajare.

Toţi şi-au pus încrederea în mine. Toţi mă susţin. Numai eu am îndoieli.

„Eşti în stare, dacă îţi pui mintea la contribuţie.”

Respir adânc, îmi pun telefonul în buzunar şi ies din apartament.

21

Ajung la Olive Graden optsprezece minute mai târziu, ceea ce înseamnă că am ajuns cu două minute mai devreme decât timpul estimat de mine, în principal pentru că sunt atât de agitată încât am mers repede tot drumul. Stau aşezată în separeul nostru, sub strălucirea lustrei, doar că, de data aceasta, nu mai pare a fi deloc separeul nostru. Nu va mai fi niciodată separeul nostru.

Rodney nu a ajuns încă. Pe când aştept, imagini teribile mi se strecoară în minte – domnul Black, pielea lui palidă şi uscată, fotografia cu Rodney şi Giselle, doi şerpi alunecoşi, încolăciţi, ultimele minute de viaţă ale lui Buni. Nu ştiu de ce îmi amintesc aceste lucruri, dar nu mă ajută cu nimic ca să îmi ţin în frâu emoţiile puternice. Cum voi trece de asta nu ştiu. Cum să mă comport firesc când îmi simt toţi nervii încordaţi, până în străfundurile fiinţei mele?

Când ridic apoi privirea, îl văd intrând grăbit în restaurant, căutându-mă din priviri. Are părul ciufulit, cei doi nasturi de sus ai cămăşii sale sunt desfăcuţi, dezvăluindu-i pieptul exasperant de neted. Îmi imaginez cum ridic furculiţa de pe masă şi îl înjunghii cu ea, chiar acolo, unde V-ul cămăşii lui îi încadrează pielea goală. Apoi îi văd cicatricea, iar dorinţa mea întunecată dispare ca prin farmec.

— Molly, spune el în timp ce se aşază pe locul din faţa mea. Am găsit o scuză să plec de la muncă, dar nu am mult timp. Hai să vorbim repede, bine? Spune-mi tot.

O ospătăriţă vine la masa noastră.

— Bine aţi venit la Olive Garden. Pot să vă aduc nişte salată gratis şi pâine?

— Suntem aici pentru o băutură rapidă, răspunde Rodney. O bere pentru mine.

Eu ridic un deget în aer.

— De fapt, salata şi pâinea ar fi grozave. Şi voi dori, de asemenea, un platou cu aperitive şi o pizza pepperoni mare, vă rog. Oh, şi nişte apă? Foarte, foarte rece. Cu gheaţă.

Fără Chardonnay pentru mine azi – trebuie să am capul limpede. Iar acesta nu este oricum, sub nici o formă, un moment festiv.

— Mulţumesc, îi spun eu ospătăriţei.

Rodney îşi trece degetele prin păr şi oftează.

— Mulţumesc pentru că ai venit, spun eu de îndată ce ospătăriţa a plecat. Înseamnă extraordinar de mult pentru mine că eşti mereu prezent când am nevoie de tine. Eşti un prieten de nădejde.

Chipul meu este încordat când rostesc aceste cuvinte, dar Rodney nu pare să observe.

— Sunt aici pentru tine, Molly. Spune-mi numai ce s-a întâmplat, bine?

— Ei bine, spun eu ascunzându-mi mâinile tremurânde sub masă, după ce detectiva m-a dus la secţie, mi-a spus că domnul Black nu a murit din cauze naturale. A spus că a fost asfixiat.

Aştept să asimileze informaţia.

— Oho, spune Rodney. Şi tu eşti principala suspectă.

— De fapt, nu sunt. Ei caută pe altcineva.

Acestea sunt exact cuvintele pe care Charlotte m-a instruit să le spun.

Îl privesc atent. Mărul lui Adam i se mişcă în sus şi-n jos. Ospătăriţa se întoarce cu pâinea, salata şi băuturile noastre. Iau o înghiţitură zdravănă din apa rece şi mă

minunez să-l văd pe Rodney tot mai neliniştit. Nu mă ating deloc de mâncare. Sunt mult prea agitată. În plus, este pentru mai târziu.

— Detectiva Stark a spus că persoanele de interes erau mult mai motivate de testamentul domnului Black. Crede că e posibil ca ei să fi discutat testamentul cu el înainte să-l omoare. Biata Giselle! Ştiai că domnul Black nu i-a lăsat nimic? Nici un capăt de aţă, biata, biata femeie!

— Ce? Detectiva ţi-a spus asta? Dar nu se poate. Ştiu sigur că nu se poate.

— Serios? Parcă nu o cunoşteai prea bine pe Giselle, spun eu.

— Nu o cunosc, răspunde el. Pare că transpiră, deşi nu este deosebit de cald aici. Dar ştiu oameni care o cunosc bine. Şi nu asta mi-au spus. Aşa că este... În fine, este oarecum surprinzător.

Ia o înghiţitură din berea sa şi îşi pune coatele pe masă.

— Nepoliticos, spun eu.

— Ce?

— Coatele tale pe masă. Acesta este un restaurant. Aceasta este o masă. Regulile de etichetă impun ca tu să nu îţi ţii coatele pe ea.

El scutură din cap, dar îşi îndepărtează anexele ofensatoare de pe masă. Victorie.

— Salată? Pâine? îi ofer eu.

— Nu, răspunde el. Hai să trecem la subiect. Nu i-a lăsat domnul Black lui Giselle vila din Insulele Cayman? A menţionat detectiva ceva despre asta?

— Hmm, spun eu, apoi îmi ridic şervetul şi îl strâng în mâinile asudate, pe sub masă. Nu-mi amintesc nimic de nici o vilă. Cred că detectiva a spus că aproape totul merge la prima doamnă Black şi la copii.

Un alt detaliu expus conform planului.

— Îmi spui că poliţia ţi-a oferit în mod voluntar aceste informaţii fără vreun motiv anume?

— Ce? Bineînţeles că nu. Cine mi-ar spune mie ceva? Sunt doar o cameristă. Detectiva Stark m-a lăsat singură într-o cameră şi ştii cum e. Oamenii uită că sunt acolo. Sau poate cred că sunt prea neghioabă ca să înţeleg. Am auzit toate astea la secţie.

— Şi detectivii nu erau deloc preocupaţi de pistolul din aspiratorul tău? Presupun că din cauza asta te-au înhăţat, corect?

— Da, spun eu. Se pare că Cheryl a găsit pistolul şi i-a alertat. Interesant că a ştiut unde să se uite. Pentru cineva atât de leneş, mi-e greu să mi-o imaginez căutând prin sacul prăfuit al unui aspirator.

Rodney se schimbă brusc la faţă.

— Nu sugerezi că i-aş fi spus eu, nu? Molly, ştii că eu niciodată...

— Nu aş sugera niciodată aşa ceva despre tine, Rodney. Eşti fără vină. Un inocent, spun eu. La fel ca mine.

El încuviinţează din cap.

— Bine. Mă bucur că nu există neînţelegeri aici, zice şi scutură din cap, ca un un câine ud când iese din apă. Păi şi ce le-ai spus poliţiştilor când au întrebat despre pistol?

— Am explicat pur şi simplu al cui era şi unde l-am găsit, răspund eu. Asta a dus la o ridicare din sprâncene. Ceea ce însemna, cred, că detectiva Stark a fost surprinsă.

— Deci ai turnat-o pe Giselle, prietena ta? întreabă el.

Coatele lui şi-au făcut reapariţia, şi mai agresiv, pe masă.

— Nu aş trăda niciodată un prieten adevărat, spun eu. Dar trebuie să îţi spun ceva groaznic. De asta te-am chemat aici.

Aici e aici, acesta e momentul pentru care m-am pregătit.

— Ce mai este? întreabă el, abia reuşind să-şi reţină furia din glas.

— Oh, Rodney. Ştii cât de agitată devin în situaţii sociale, şi trebuie să spun că interogatoriul la care m-au supus detectivii mi-a provocat multă consternare, din moment ce am foarte puţină experienţă în aceste chestiuni. Poate că tu eşti mai obişnuit cu asemenea încercări.

— Molly, treci la subiect.

— Corect, spun eu, strângând şervetul în mâini. De îndată ce problema cu pistolul lui Giselle a ieşit din tolbă – şi la propriu, şi la figurat, în acest caz –, detectiva a spus că vor verifica din nou vechiul apartament al soţilor Black.

Îmi aduc şervetul la ochi în timp ce încerc să-i evaluez reacţia.

— Continuă, spune el.

— Le-am zis: „O, nu puteţi să faceţi asta! Juan Manuel stă în acel apartament”. Şi detectiva m-a întrebat atunci cine e Juan Manuel. Aşa că le-am spus. O, Rodney, probabil nu ar fi trebuit. Le-am spus că Juan Manuel este prietenul tău şi că l-ai ajutat pentru că nu are permis de muncă şi...

— Ai menţionat numele meu detectivei?

— Da. Şi le-am spus şi despre genţile de peste noapte şi despre faptul că făceam curat după Juan Manuel şi prietenii tăi, şi cât de buni şi amabili aţi fost cu toţii...

— Sunt prietenii lui, nu ai mei.

— Păi, oricine ar fi, cu siguranţă lasă multă mizerie în urma lor. Dar nu-ţi face griji, m-am asigurat că îi spun detectivei ce bărbat bun eşti tu, chiar dacă prietenii tăi sunt puţin... prăfuiţi.

Rodney îşi pune capul în mâini.

— O, Molly. Ce-ai făcut?

— Am spus adevărul, spun eu. Dar îmi dau seama că i-am pricinuit niscaiva probleme lui Juan Manuel. Dacă e încă în apartamentul soţilor Black când poliţia merge să inspecteze din nou? N-aş vrea ca el să dea de necaz. Nici tu nu ai vrea asta, nu-i aşa, Rodney?

El încuviinţează viguros din cap.

— Aşa e. Da. Adică, trebuie să ne asigurăm că nu e acolo când vin să verifice. Şi trebuie să curăţăm camera aia, repede, înainte să ajungă poliţia. Ştii, ca să nu fie vreo urmă de-a lui Juan Manuel.

— Bineînţeles, spun eu. Exact la asta mă gândeam şi eu.

Îi zâmbesc lui Rodney, dar, în gând, îi azvârl un ceainic plin cu apă fiartă în faţa aia a lui mincinoasă şi perversă.

— Deci o vei face? întreabă el.

— Ce să fac? răspund eu.

— Să te strecori înăuntru şi să faci curat în apartament. Acum. Înainte să ajungă poliţiştii acolo. Tu eşti singura care are acces, în afară de Cernobîl şi Snow. Dacă domnul Snow îl prinde pe Juan acolo – sau mai rău, dacă îl prinde poliţia –, va fi deportat.

— Dar se presupune că nu lucrez azi. Domnul Snow spune că sunt „o persoană de interes” pentru poliţie, deci...

— Te rog, Molly! E important.

Se întinde şi mă apucă de mână. Vreau să mă smulg din strânsoarea lui, dar ştiu că nu trebuie să mă clintesc.

„Avem încredere în tine”, aud în capul meu, dar nu mai este vocea lui Buni de data aceasta. Este a domnului Preston. Apoi a lui Charlotte. Apoi a lui Juan Manuel.

Îmi păstrez mâna liniştită sub a lui şi privirea neutră.

— Ştii, spun eu, nu îmi este permis să intru în hotel, dar asta nu înseamnă că tu nu poţi să intri. Cum ar fi să mă

strecor în hotel, să iau cheia de la cameră şi să ţi-o dau ţie? Tu poţi apoi să foloseşti căruciorul meu şi să cureţi singur camera! Ar fi ceva, nu? Să cureţi după tine? Adică, după Juan Manuel.

Ochii lui privesc în jur, în toate direcţiile. Luciul frunţii i se condensează în broboane de sudoare.

După câteva momente, spune:

— Bine. În regulă. Fă-mi rost de cheia apartamentului, voi face eu curat.

— Cheia suitei tout de suite, spun eu, dar el nu înţelege calamburul meu isteţ.

Ospătăriţa ajunge la masa noastră, aducând pizza pepperoni şi platoul cu aperitive.

— V-ar deranja dacă aţi pune acelea la pachet, vă rog? întreb eu.

— Sigur că nu, spune ea. A fost ceva în neregulă cu pâinea şi salata? Nici măcar nu v-aţi atins de ele.

— O, nu, spun eu. Totul e încântător. Doar că noi suntem puţin pe grabă.

— Bineînţeles, spune ea. Voi pune totul la pachet.

Ea face semn către un coleg şi împreună se ocupă de mâncare.

— Dumnealui va achita nota, vă rog, spun eu, arătând spre Rodney, care rămâne cu gura căscată, dar nu spune nimic, nici măcar un cuvânt.

Ospătăriţa noastră scoate nota din buzunarul şorţului şi i-o înmânează. Rodney scoate o bancnotă nouă-nouţă de o sută de dolari din portofelul său, i-o înmânează şi spune:

— Păstrează restul. Apoi se ridică brusc. Trebuie să fug, Molly. Ar trebui să mă întorc la hotel şi să îndrept lucrurile.

— Bineînţeles, spun eu. O să duc mâncarea asta acasă. Apoi o să-ţi dau mesaj de îndată ce ajung la hotel. O, şi, Rodney?

— Ce? întreabă el.

— Mare păcat că nu-ţi plac puzzle-urile.

— De ce?

— Pentru că, spun eu, nu cred că ştii ce plăcere simte o persoană atunci când, brusc, toate piesele şi-au găsit locul.

El se uită la mine, cu colţurile gurii căzute. Este atât de clar înţelesul privirii! Sunt o idioată. O proastă. Şi sunt prea neghioabă ca să-mi dau măcar seama de asta.

Aceasta este expresia care se desluşeşte vădit pe toată faţa lui mincinoasă, vulgară.

22

Merg repede pe tot drumul spre casă, cu pungile cu mâncare la pachet. Sunt nerăbdătoare să dau raportul în

faţa domnului Preston, a lui Charlotte şi, în special, a lui Juan Manuel.

De îndată ce sunt în clădire, urc treptele două câte două. Cotesc pe coridorul meu, când văd că uşa domnului Rosso este crăpată. Trage cu ochiul, mă vede, apoi se retrage înăuntru, închizând uşa după el.

Pun jos pungile cu mâncare ca să rotesc cheia în broască, apoi intru în apartament.

— Am venit! anunţ eu.

Domnul Preston sare în picioare.

— O, fată dragă, te-ai întors. Slavă Domnului!

Charlotte şi Juan Manuel stau jos, în living. Sar şi ei în picioare în momentul în care mă văd.

— Cum a mers? întreabă Charlotte.

Înainte să apuc să răspund la întrebarea lui Charlotte, Juan Manuel e lângă mine. A apucat pungile cu mâncare şi acum scoate cârpa de lustruit din dulap. În momentul în care îmi scot încălţările, le ia, le şterge pe talpă şi le pune deoparte.

— Nu trebuie să faci asta, spun eu.

— E în regulă. Ai nevoie de ceva? Eşti bine? întreabă el.

— Sunt bine, răspund eu. Am adus de mâncare. Sper că vă place tuturor mâncarea de la Olive Garden.

— Dacă îmi place? La nebunie, răspunde Juan Manuel, apoi ridică pungile şi le duce la bucătărie.

— Zi-ne, mai bine, cum a mers, spune Charlotte. Tata şi Juan au fost cu nervii la pământ de când ai ieşit pe uşă.

— Totul a mers conform planului, spun eu. Rodney se îndreaptă spre hotel chiar acum. Nu ştie că eu sunt cea care a fost arestată, crede că poliţia vine înapoi să inspecteze apartamentul. I-am spus că voi fi acolo în curând să îi dau cheia de la apartament.

Nu pot să-mi reţin un zâmbet când spun asta, pentru că am reuşit ceva ce nu eram sigură că aş putea.

— Perfect. Bine lucrat, răspunde Charlotte.

— Ştiam că poţi s-o faci! strigă Juan din bucătărie.

— Tată, spune Charlotte, tura ta începe la şase fix, nu-i aşa? Eşti sigur că poţi să faci rost de cheia de la apartamentul soţilor Black?

— Am câteva trucuri în mânecă, răspunde el.

— Ar fi bine să mergi la sigur cu ele, tată, pentru că ultimul lucru de care avem nevoie acum e să ai şi tu probleme.

— Nu-ţi face griji. Totul va merge ca uns. Ai încredere în bătrânul tău.

Juan Manuel iese din bucătărie cărând tava de ceai a lui Buni, plină cu aperitive şi pizza de la Olive Garden.

— Trebuia să mă întorc la muncă cu ceva timp în urmă, spune el. Mă tot sună.

Pune tava pe măsuţa de cafea şi se aşază.

Charlotte îşi mută scaunul mai aproape de el.

— Depinde de tine, Juan, dar mă tem că dacă te vei întoarce azi la muncă – de fapt, dacă te mai duci vreodată la acel hotel –, Rodney va găsi o cale de a te folosi aşa cum o face întotdeauna, iar apoi tu vei fi cel prins în capcană, şi nu el.

Juan Manuel priveşte în jos, spre picioarele sale.

— Da, ştiu, spune el. O să sun înapoi la bucătărie şi o să le spun că sunt bolnav şi nu pot să-mi termin tura.

— Bine, spune Charlotte.

— O să rezolv restul mai târziu, adaugă Juan Manuel.

— Restul? întreabă domnul Preston.

— Unde dorm la noapte, spune el. În primul rând, trebuie să ne concentrăm să prindem vulpea.

Înclină din cap şi zâmbeşte, dar nu e genul de zâmbet real, care i-ar lumina toată faţa.

Charlotte se uită la domnul Preston.

— Oh, Juan, spune domnul Preston. Nu ne-am gândit. Dacă nu te întorci la hotel, asta înseamnă că nu ai unde să dormi în noaptea asta.

— Asta e problema mea, nu a voastră, spune el, fără să ridice privirea. Nu vă faceţi griji.

Îmi trece prin minte că există o soluţie evidentă, dar este una care, de asemenea, este puţin ciudată pentru mine. Nu am avut niciodată un musafir care să petreacă noaptea la mine, dar cred că, în această situaţie particulară, Buni m-ar îndruma să fac lucrul corect.

— Poţi să stai aici, pentru seara aceasta, spun eu. Este destul loc. Poţi să iei camera mea şi eu voi sta în camera lui Buni. Îţi va oferi timp să te gândeşti la aranjamente ulterioare.

El se uită la mine de parcă nu îi vine să creadă ce spun.

— Serios? Vorbeşti serios? M-ai lăsa să stau aici?

— Nu pentru asta sunt prietenii? Ca să se ajute între ei fără obligaţii?

El clatină încet din cap.

— Nu pot să cred că ai face asta pentru mine după tot ce s-a întâmplat. Mulţumesc. Şi nu-ţi face griji – sunt foarte liniştit. Sunt ca un cuptor bun – curăţ singur după mine.

Domnul Preston chicoteşte şi apucă o farfuriuţă de pe tava de ceai, umplând-o cu bruschette, pizza şi batoane de mozzarella prăjite.

Îi urmez exemplul şi pregătesc prima dată o farfuriuţă pentru Juan Manuel, apoi una pentru mine.

— Din partea lui Rodney, spun eu. El ne datorează amândurora mult mai mult.

— Aşa este, spune Juan.

Charlotte se ridică, ia telecomanda şi porneşte televizorul pe canalul care difuzează ştiri locale douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Sunt pe cale să iau prima muşcătură dintr-un baton de mozzarella prăjit când ceea ce aud mă face să încremenesc.

„... iar poliţia va ţine o conferinţă de presă specială într-o oră pentru a dezvălui noutăţi importante din ancheta care vizează asasinarea magnatului imobiliar Charles Black. Nu ştim sigur, dar ne aşteptăm să auzim detalii despre acuzaţii şi, foarte posibil, despre identitatea acuzatului, precum şi...”

Toţi ochii cad asupra mea. Toată încrederea mea dispare în doar câteva secunde.

— Ce facem acum? întreb eu.

Charlotte oftează.

— Mă temeam de asta. Poliţia e nerăbdătoare să liniştească publicul şi să îşi asume meritele pentru prinderea criminalului.

— Asta nu e bine, adaugă Juan Manuel pe când îşi aşază farfuria pe masă.

— Cum ar fi dacă mi-ar spune numele? Dacă Rodney descoperă asta înainte ca măcar să ajungă la hotel?

— Este cinci fix acum. Mai avem încă o oră, spune domnul Preston.

— Aşa este, spune Charlotte. Hai să nu intrăm în panică. Eu spun să ne ţinem de plan. Dar nu avem mult timp.

Prezentatorul trece în revistă detaliile morţii şi rezultatul autopsiei – moarte prin asfixiere. Toţi urmărim în linişte.

„...iar surse din interior spun că soţia domnului Black, Giselle Black, o figură cunoscută pe scena mondenă, ar putea să nu fie pusă sub acuzare şi că ea rămâne un oaspete al hotelului. Dar cu siguranţă vom afla mai multe într-o oră când...”

Charlotte opreşte televizorul.

— Să sperăm că Rodney nu a văzut asta. Şi că Giselle nu pleacă prea curând de la hotel, spune ea.

— N-o să plece, spun eu. Nu are unde să meargă.

Domnul Preston îşi pune jos farfuria şi se ridică în picioare.

— Se pare că mă îndrept spre muncă mai devreme azi, spune el. Molly, eşti gata? Înţelegi următorii paşi?

Îmi vine greu să articulez cuvintele. Simt că lumea se clatină uşor în jurul meu, dar ştiu că trebuie să merg înainte.

— Sunt gata, spun eu.

— Charlotte, când primeşti mesajul de la mine, o contactezi pe detectiva Stark?

— Da, tată. De fapt, o să aştept chiar în faţa secţiei.

— Juan Manuel, acţionezi de aici, de la centrul de comandă al misiunii? Te sunăm când avem nevoie de ajutorul tău.

— Da, bineînţeles, spune el. Voi sunaţi, eu mă ocup. Nu mă liniştesc până nu îl prindem, spune el.

Eu nu mai am nimic de spus sau de făcut. Mi-am pierdut apetitul, aşa că pun jos farfuria.

Batoanele de mozzarella vor trebui să mai aştepte.

23

Domnul Preston insistă să luăm un taxi până la hotel ca să economisim timp. Acum ne-am oprit exact după colţ, ca taxiul să mă poată lăsa pe mine. Sunt stânjenită că plăteşte el, dar chiar nu am altă opţiune decât să îi accept generozitatea.

— Molly, eşti sigură că e în regulă să mergi pe jos de aici? Ştii planul?

— Da, domnule Preston. Sunt bine. Sunt gata.

Spun cuvintele acelea cu speranţa că sentimentele le vor urma, dar adevărul este că tremur şi lumea se învârte mult prea repede în jurul meu.

Sunt pe cale să ies din taxi când domnul Preston îşi pune mâna pe braţul meu.

— Molly, bunica ta ar fi mândră de tine.

Când aud că o pomeneşte pe Buni, simt că mă copleşesc emoţiile, dar încerc să le ţin în frâu.

— Vă mulţumesc, domnule Preston, reuşesc să spun înainte de a mă strecura pe uşă.

Îl privesc pe domnul Preston îndepărtându-se, în maşină.

Ultima parte a distanţei o parcurg mergând pe jos, apoi aştept zece minute ascunsă pe o alee de peste drum de hotel. Este straniu de frumos în după-amiaza târzie. Razele aurii străpung alama şi sticla de la intrare, inundând-o într-o strălucire misterioasă. Soţii Chen sunt în drum spre o cină devreme. El poartă un costum cu dungi subţiri şi ea e îmbrăcată toată în negru, cu excepţia unui bucheţel de un roz aprins, la corsaj. O familie coboară dintr-un taxi, după o zi lungă de vizitat obiective turistice. Părinţii sunt letargici şi lenţi. Cei doi copii sprintează spre treptele stacojii, ţinând în mâini suvenire, ca să le arate valeţilor. Întotdeauna este aşa la amurg – de parcă ziua şi-ar arunca ultimele rămăşiţe de energie pe trepte, în timp ce hotelul însuşi aşteaptă răbdător liniştea nopţii.

Doar pupitrul este părăsit şi gol. Domnul Preston nu a ajuns încă. Fără îndoială, este încă jos, punându-şi paltonul elegant şi pălăria şi semnându-se în registru, devreme pentru tura sa.

Timpul trece insuportabil de încet. Din pricina tensiunii nervoase, tremur din toate încheieturile. Nu ştiu dacă pot să fac asta. Nu sunt pregătită pentru acest nivel de performanţă. Singurul lucru care îmi dă putere este faptul că domnul Preston, Charlotte şi Juan Manuel sunt şi ei implicaţi.

„Atunci când crezi în tine, nimic nu te poate opri.”

Încerc din răsputeri, Buni. Pe cuvânt.

„E timpul.”

Rămân unde sunt, pitită pe alee, ascunsă în umbrele cafenelei, sprijinită de perete. În cele din urmă apare domnul Preston, îmbrăcat în ţinuta adecvată. Păşeşte calm pe uşile rotative şi stă la pupitrul său din capul scărilor. Îşi scoate telefonul şi trimite un mesaj, apoi îl pune la loc în buzunar. Mă sprijin de perete, deşi ştiu că e murdar. Dacă totul merge bine, va fi timp să mă spăl mai târziu. Dacă nu merge bine, nu voi mai fi niciodată curată.

Mai trec câteva minute. Exact când încep să intru în panică de-a binelea, îl observ în capătul străzii – Rodney, mergând grăbit către hotel. Recunosc că nutresc sentimente amestecate, la vederea lui. Pe de o parte, prezenţa lui înseamnă că lucrurile merg conform planului; pe de altă parte, să-i zăresc chipul mincinos, înşelător mă umple de o furie criminală.

Urcă în fugă scările de la intrare şi se opreşte în dreptul pupitrului. Vorbeşte cu domnul Preston. Conversaţia durează mai mult de un minut. Apoi Rodney intră în hotel.

Domnul Preston îşi scoate telefonul şi apelează. Îmi sare inima din loc când buzunarul începe să îmi vibreze.

Îmi scot telefonul.

— Alo? şoptesc eu. Da, am văzut totul. Ce voia?

— A auzit de conferinţa de presă, explică domnul Preston. Întreba dacă nu cumva ştiu eu cine a fost arestat.

— Ce i-aţi spus? întreb.

— Că am văzut-o pe Giselle vorbind cu poliţia. Şi că părea supărată.

— O, Doamne! Asta nu făcea parte din plan, spun eu.

— A trebuit să-mi pun rapid la contribuţie căpăţâna asta bătrână. Şi tu vei improviza dacă va fi nevoie. Poţi s-o faci, ştiu asta.

Trag adânc aer în piept.

— Altceva?

— Conferinţa de presă începe în mai puţin de patruzeci de minute. Trebuie să ne mişcăm repede. E timpul. Dă-i mesaj acum. Procedează conform planului.

— Recepţionat, domnule Preston. Terminat.

Închei apelul şi îl privesc pe domnul Preston punându-şi telefonul deoparte.

Deschid un mesaj pentru Rodney:

„Ajutor. Sunt la uşa de la intrare în hotel şi nu mă lasă să intru! Dacă nu reuşesc să îţi obţin acea cheie, ce ne facem?”

Răspunsul lui Rodney vine imediat:

„BRT DGA”[10]

[10] Acronime pentru Be Right There şi, respectiv, Don’t Go Away („Vin imediat acolo” şi, respectiv, „Nu pleca”, în limba engleză în original), prescurtări foarte uzitate în mesajele-text şi în conversaţiile pe chaturi

Ce? Ce Dumnezeului ar trebui să însemne asta? Nu am nici cel mai mic indiciu. Gândeşte, Molly, gândeşte.

„Nu eşti niciodată singur atât timp cât ai un prieten.”

Răspunsul este efectiv la vârful degetelor mele. Îl găsesc pe Juan Manuel în contacte şi îi apelez numărul. El răspunde înainte de sfârşitul primului apel.

— Molly? Ce se întâmplă? Totul e bine?

— Da, totul e bine. Planul e în desfăşurare. Dar... Juan Manuel, sunt puţin încurcată şi am nevoie de asistenţă imediată.

Îi citesc mesajul de la Rodney.

— Tu crezi că eu ştiu ce înseamnă asta? întreabă el. Mă simt de parcă sunt la emisiunea aceea unde suni un prieten şi el îţi dă un răspuns şi tu câştigi mulţi bani. Dar, Molly, ai sunat prietenul greşit! zice, apoi face o pauză. Stai. Aşteaptă.

Aud nişte foşnituri la capătul celălalt al liniei.

— Bine, Molly? Mai eşti acolo?

— Da.

— Am verificat pe Google. Rodney vrea să spună să nu pleci, că vine el acolo. E bine? Are vreun sens?

Are. Absolut. Sunt din nou în cursă.

— Juan Manuel, aş putea...

(n.red.).

Aş putea să îl sărut. Asta e ceea ce vreau să spun – că sunt atât de recunoscătoare, că aş putea să îl sărut. Dar este un gând atât de ridicol şi îndrăzneţ, atât de necaracteristic mie, încât cuvintele nu reuşesc să-şi ia zborul de pe buzele mele.

— Mulţumesc, spun eu în schimb.

— Du-te şi prinde vulpea, Molly, răspunde el. Eu o să te aştept aici, când vei ajunge acasă.

Ştiu că nu este aici cu mine, dar mă simt de parcă ar fi. De parcă m-ar ţine de mână.

— Da. Mulţumesc, Juan Manuel.

Închid şi îmi pun telefonul deoparte.

E timpul.

Trag adânc aer în piept, apoi ies din umbră, pe trotuar.

„Întotdeauna priveşte în ambele părţi...”

Traversez strada, încercând să merg cât mai firesc, fără să mă grăbesc, amintindu-mi să mă comport de parcă ar fi doar o zi ca oricare alta. Mă liniştesc când ajung în dreptul scărilor, ţinându-mă strâns de balustrada de alamă. Apoi pun un picior în faţa celuilalt şi urc scările roşii, luxoase.

Domnul Preston mă vede. Ridică receptorul de la telefonul hotelului, aflat pe pupitrul său, şi formează un număr. Apoi îl aud spunând pe un ton perfect credibil: „Da. Urgent. Este aici, la uşile principale, şi nu vrea să plece”.

Aşa cum am plănuit, domnul Preston poartă mănuşi albe, care nu fac parte în mod obişnuit din uniforma sa. Le poartă doar în ocazii speciale, dar azi vor fi de ajutor.

— Molly, spune el tare, pe un ton aspru. Ce cauţi aici? Nu poţi să intri în hotel azi. Voi fi nevoit să te rog să pleci.

Se uită în jur ca să se asigure că oamenii urmăresc scena. Câţiva oaspeţi ai hotelului ies şi intră în viteză. Câţiva valeţi de pe trotuar se opresc din ceea ce fac şi privesc şi ei. Parcă ar fi spectatori la un eveniment sportiv captivant.

Deşi pare atât de ciudat să fac asta, e timpul să îmi joc rolul, să atrag chiar şi mai multă atenţie asupra mea.

— Am tot dreptul să fiu aici, strig cu o voce răsunătoare şi plină de încredere. Sunt un angajat stimat al acestui hotel şi...

Mă opresc din scurt când domnul Snow iese pe uşile rotative.

Domnul Preston se mişcă repede spre el.

— Chem paza, îi spune el domnului Snow, apoi se îndreaptă spre uşile rotative.

Domnul Snow vine iute lângă mine.

— Molly, spune el. Îmi pare rău să te informez că nu mai eşti angajată la Regency Grand Hotel. Trebuie să părăseşti imediat perimetrul.

Cuvintele vin ca un şoc pentru mine şi trebuie să mărturisesc că mă simt absolut pierdută când le aud. Totuşi, respir adânc şi continui reprezentaţia, livrând

următoarele replici, chiar şi mai tare decât pe cele anterioare.

— Dar sunt un angajat model! Nu puteţi să mă concediaţi fără motiv!

— Aşa cum bine ştii, există motiv, Molly, spune domnul Snow. Trebuie să eliberezi scările. Acum.

— E de neconceput, spun eu. Nu voi pleca.

Domnul Snow îşi îndreaptă ochelarii.

— Deranjezi oaspeţii, şuieră el.

Mă uit în jur şi văd că mai mulţi oaspeţi s-au strâns la faţa locului. Se pare că valeţii le-au dat un pont celor de la Recepţie. Mai mulţi angajaţi de la biroul principal stau lângă ei, şoptindu-şi unul altuia. Toţi privesc înspre mine.

Pentru următoarele câteva minute, îl ţin pe domnul Snow ocupat pe scări, cerând explicaţii, implorându-l să se mai gândească, turuind întruna despre valoarea adăugată de dedicaţia mea faţă de igienă şi de nivelul înalt al calităţii pe care le aduc hotelului cu fiecare cameră în care fac curat. O imit pe Buni, cum era ea dimineaţa, cum ciripea neîncetat, fără să facă măcar o pauză de respiraţie. În tot timpul acesta, sunt conştientă că mai avem doar câteva minute rămase până când tot planul se va prăbuşi. Sunt de asemenea conştientă că nu sunt în uniformă, ceea ce contribuie la tristeţea şi disconfortul meu general. „Întoarce-te, domnule Preston! Repede!” strig în gând.

În cele din urmă, el iese degrabă pe uşile rotative şi vine lângă domnul Snow.

— Nu-i găsesc pe cei de la pază, domnule, anunţă el.

— Nu reuşesc s-o fac să plece, răspunde domnul Snow.

— Daţi-mi voie să mă ocup eu de asta, spune domnul Preston.

Domnul Snow încuviinţează din cap şi face un pas în lateral.

— Molly, un cuvânt...

Domnul Preston mă trage amabil deoparte, ca să nu se audă ce vorbim. Întoarcem amândoi spatele mulţimii curioase.

— A funcţionat? şoptesc eu.

— Da. Am găsit-o pe Cheryl.

— Şi apoi? întreb eu.

— Am obţinut ce am vrut.

— Cum? întreb eu.

— I-am spus că ştiu că fură bacşişurile altor cameriste. A devenit atât de agitată încât nici nu şi-a dat seama că i-am sustras cheia universală din cărucior. Nici măcar o amprentă lăsată în urmă, adaugă el, fluturându-şi degetele albe înmănuşate. Uite, spune el, ţinând o mână întinsă. Dă mâna cu mine.

Prind indiciul şi dau mâna cu domnul Preston. Când o fac, simt cheia universală transferându-se aproape perfect în palma mea.

— Ai grijă de tine, Molly, spune el cu o voce suficient de puternică pentru ca toţi cei din vecinătate să-l audă. Fugi acasă acum. Nu ai de ce să fii aici azi.

Apoi face un semn din cap spre domnul Snow, iar domnul Snow îi întoarce gestul.

Bineînţeles, domnul Preston ştie la fel de bine ca mine că nu pot să plec. Nu încă. Sunt pe cale să încep un monolog despre albinele lucrătoare când, în cele din urmă, Rodney iese pe uşile rotative şi coboară pe scări spre mine.

— Nu înţeleg nimic din toate astea! strig eu. Sunt o cameristă bună! Rodney, eşti exact persoana pe care voiam să o văd. Poţi să crezi aşa ceva?

Domnul Snow se apropie.

— Rodney, spune el, încercăm să-i explicăm domnişoarei Molly că nu mai este bine-venită în acest hotel. Dar avem dificultăţi în a-i transmite mesajul.

— Înţeleg, spune Rodney. Daţi-mi voie să vorbesc cu ea.

Sunt trasă deoparte din nou. De îndată ce suntem în afara razei auditive, Rodney spune:

— Molly, nu-ţi face griji. O să vorbesc mai târziu cu Snow şi o să aflu ce se întâmplă cu jobul tău. Bine? Probabil e doar o neînţelegere. Ai luat cheia? De la apartamentul Black? Nu e timp de pierdut.

— Ai dreptate, nu este, spun eu. Uite cheia.

Îi pasez discret cardul de acces.

— Mulţumesc, Molly. Eşti cea mai tare. Hei, am auzit că poliţia a anunţat o conferinţă de presă care e pe cale să înceapă. Ştii despre ce e vorba?

— Mă tem că nu, spun eu.

Îl privesc atent, sperând că răspunsul îl satisface.

— Corect. Bun. Aş face bine să termin cu asta înainte ca Ochi de Bufniţă să lase poliţia înăuntru.

— Da. Cât de repede poţi. Mult noroc.

El se întoarce şi începe să urce scările.

— A, Rodney, spun eu, iar el se întoarce şi se uită în jos la mine. Este cu adevărat remarcabil cât de departe ai merge pentru un prieten.

— Nici nu ştii tu, spune el. Aş face orice.

Înainte să apuc să mai spun altceva, el este în capul scărilor.

— Nu vă faceţi griji, îi spune domnului Snow. O să plece.

O zice aşa, într-o doară, de parcă nici nu aş fi fost acolo.

După aceea, cobor în grabă scările roşii ca sângele, întorcându-mă doar o dată ca să îl văd pe Rodney intrând în viteză pe uşile rotative şi pe domnul Preston în spatele lui, cu o mână ridicată şi cu cealaltă ghidându-l pe domnul Snow înapoi, în hotel.

Îmi verific telefonul: 05.45.

E timpul.

24

Stau în cafeneaua de peste drum de hotel. Sunt exact lângă fereastră, aşa că am o vedere perfectă spre intrarea în Regency Grand. Lumina scade. Umbre ascuţite cad peste intrare, dând scărilor o nuanţă diferită, de stacojiu, mai apropiată de cea a sângelui uscat. Nu mai e mult până când lămpile de gaz, din fier forjat, vor licări şi flăcările lor vor străluci puternic, în timp ce apusul face loc întunericului.

Am un ceainic de metal în faţa mea, tipul acela care picură şi niciodată nu curge curat, şi o cană grosieră. Prefer porţelanurile lui Buni în locul lor, dar nu-mi permit să fac mofturi. De asemenea, am cheltuit bani pe o brioşă proaspăt coaptă, cu stafide şi tărâţe, pe care am împărţit-o în patru bucăţi, dar sunt prea agitată ca să o mănânc acum.

În urmă cu câteva minute, domnul Preston a ieşit pe uşile rotative şi şi-a ocupat poziţia la pupitrul său de portar. A dat un telefon. A fost foarte, foarte rapid. Îl văd ridicând privirea peste drum, direct spre această fereastră. Probabil că nu mă poate vedea în lumina difuză, dar ştie că sunt aici. Iar eu ştiu că el e acolo. Ceea ce este liniştitor.

Telefonul meu bâzâie. Un mesaj de la Charlotte. Un emoji cu degetul mare ridicat, ceea ce stabiliserăm dinainte că va fi semnul nostru pentru „Totul merge conform planului”.

Un alt mesaj de la ea.

„Aşteaptă unde eşti.”

Îi trimit încă un emoji cu degetul mare ridicat, deşi eu, una, nu mă simt deloc cu moralul ridicat. Mă simt, fără doar şi poate, descurajată şi nu mă voi simţi cu moralul ridicat până când nu voi vedea ceva mişcare pe scările acelea, până nu voi vedea semne – orice fel de semne în afară de un emoji – că planul realmente funcţionează. Şi până acum, nimic.

Este 05.59 după-amiază.

E timpul.

Îmi încleştez mâinile tremurânde în jurul cănii, chiar dacă este abia călduţă acum şi nu mă prea linişteşte. Am o vedere bună către televizorul din dreapta mesei mele. Nu are sonor, dar este setat ca întotdeauna pe canalul care difuzează ştiri douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Un poliţist tânăr, pe care îl recunosc ca fiind unul dintre colegii detectivei Stark, este pe cale să vorbească la conferinţa de presă. Citeşte de pe hârtiile din faţa sa. Pe ecran se derulează textul:

„... şi anume că luni, la Regency Grand Hotel, s-a făcut o arestare în legătură cu ceea ce poliţia a confirmat acum ca fiind uciderea domnului Charles Black. În fotografia alăturată este acuzata, Molly Gray, cameristă a hotelului Regency Grand. Ea este arestată pentru crimă cu premeditare, deţinerea unei arme de foc şi acuzaţii privind drogurile”.

Sorb din ceai şi aproape că mă înec când faţa mea apare pe ecran. Este o fotografie din dosarul meu de la resurse umane, care a fost făcută atunci când m-am angajat. Nu am zâmbit în fotografie, dar cel puţin am un aer profesional. Port uniforma mea. Este curată, proaspăt călcată. Textul continuă să se deruleze:

„... actualmente eliberată pe cauţiune. Oricine solicită informaţii suplimentare este invitat să...”

Nu mai sunt atentă, pentru că aud maşini oprindu-se cu scârţâit de roţi. Peste drum, exact în faţa hotelului, sunt patru maşini negre. Câţiva poliţişti înarmaţi sar din vehicule şi fug pe scări. Privesc cum domnul Preston îi grăbeşte în interior. Întregul eveniment durează doar câteva secunde. Domnul Preston iese din nou pe uşile rotative, urmat de domnul Snow. Schimbă câteva cuvinte, apoi se întorc spre o mulţime de oaspeţi de pe palier, fără îndoială asigurându-i că totul este în regulă, când de fapt nu e nici pe departe aşa. Mă simt complet neajutorată privind de la distanţă. Nu pot să fac nimic decât să aştept şi să sper. Şi să dau un telefon. Un telefon important.

E timpul.

Aceasta este singura parte din plan pe care am ţinut-o tot timpul acesta pentru mine. Nu am împărtăşit-o nimănui – nici domnului Preston, nici lui Charlotte şi nici măcar lui Juan Manuel. Sunt încă lucruri pe care doar eu le ştiu, lucruri pe care doar eu le pot înţelege pentru că le-am trăit. Ştiu cum e să fii singură, să fii atât de singură încât să iei decizii greşite, pentru că, din disperare, ai încredere în oamenii greşiţi.

Deschid contactele din telefonul meu. O sun pe Giselle.

Sună o dată, de două ori, de trei ori, şi exact când mă gândesc că nu va răspunde...

— Alo?

— Bună seara, Giselle. Sunt Molly, Molly camerista. Prietena ta.

— O, Dumnezeule, Molly! Am aşteptat să mă suni. Nu te-am văzut la hotel. Mi-a fost dor de tine. E totul în regulă?

Nu am timp pentru fineţuri şi chiar cred că aceasta este una dintre puţinele situaţii în viaţă când nerespectarea regulilor de etichetă este perfect corespunzătoare.

— M-ai minţit, spun eu. Rodney este iubitul tău. Iubitul tău secret. Nu mi-ai spus niciodată asta.

O pauză la celălalt capăt al liniei.

— O, Molly, spune ea după un timp, îmi pare atât de rău!

Desluşesc în glasul ei tremurul acela uşor care îmi sugerează că e aproape în lacrimi.

— Am crezut că suntem prietene.

— Dar suntem prietene, răspunde ea.

Simt cuvintele acestea ca pe o împunsătură-n inimă.

— Molly, sunt pierdută. Sunt... sunt atât de pierdută, spune ea.

Plânge de-a binelea acum, iar vocea ei e blajină şi speriată.

— M-ai pus să-ţi mut pistolul, spun eu.

— Ştiu. Nu ar fi trebuit să te implic în mizeria asta. Eram speriată, speriată că poliţia l-ar putea găsi şi apoi totul s-ar îndrepta spre mine. Şi m-am mai gândit că nu te-ar suspecta niciodată pe tine.

— Poliţia a găsit pistolul în aspiratorul meu. Totul e îndreptat spre mine acum, Giselle. Am fost arestată sub mai multe acuzaţii. S-a anunţat public acum câteva minute.

— O, Doamne! Asta nu se poate întâmpla, spune ea.

— Se întâmplă. Mie. Şi nu eu l-am omorât pe domnul Black.

— Ştiu asta. Dar nici eu, Molly. Jur.

— Ştiu, spun eu. Ți-ai dat seama că Rodney îmi va înscena mie toate astea?

— Îţi jur că nu, Molly. Şi lucrurile pe care Rodney te-a pus să le faci, să cureţi camerele după transporturile lui? Am aflat abia luni dimineaţă. Înainte de asta, nu aveam nici cea mai mică idee. Are ochiul ăla vânăt pentru că l-am lovit când mi-a spus. Ne-am certat urât pentru asta. I-am spus că nu e corect, că tu eşti nevinovată, eşti o persoană bună şi că nu se poate folosi de oameni chiar aşa. Am aruncat cu geanta în el, Molly. Eram atât de supărată! Lanţul l-a lovit direct în ochi.

Acesta era un mister rezolvat, dar doar unul.

— Ştiai că Rodney şi domnul Black erau parteneri în activităţi ilicite? întreb eu. Ştiai că desfăşurau o operaţiune ilegală prin intermediul hotelului?

O aud mişcându-se şi foindu-se la celălalt capăt.

— Da, spune ea. Ştiam de ceva vreme. De aceea petreceam atât de mult timp în hotelul ăsta nenorocit. Dar partea cu tine? Cum Rodney te-a implicat în treburile lui murdare? Nu am ştiut până săptămâna asta. Dacă aş fi aflat mai devreme, îţi jur, aş fi pus punct acestei situaţii. Şi îţi spun, nu am avut nimic de-a face cu uciderea lui Charles. Eu şi Rodney am glumit despre asta, sigur, cum ne-am rezolva vieţile şi cum am putea în sfârşit să fim împreună fără să ne ascundem, doar prin eliminarea şefului său şi a soţului meu cu acelaşi glonţ. Plănuiserăm chiar să fugim împreună, departe.

Atunci îmi dau seama. Itinerariul de zbor, cele două bilete doar dus.

— În Insulele Cayman, spun eu.

— Da, în Insulele Cayman. De asta l-am rugat pe Charles să pună proprietatea pe numele meu. Urma să-l părăsesc şi să fug, să intentez divorţul de la distanţă. Eu şi Rodney aveam să începem o nouă viaţă, o viaţă mai bună. Doar noi doi. Dar niciodată nu m-am gândit, de fapt... nu ştiam că Rodney era realmente capabil de...

Glasul i se frânge.

— Te-ai simţit vreodată trădată, Giselle? întreb eu. Ţi-ai pus vreodată încrederea în cineva care te-a dezamăgit?

— Ştii că da. Ştii totul mult prea bine, spune ea.

— Domnul Black te-a dezamăgit.

— Da, spune ea. Dar el nu e singurul. Şi Rodney, de asemenea. Se pare că asta-i specialitatea mea, să am încredere în ticăloşi.

— Ar putea fi încă un lucru pe care-l avem în comun, spun eu.

— Da, spune Giselle. Dar eu nu sunt ca ei, Molly. Ca Charles şi Rodney. Nu sunt deloc ca ei.

— Nu eşti? întreb eu. Bunica mea obişnuia să spună: „Dacă vrei să ştii unde se îndreaptă cineva, nu te uita la gura lui, uită-te la picioarele lui”. Până acum nu am înţeles ce însemna asta. Şi mai spunea: „Dovada e în budincă”.

— Dovada este în... ce?

— Înseamnă că nu voi mai avea încredere în cuvintele tale. Nu voi mai avea încredere.

— Molly, am făcut o greşeală, atât. Am făcut o afurisită de greşeală prostească, prin faptul că te-am rugat să te întorci în acel apartament şi să te ocupi de treaba mea murdară. Te rog. Nu te voi lăsa s-o încasezi pentru asta. Ei nu pot să scape basma curată cu aşa ceva.

Vocea ei sună crud, autentic, dar pot să am încredere în ceea ce aud?

— Giselle, eşti la hotel acum? Eşti în camera ta?

— Da. O prinţesă închisă în turn. Molly, trebuie să mă laşi să te ajut. Am să vorbesc, bine? Am să spun la poliţie că e pistolul meu şi că eu ţi-am spus să-l iei. Am să spun chiar că Rodney şi Charles conduceau un cartel. Am să te scot din asta, îţi promit. Molly, tu eşti singura prietenă adevărată pe care am avut-o vreodată.

Simt că nu-mi mai pot înfrâna lacrimile, care încep să-mi curgă şiroaie. Sper că e adevărat, chiar sper. Sper că este o persoană cinstită, prinsă într-un anturaj putred. E timpul să o supun testului.

— Giselle, trebuie să mă asculţi. Trebuie să asculţi foarte, foarte atent, bine?

— Bine, spune ea, trăgându-şi nasul.

— Poţi să ajungi în Insulele Cayman?

— Da. Am bilete deschise. Pot să merg oricând.

— Mai ai paşaportul, da?

— Da.

— Să nu îl contactezi pe Rodney. Înţelegi?

— Dar nu ar trebui să îl anunţ că...?

— Lui nu-i pasă nici un pic de tine, Giselle. Nu înţelegi? Te va doborî şi pe tine, cu prima ocazie. Tu eşti doar un alt pion în jocul lui.

O aud străduindu-se să-şi recapete răsuflarea.

— O, Molly, îmi doresc să-ţi semăn mai mult. Dar eu nu sunt ca tine. Nu sunt deloc ca tine. Tu eşti puternică. Tu eşti bună. Nu ştiu dacă pot să o fac. Nu ştiu dacă pot să fiu singură.

— Întotdeauna ai fost singură, Giselle. Să fii într-o companie neplăcută este mai rău decât să fii singur.

— Dă-mi voie să ghicesc. Bunica ta ţi-a spus asta?

— Da, încuviinţez eu. Şi are dreptate.

— Cum am putut să mă îndrăgostesc de un om atât de...

— Josnic? completez eu.

— Da, spune ea. Atât de josnic.

— Josnicia şi răutatea au aceleaşi componente. Una o generează pe cealaltă.

— Rodney şi Charles, spune ea.

— Josnic şi rău, răspund eu. Giselle, nu avem prea mult timp. Am nevoie să faci aşa cum spun. Şi trebuie s-o faci repede.

— Bine, spune ea. Orice îmi ceri, Molly.

— Vreau să-ţi împachetezi strictul necesar într-o singură geantă. Vreau să ţii asupra ta paşaportul şi toţi banii pe care îi ai în acest moment. Şi vreau să fugi. Nu pe uşile din faţă ale hotelului, ci pe cele din spate. Chiar acum. Mă auzi?

— Dar cum rămâne cu tine? Nu pot să te las doar...

— Dacă îmi eşti prietenă, vei face asta pentru mine. Nu mai sunt singură. Am prieteni adevăraţi, credincioşi. Voi fi bine. Te rog să faci aşa cum îţi spun. Pleacă acum, Giselle. Fugi.

Ea continuă să vorbească, dar eu nu mai ascult, pentru că am spus deja tot ce aveam de spus. Ştiu că e nepoliticos, şi dacă n-ar fi fost o situaţie excepţională, cu siguranţă nu m-aş fi comportat în această manieră abruptă, grosolană. Îi închid fără să mai spun un alt cuvânt.

Când ridic privirea din telefon, o angajată a cafenelei stă lângă masa mea. Se foieşte ciudat de pe un picior pe altul. Recunosc acest comportament. Aşa fac şi eu când aştept să îmi vină rândul să vorbesc.

— Tu erai? mă întreabă ea şi arată spre televizor.

Cum ar trebui să răspund?

„Sinceritatea este cea mai bună politică.”

— Eu eram. Da. Face o pauză în timp ce asimilează informaţia. O, ar trebui să adaug că n-am făcut-o eu. Nu l-am ucis pe domnul Black, adică. Nu sunt o criminală. N-ai de ce să-ţi faci griji.

Iau o înghiţitură din cană.

Angajata cafenelei devine brusc încordată şi se îndepărtează pe furiş de masa mea. Se întoarce cu spatele la mine doar atunci când este în siguranţă, după tejghea. O privesc în timp ce se grăbeşte la bucătărie, unde fără îndoială discută cu supervizoarea ei, care va ieşi în curând şi se va uita la mine cu ochi mari. Voi recunoaşte imediat

expresia de pe chipul ei. Voi şti că înseamnă frică pentru că încep să mă pricep tot mai bine la înţelegerea indiciilor subtile ale limbajului corporal care exprimă stări emoţionale.

„Omul cât trăieşte învaţă.”

Aceeaşi supervizoare mă va măsura din cap până în picioare şi va verifica dacă sunt eu, cea de la ştiri. Apoi va suna la poliţie. Poliţia îi va spune ceva ca să o liniştească, îi va spune să nu se îngrijoreze sau că la conferinţa de presă au fost dezvăluite detalii greşite.

„Totul va fi bine. Într-un final.”

Respir adânc. Savurez încă o înghiţitură din ceaiul calmant. Aştept şi privesc spre intrarea în hotel.

Şi iată, în sfârşit, ceea ce am aşteptat...

Poliţia iese pe uşile rotative, cu un bărbat în faţa lor – Rodney, cu mânecile cămăşii sale albe suflecate, lăsându-i la vedere încântătoarele antebraţe în cătuşe. În urma lui merge detectiva Stark. Cară o geantă bleumarin pe care o recunosc imediat. Fermoarul este pe jumătate deschis. Chiar şi de aici, văd că nu este plină cu hainele unui spălător de vase şi cu obiecte personale, ci cu pungi conţinând o pudră albă.

Ridic un sfert din brioşa mea cu stafide şi tărâţe. Încântător! E proaspătă. Ce interesant că această cafenea coace bunătăţi după-amiaza târziu, nu-i aşa? N-ai zice că mulţi oameni comandă brioşe după-amiaza, dar iată. Poate că mai sunt şi alţii undeva, în lume, exact ca mine.

„Oamenii sunt un mister de nerezolvat.”

Adevărat, Buni. Foarte adevărat, realmente.

Brioşa e încântătoare. Mi se topeşte în gură. E bine să mănânci. E ceva atât de uman, de satisfăcător. E ceva ce toţi trebuie să facem pentru a trăi, ceva ce orice persoană de pe pământ are în comun cu celelalte. Mănânc, deci exist.

Capul lui Rodney este împins în jos când se aşază pe bancheta din spate a uneia dintre maşinile de poliţie. Mai mulţi poliţişti care au dat fuga în hotel în urmă cu câteva minute stau acum de pază la baza scărilor. Oaspeţi neliniştiţi ai hotelului se adună grămadă, căutând liniştiri şi asigurări din partea portarului.

Detectiva Stark urcă scările şi îi spune ceva domnului Preston. Îi văd pe amândoi privind în direcţia mea. Cu siguranţă, nu au cum să mă vadă, cu lumina crepusculară reflectându-se în vitrina cafenelei.

Detectiva Stark încuviinţează din cap spre mine, aproape imperceptibil, dar totuşi, este o încuviinţare. Îmi este destinată mie. Sunt sigură de asta. Nu sunt însă complet sigură care este înţelesul acestui mic gest de la depărtare. Am avut, fără doar şi poate, destule probleme în interpretarea reacţiilor detectivei Stark, aşa că toate presupunerile sunt doar atât şi nimic mai mult – supoziţii, nu certitudini.

Nu am fost niciodată adepta pariurilor, din principiu, pentru că banii s-au dovedit foarte greu de obţinut pentru mine şi atât de uşor de pierdut. Dar dacă ar trebui să

pariez, aş spune că încuviinţarea detectivei Stark conţine o semnificaţie aparte. Şi anume: „Am greşit”.

25

Merg la pas lejer spre apartamentul meu. Ciudat că atunci când simţi impactul stresului, îţi este greu să apreciezi lucrurile mărunte, dar înălţătoare din jurul tău – păsărelele ciripind ultimul cântec de leagăn înainte să se cuibărească pentru somnul de noapte, cerul ca vata de zahăr atunci când soarele apune, faptul că te îndrepţi spre casă şi, spre deosebire de oricare altă zi din ultimele câteva luni, atunci când deschizi uşa, acolo te va aştepta un prieten. Ar putea fi pentru prima dată de când a murit Buni când mă cuprinde un sentiment de speranţă.

„Totul va fi bine într-un final. Dacă nu e bine, nu e finalul.”

Blocul meu e drept în faţă. Îmi grăbesc paşii. Ştiu că Juan Manuel aşteaptă cu nerăbdare veşti, veşti adevărate, nu doar un emoji.

Mă strecor uşor în bloc şi urc scările două câte două până la etajul meu. Cotesc pe coridor, îmi scot cheia şi intru.

— Am ajuns acasă! strig eu.

Juan Manuel se grăbeşte spre mine şi stă mult mai aproape decât la un cărucior distanţă de mine, nu că apropierea lui m-ar deranja. Nu am avut niciodată probleme cu faptul că oamenii stau lângă mine. Problema mea a fost întotdeauna cea opusă – că oamenii păstrau distanţa.

— Híjole, eşti acasă, spune el, împreunându-şi mâinile.

Deschide dulapul, pune mâna pe cârpa de şters pantofii şi aşteaptă ca eu să mă descalţ.

— A funcţionat? întreabă el. Au prins vulpea?

— Da, spun eu. Am văzut cu ochii mei. L-au prins pe Rodney.

— O, Dios mio! Mulţumesc, mulţumesc! Trebuie să-mi povesteşti totul. Tu eşti bine? Spune-mi, eşti bine?

— Sunt bine, Juan Manuel. Sunt foarte bine, realmente.

— Bun, spune el, răsuflând uşurat. Mă bucur.

El apucă încălţările mele şi le freacă pe tălpi, de parcă s-ar aştepta ca un duh să se materializeze din ele. Din fericire, procesul agresiv de lustruire se finalizează, după care Juan Manuel pune pantofii şi cârpa în dulap. Apoi mă îmbrăţişează. Sunt atât de surprinsă de această manifestare a afecţiunii încât mâinile îmi atârnă pe lângă corp şi uit că lucrul corect de făcut este să răspund la îmbrăţişare. Exact când îmi dau seama, el îmi dă drumul.

— Pentru ce a fost asta? întreb eu.

— Pentru că te-ai întors acasă în siguranţă, spune el. Vino în bucătărie. Am pregătit o cină mică pentru noi. Am încercat să am speranţă, Molly, dar am fost îngrijorat. M-am gândit că poate poliţia va veni şi mă va lua pe mine sau poate că tu nu te vei mai întoarce. Am avut gânduri rele, rele, că dacă ei...

Vocea i se pierde.

— Dacă ei ce? întreb eu.

— Rodney şi oamenii lui, spune el. Dacă ei... te-au rănit aşa cum m-au rănit pe mine?

La simplul gând, simt cum camera se înclină cu treizeci de grade, dar respir adânc ca să mă liniştesc.

— Vino, spune Juan Manuel.

Îl urmez în bucătărie, unde a întins un festin. Sunt resturile de la Olive Garden, aşezate împreună frumos pe farfurii, pentru fiecare dintre noi. Ba chiar a aşezat faţa de masă a lui Buni, cea cu pătrăţele albe şi negre, pentru a recrea o ambianţă italiană. Efectul e fermecător. Colţul nostru mic de bucătărie este transformat într-o scenă de pe o carte poştală pentru turişti. Simt că aş fi într-un vis şi îmi ia un minut să îmi recapăt vocea.

— Arată încântător, Juan Manuel, reuşesc eu să spun. Ştii că pentru prima dată după foarte mult timp cred că pot să mănânc o masă completă?

— Mâncăm şi îmi povesteşti totul, spune el.

Ne aşezăm împreună, dar de îndată ce se aşază, sare din nou în picioare.

— A, am uitat, spune el.

Se grăbeşte în living şi se întoarce cu una dintre lumânările lui Buni şi cu o cutie de chibrituri.

— Putem să aprindem asta? întreabă el. Ştiu că e specială, dar azi este o zi specială, nu? Azi au prins pe cine trebuie.

— Da, l-au luat cu maşina de poliţie, spun eu. Şi sper că asta e de bine pentru amândoi.

Chiar pe când cuvintele îşi iau zborul de pe buzele mele, îndoiala mi se strecoară în minte. Un lucru este să ai speranţă, altul este să ai încredere că totul se va sfârşi aşa cum ar trebui – şi pentru Juan, şi pentru mine.

El aşază lumânarea între noi. Exact când suntem pe punctul de a pune mâna pe furculiţe, telefonul îmi sună în buzunar şi sar efectiv din scaun. Este Charlotte. Slavă Domnului!

— Charlotte? spun eu. Sunt Molly. Molly Gray.

— Da, răspunde ea. Ştiu. Eşti bine?

— Da, spun eu. Sunt destul de bine. Mulţumesc de întrebare. Sunt aici, acasă, cu Juan Manuel şi suntem pe cale să facem un Tur al Italiei.

— Poftim?

— Nu e important. Poţi să îmi spui cum au mers lucrurile în interiorul hotelului? Am văzut ce s-a întâmplat, de la cafenea, dar a funcţionat planul? L-au prins pe Rodney în flagrant?

— Lucrurile au mers foarte bine, Molly. Ascultă, nu pot să vorbesc mult. Sunt la secţia de poliţie. Detectiva Stark vrea să mă vadă în biroul ei. Tu şi Juan Manuel staţi acolo, bine? Eu şi tata venim spre voi cât de repede putem. Asta va dura probabil câteva ore. Şi cred că vei fi foarte mulţumită de rezultate.

— Bine, da. Mulţumesc, Charlotte, spun eu. Transmite-i toate cele bune detectivei Stark.

— Vrei să... eşti sigură?

— Nu există motive să fiu nepoliticoasă.

— Bine, Molly. O voi saluta din partea ta.

— Te rog să îi spui că pot să citesc încuviinţările din cap.

— Să citeşti ce...?

— Doar spune-i asta, te rog, exact aşa. Şi mulţumesc.

— Bine, spune Charlotte.

Apoi închide. Îmi pun telefonul deoparte.

— Îmi pare teribil de rău pentru întrerupere. Îţi aduc la cunoştinţă că nu e o practică uzuală să răspund la telefon în timpul cinei. Nu intenţionez să îmi fac un obicei din asta.

— Molly, îţi faci prea multe griji cu privire la „ce e corect” şi „ce nu e corect”. Vreau doar să ştiu ce a spus Charlotte.

— L-au prins în fapt. Pe Rodney.

— En flagrante delito?

— În flagrant, da.

Un zâmbet îi luminează lui Juan Manuel chipul şi ochii căprui-închis. Buni mi-a spus odată că un zâmbet autentic se citeşte în priviri, ceva ce nu am înţeles niciodată cu adevărat până în clipa asta.

— Molly, nu am avut ocazia să-ţi vorbesc între patru ochi, să îţi spun că îmi pare rău. Nu am vrut niciodată ca tu să fii implicată în nimic din toate astea.

Ridicasem furculiţa, dar o pun imediat jos.

— Juan Manuel, spun eu, ai încercat să mă ţii la distanţă de toate astea. Tu chiar ai încercat să mă avertizezi.

— Poate ar fi trebuit să încerc mai mult. Poate că ar fi trebuit să spun poliţiei totul. Problema este că eu nu am încredere în poliţişti. Când se uită la oameni ca mine, uneori, tot ce văd este rău. Şi nu toţi poliţiştii sunt buni, Molly. Cum poţi să-ţi dai seama cine e şi cine nu? Mi-a fost teamă că dacă vorbeam despre droguri şi hotel, poate că lucrurile ar fi devenit şi mai rele – pentru mine şi pentru tine.

— Da, spun eu. Înţeleg. Am întâmpinat şi eu dificultăţi încercând să îmi dau seama cine cum e.

— Şi Rodney, şi domnul Black, continuă el. Nu îmi mai păsa dacă mă omorau. Dar mama mea? Familia mea? Eram foarte speriat că le vor face rău. Şi mi-a fost teamă că te vor răni şi pe tine. Am crezut că, dacă acceptam suferinţa, dacă păstram tăcerea, poate că nimeni altcineva nu va mai fi rănit.

Îşi ţine palmele pe masă, dar nu şi coatele. Mă străduiesc să mă concentrez la chipul său pentru că tot ce văd sunt cicatricele de pe antebraţe, unele vindecate şi una sau două încă proaspete.

Arăt spre braţele lui.

— El a fost? întreb eu. Rodney ţi-a făcut asta?

— Nu Rodney, spune el. Prietenii lui. Tipii ăia mari. Dar Rodney a dat ordinele. Domnul Black îl arde pe Rodney, Rodney mă arde pe mine. Asta era ceea ce primeam pentru că mă plângeam, pentru că spuneam că nu mai vreau să fac treburile murdare ale lui Rodney. Şi pentru că am o familie pe care o iubesc, pe când el nu are aşa ceva.

— Este atât de greşit ceea ce ţi-au făcut.

— Da, spune el. Este. Şi ceea ce ţi-au făcut ţie.

— Braţele tale. Cred că te dor, spun eu.

— M-au durut. Dar azi sunt bine. Azi mă simt puţin mai bine. Nici măcar nu ştiu ce se va întâmpla cu mine, dar tot mă bucur că Rodney a fost prins. Şi avem o lumânare de aprins. Aşa că există speranţă. Scoate un băţ de chibrit din cutie şi aprinde lumânarea. Apoi spune: N-ar trebui să lăsăm mâncarea să se răcească. Hai să mâncăm.

Ne luăm furculiţele şi ne delectăm cu bunătăţile. Am timp suficient, nu numai să mestec de câte ori trebuie, ci şi să savurez fiecare îmbucătură. Între înghiţituri, povestesc fiecare detaliu al după-amiezii – cum am stat în cafenea, cum am aşteptat şi mi-am făcut griji, cum m-am văzut la televizor, cum maşinile au oprit scrâşnind din roţi, cum m-am simţit să văd capul lui Rodney împins brutal pe bancheta din spate a unei maşini. Când îi spun despre femeia din cafenea care m-a recunoscut de la ştiri, el începe să râdă zgomotos. Pentru un moment, îngheţ. Nu pot să-mi dau seama dacă râde de mine sau cu mine.

— Ce e aşa de amuzant? întreb eu.

— A crezut că eşti o criminală! În cafeneaua ei. Bând ceai şi mâncând o prăjitură!

— Nu era o prăjitură, spun eu. Era o brioşă, o brioşă cu stafide şi tărâţe.

El râde şi mai tare la asta şi eu nu ştiu de ce, dar îmi devine evident că nu râde de mine, ci cu mine. Dintr-odată, izbucnesc şi eu în râs, râd de o brioşă cu stafide şi tărâţe fără ca măcar să ştiu de ce.

După cină, Juan Manuel începe să strângă farfuriile.

— Nu, spun eu. Ai fost foarte amabil să pregăteşti cina. Voi strânge eu.

— Nu e corect, răspunde el. Tu crezi că eşti singura căreia îi place să cureţe? De ce îmi iei bucuria?

Zâmbeşte din nou în felul său şi apucă şorţul lui Buni din spatele uşii de la bucătărie. Are un model albastru şi roz cu flori, dar lui nu pare să îi pese. Şi-l strecoară peste cap şi fredonează pentru sine în timp ce leagă şnurul. Nu am văzut de mult timp acel şorţ purtat de cineva; până şi Buni era prea bolnavă în ultimele sale luni pentru a-l mai folosi. Să-l văd redevenind tridimensional, să văd un corp dându-i din nou formă... nu ştiu de ce, dar mă face să mă uit în altă parte.

Mă întorc la masă şi adun farfuriile rămase în timp ce Juan Manuel pregăteşte chiuveta cu apă şi săpun.

Împreună, avansăm rapid, şi în doar câteva minute, întreaga bucătărie străluceşte de curăţenie.

— Vezi? spune el. Am lucrat în bucătării toată viaţa – unele mari, unele mici, unele de familie –, iar la sfârşitul zilei, să vezi un blat curat îţi face inima să salte cu bucurie.

— Să salte de bucurie, spun eu.

— Ah, da. Să salte de bucurie.

Îl privesc în licărirea lumânării lui Buni şi mă simt de parcă nu m-aş fi uitat niciodată cum trebuie la el. L-am văzut pe acest bărbat în fiecare zi la muncă timp de luni întregi şi acum, brusc, remarc că e mult mai chipeş decât mi-am dat seama vreodată.

— Te simţi vreodată invizibil? întreb eu. La muncă, adică. Simţi vreodată că oamenii nu te văd?

El îşi dă jos şorţul lui Buni, atârnându-l în cuiul de pe uşă.

— Da, bineînţeles, spune el. Sunt obişnuit cu acest sentiment. Ştiu cum este să fii complet invizibil, să te simţi singur într-o lume stranie. Să îţi fie teamă pentru viitor.

— Trebuie să fi fost îngrozitor pentru tine, spun eu. Să fii forţat să îl ajuţi pe Rodney chiar dacă ştiai că e greşit.

— Uneori trebuie să faci un lucru greşit ca să faci altul bun. Nu e întotdeauna atât de clar, nu e totul alb şi negru, aşa cum crede toată lumea. În special atunci când nu ai opţiuni.

Da. Are absolută dreptate.

— Spune-mi ceva, Juan Manuel. Îţi plac puzzle-urile? Jocurile de puzzle?

— Dacă îmi plac? Le ador!

Chiar atunci, se aude o bătaie în uşă. Simt că mi se pune un nod în stomac, iar picioarele parcă mi s-au lipit de podea.

— Molly, putem să intrăm?... Molly?

— Da, bineînţeles, spun eu.

Îmi forţez picioarele să se mişte. Ajungem împreună la uşă. Întorc cheia şi deschid uşa.

Charlotte şi domnul Preston stau acolo, iar în spatele lor, detectiva Stark.

Genunchii mi se înmoaie şi mă sprijin de cadrul uşii.

— E în regulă, Molly, spune domnul Preston. E în regulă.

— Doamna detectiv este aici cu veşti bune, adaugă Charlotte.

Aud cuvintele, dar sunt incapabilă să mă mişc. Juan Manuel e lângă mine, susţinându-mă. Aud o uşă deschizându-se în capătul holului şi următorul lucru pe care îl văd este domnul Rosso, stând în spatele detectivei Stark. E ca o petrecere la uşa mea.

— Ştiam eu! ţipă el. Ştiam eu că nu eşti bună de nimic, Molly Gray. Te-am văzut la ştiri! Te vreau afară din clădirea asta, mă auzi? Domnu’ poliţist, daţi-o afară de aici!

Simt că, de ruşine, îmi iau foc obrajii, iar glasul mi-a amuţit.

Detectiva Stark se întoarce spre domnul Rosso.

— De fapt, domnule, acea ştire a fost o dezinformare. Va avea loc o corecţie în aproximativ o oră. Molly nu se face vinovată de nici un delict. De fapt, ea a încercat să ajute la rezolvarea acestui caz, iar asta nu s-a înţeles de la început. De aceea mă aflu aici.

— Domnule, îi spune Charlotte domnului Rosso, aşa cum sunt sigură că ştiţi, nu puteţi să evacuaţi un chiriaş fără motiv. A plătit doamna Gray chiria?

— Târziu, dar da, a plătit, răspunde el.

— Doamna Gray este un chiriaş model care nu merită să fie hărţuit de dumneavoastră, spune Charlotte. De asemenea, doamnă detectiv Stark, spune ea, aţi observat vreun lift în această...

— Mă scuzaţi, trebuie să plec, spune domnul Rosso şi se îndepărtează degrabă.

— La revedere! strigă Charlotte după el.

Holul e tăcut. Cu toţii stăm în pragul uşii mele. Toţi ochii sunt pe mine. Nu ştiu ce să fac.

Domnul Preston îşi drege glasul.

— Molly, eşti drăguţă să ne inviţi înăuntru?

Picioarele mele se trezesc din toropeală. Pe când îmi recapăt forţele, Juan Manuel îşi slăbeşte strânsoarea.

— Scuzele mele, spun eu. Nu sunt obişnuită să primesc atât de mulţi oaspeţi. Dar nu este o companie nedorită. Poftiţi.

Juan Manuel stă ca o santinelă într-o parte a uşii, salutând fiecare musafir şi rugându-i să îşi dea jos încălţările, pe care el le şterge cu mâini tremurânde şi le aşază ordonat în primul dulap.

Toţi oaspeţii mei intră în living şi stau în picioare stânjeniţi. Ce aşteaptă?

— Vă rog, spun eu. Luaţi loc.

Domnul Preston se duce în bucătărie şi se întoarce cu două scaune pe care le aşază în faţa canapelei.

— Ar dori cineva ceai? întreb eu.

— Aş face moarte de om pentru o ceaşcă, spune domnul Preston.

— Tată!

— O alegere neinspirată a cuvintelor. Mă scuzaţi.

— E în regulă, domnule Preston, spun eu, apoi mă întorc la detectiva Stark. Cu toţii facem greşeli din când în când, nu e aşa, doamnă detectiv?

Detectiva Stark pare foarte interesată de propriile-i picioare în şosete. Trebuie să fie neobişnuit pentru ea să-şi scoată ghetele în timpul serviciului, să aibă picioruşele gingaşe atât de expuse.

— Deci, spun eu. Ce ziceţi de un ceai?

— Pregătesc eu, răspunde Juan Manuel.

Ochii îi zboară la detectiv, apoi se retrage grăbit în bucătărie.

Domnul Preston îi oferă un scaun detectivei Stark, iar ea se conformează. Charlotte se aşază în scaunul ei obişnuit. Eu mă aşez pe canapea, cu domnul Preston lângă mine, pe locul în care obişnuia să stea Buni înainte.

— Aşa cum vă puteţi imagina, spun eu, sunt foarte curioasă să ştiu ce s-a întâmplat în ultimele câteva ore. Aş aprecia în mod expres să ştiu dacă rămân acuzată de crimă.

Aud o lingură lovindu-se de podeaua de ceramică din bucătărie.

— Scuze! strigă Juan Manuel.

— Toate acuzaţiile împotriva ta au fost retrase, spune detectiva Stark.

— Absolut toate, repetă Charlotte. Detectiva Stark voia să vii la secţie ca să îţi poată spune personal, dar am insistat să vă întâlniţi aici.

— Mulţumesc, îi spun lui Charlotte.

Ea se apleacă în faţă în scaunul său, privind drept în ochii mei.

— Eşti nevinovată, Molly. Înţelegi? Ei ştiu asta acum.

Aud cuvintele. Ele se înmagazinează în mintea mea, dar nu le cred cu adevărat. Cuvintele fără fapte pot fi înşelătoare.

Domnul Preston mă bate uşor pe genunchi.

— Hai, gata. Totul e bine când se termină cu bine.

Este exact ceea ce ar fi spus şi Buni, dacă ar mai fi fost în viaţă.

— Molly, spune detectiva Stark, sunt aici pentru că vom avea nevoie de ajutorul tău. Am primit în această după-amiază un apel din partea domnului Snow, solicitând să venim imediat la hotel. Ne avertiza cu privire la noi întâmplări.

Juan Manuel iese din bucătărie, cu chipul palid şi încordat. Cară tava de ceai a lui Buni, pe care o aşază pe masă. Apoi se retrage, la câteva cărucioare distanţă de detectivă.

Aceasta însă nu observă. Ea ocheşte tava şi alege ceaşca lui Buni, ceea mă deranjează puţin, dar nu contează.

— Juan Manuel, spun eu pe când mă ridic. Te rog, ia locul meu.

Îmi doresc să fi avut un alt scaun să îi ofer, dar, din păcate, nu am.

— Nu, nu, spune el. Te rog, stai jos, Molly. Stau eu în picioare.

— Bună idee, spune detectiva Stark. Mai puţine şanse ca ea să leşine din nou.

Mă aşez la loc.

Detectiva îşi pune nişte zahăr în ceai, apoi continuă:

— Când am intrat azi în fostul apartament al soţilor Black, barmanul de la Social Grill, Rodney Stiles, şi doi dintre asociaţii săi erau acolo.

— Doi domni impunători, cu o gamă interesantă de tatuaje faciale? întreb eu.

— Da, îi cunoşti?

— Am crezut că sunt oaspeţi ai hotelului, spun eu. Mi s-a spus că sunt prietenii lui Juan Manuel.

De îndată ce spun asta, o regret.

Domnul Preston parcă mi-ar putea citi gândurile, pentru că spune imediat:

— Nu-ţi face griji, Molly. Detectiva ştie totul despre Rodney şi despre faptul că-l şantaja pe Juan Manuel. Şi de asemenea, despre... acţiunile violente împotriva sa.

Juan Manuel stă nemişcat în uşa bucătăriei. Ştiu cum este să se discute despre tine de parcă tu nu eşti de faţă.

— Molly, poţi să îi spui detectivei de ce făceai curat în camere pentru Rodney de fiecare dată când îţi cerea? Spune-i detectivei adevărul, atâta tot, mă îndeamnă Charlotte.

Mă uit la Juan Manuel. Nu voi mai spune nici un cuvânt fără acordul său.

— E în regulă, confirmă el. Poţi să le spui.

Atunci încep să explic totul, cum m-a minţit Rodney, cum mi-a spus că Juan Manuel e prietenul lui şi că nu are casă, cum m-a pus să fac curat în camere fără ca eu să îmi dau seama ce urme ştergeam de fapt, cum m-a păcălit şi cum s-a folosit de Juan Manuel.

— Nu ştiam ce anume se petrecea în acele camere în fiecare noapte. Nu mi-am dat seama că Juan Manuel era agresat. Am crezut că ajut un prieten.

— De ce l-ai crezut, totuşi? întreabă detectiva Stark. De ce l-ai crezut pe Rodney când era destul de evident că erau implicate droguri?

— Ceea ce este evident pentru dumneavoastră, doamnă detectiv, nu este întotdeauna evident pentru ceilalţi. Cum obişnuia să spună bunica mea: „Suntem toţi la fel, dar în moduri diferite”. Adevărul este că aveam încredere în Rodney. Am avut încredere într-o canalie.

Juan Manuel rămâne nemişcat ca o statuie în pragul bucătăriei.

— Rodney ne-a folosit pe mine şi pe Juan Manuel pentru a se face pe sine invizibil, spun eu. Înţeleg asta acum.

— Ai dreptate, răspunde detectiva Stark. L-am prins, totuşi. Am găsit în acel apartament cantităţi însemnate de benzodiazepină şi cocaină. Erau în mâinile lui, la propriu.

Mă gândesc la „prietenele benzo” ale lui Giselle, într-un recipient fără etichetă, cel mai sigur, furnizat de Rodney.

— L-am acuzat de mai multe infracţiuni legate de droguri, posesie ilegală de arme de foc şi ameninţarea unui poliţist.

— Ameninţarea unui poliţist? spun eu.

— A scos un pistol când uşa apartamentului s-a deschis. Aceeaşi fabricaţie şi acelaşi model ca cel pe care l-am găsit în aspiratorul tău, Molly.

Este greu de imaginat – Rodney în cămaşa sa albă, cu mânecile suflecate, ţinând în mână un pistol, în loc de o halbă de bere la bar.

Juan Manuel este cel care observă ce mi-a scăpat mie. Toţi ochii se întorc spre el în timp ce vorbeşte.

— Aţi menţionat mai multe acuzaţii. Dar nu aţi spus nimic despre crimă.

Detectiva Stark încuviinţează din cap.

— L-am acuzat, de asemenea, pe Rodney de uciderea cu premeditare a domnului Black. Dar, ca să fiu complet sinceră, vom avea nevoie de ajutorul vostru pentru a menţine această acuzaţie. Încă sunt câteva lucruri de care nu ne putem da seama.

— Cum ar fi? intervine Charlotte.

— Când am fost prima dată în apartamentul soţilor Black, în ziua în care l-ai găsit mort, Molly, nu era nici o amprentă a lui Rodney nicăieri în întregul apartament. De fapt, abia dacă erau câteva amprente pe undeva. Şi urme ale soluţiei tale de curăţat au fost găsite pe gâtul domnului Black.

— Pentru că i-am verificat pulsul. Pentru că...

— Da. Ştim, Molly. Ştim că nu tu l-ai omorât.

Atunci îmi trece prin cap.

— E vina mea.

Toţi se uită la mine.

— Ce vrei să spui cu asta? întreabă domnul Preston.

— Faptul că nu aţi putut găsi amprentele lui Rodney pe nicăieri. Când fac curat într-o cameră, o las într-o stare impecabilă. Dacă Rodney a intrat vreodată în acea cameră şi a lăsat amprente în urmă, le-aş fi şters fără ca măcar să îmi dau seama. Sunt o cameristă bună. Poate prea bună.

— Ai putea avea dreptate, spune detectiva Stark şi zâmbeşte apoi, dar nu este un zâmbet complet, nu dintr-acelea care îţi luminează ochii. Ne întrebam dacă ştii ceva despre locul unde ar putea fi Giselle Black. După ce l-am arestat pe Rodney, ne-am grăbit să ajungem în camera ei din hotel, dar era deja plecată. Se pare că ne-a văzut luând cu asalt hotelul şi a plecat în cea mai mare grabă. A lăsat un bilet în suportul de scrisori de la Regency Grand.

— Ce spunea? întreb eu.

— Spune: „Întrebaţi-o pe Molly, camerista. Ea vă va spune. Nu am făcut-o eu. Rodney şi Charles = BFF”.

— BFF? spun eu.

— Cei mai buni prieteni, explică Charlotte. Spune că Rodney şi Charles erau complici.

— Da, confirmă Juan Manuel. Erau complici.

Toţi ochii se întorc spre el. El continuă să vorbească:

— Rodney şi domnul Black vorbeau mult la telefon. Uneori, se certau. Pentru bani, pentru transporturi, teritorii, afaceri. Nimeni nu crede că eu aud ceva, dar aud.

Detectiva îşi întoarce scaunul ca să îl privească pe Juan Manuel.

— Am fi foarte interesaţi să-ţi luăm declaraţia, spune ea.

Îngrijorarea se citeşte pe chipul lui Juan Manuel.

— Nu vei fi pus sub acuzare, spune Charlotte. Şi nici deportat. Ei ştiu că eşti o victimă. Şi au nevoie de ajutorul tău ca să adune dovezi împotriva făptaşului.

— Corect, spune detectiva. Am înţeles că ai fost ameninţat şi forţat să lucrezi cu Rodney, că ai suferit... agresiuni fizice. Şi ştim că ai avut un permis de muncă şi că a expirat.

— Nu doar că a expirat, spune Juan. S-a lovit de Rodney.

Detectiva Stark lasă capul într-o parte.

— Ce vrea să însemne asta?

Juan explică felul în care Rodney l-a pus în contact cu un avocat specializat pe imigrări, doar ca să pună mâna pe banii lui, în vreme ce hârtiile sale nu s-au materializat niciodată.

— Ai numele „avocatului”?

Juan încuviinţează.

Detectiva clatină din cap.

— Se pare că mai avem un caz de urmărit.

Charlotte intervine.

— Juan Manuel, dacă ne ajuţi ca martor-cheie în cazul împotriva lui Rodney, poate că vom reuşi să-l prindem şi pe acest aşa-zis avocat. Să-l prindem înainte să mai facă aşa ceva şi altora.

— Nimeni nu ar trebui să mai treacă prin aşa ceva, spune Juan Manuel.

— Aşa este. Şi, Juan Manuel, spune Charlotte, partenerul meu, García, se ocupă de drepturile imigranţilor în firma noastră. Dacă vrei, te pot prezenta lui, să vedem dacă îţi poate restabili permisul de muncă.

— Aş vrea să vorbesc cu dumnealui, cum să nu, spune Juan Manuel. Mă îngrijorează mai multe lucruri – domnul Snow, pentru început. El ştie ce am făcut. Ştie că am tăcut când ar fi trebuit să vorbesc. Mă va concedia sigur.

— Nu o va face, spune domnul Preston. Are nevoie de tine acum mai mult ca niciodată.

— Noi toţi avem, adaugă detectiva Stark. Avem nevoie ca tu să confirmi că Rodney şi domnul Black conduceau un cartel prin intermediul hotelului, că ei se foloseau de tine şi te agresau. Cu ajutorul tău, am putea chiar să ne dăm seama ce l-a împins pe Rodney să comită o crimă. El susţine că nu se face vinovat de acea acuzaţie. Admite acuzaţiile legate de droguri, dar nu şi crima. Nu încă.

Juan Manuel rămâne tăcut un moment. Apoi spune:

— Am să vă ajut dacă am să pot.

— Mulţumesc, spune detectiva Stark. Şi, Molly, este ceva ce ne poţi spune despre Giselle? Ai idee unde ar putea să fie?

— Va apărea, când va fi pregătită, spun eu.

— Să sperăm, spune detectiva Stark.

Mi-o imaginez pe Giselle pe o plajă îndepărtată, cu nisip alb, citind ştirile pe telefonul său şi aflând de arestarea lui Rodney. Va afla că nu mai sunt suspectată. Ce va face atunci? Va contacta poliţia? Sau va lăsa totul în urmă? Va găsi o cale să ajungă la portofelul unui alt bărbat bogat sau se va dezvolta şi se va schimba cu adevărat?

Nu m-am priceput niciodată prea bine să citesc oamenii. Eu văd adevărul prea târziu. Aşa cum a spus Juan Manuel: uneori, trebuie să faci un lucru rău ca să faci un altul bun. Poate că de data aceasta, Giselle va face un lucru bun. Sau poate că nu.

— Ce se întâmplă acum? întreb eu. Cu Juan Manuel, cu mine?

— Ei bine, spune detectiva Stark, eşti liberă. Toate acuzaţiile au fost retrase.

— Dar încă sunt concediată? întreb eu.

Numai gândul la asta mă face să mă simt ca şi cum aş cădea de pe o stâncă şi mi-aş găsi sfârşitul.

— Nu, Molly, spune domnul Preston. Nu îţi vei pierde slujba. De fapt, domnul Snow va vorbi el însuşi cu tine şi cu Juan Manuel despre asta.

— Serios? spun eu. Nu ne va concedia pe nici unul dintre noi?

— El a spus că sunteţi angajaţi model şi că voi exemplificaţi cel mai bine ce înseamnă să lucrezi la Regency Grand, spune domnul Preston.

— Dar cum rămâne cu procesul? întreb eu.

— Asta nu se va întâmpla decât mult mai târziu, răspunde Charlotte. Ne vom pregăti pentru el, dar va dura luni întregi. Dar sperăm că lucrând cu detectiva Stark şi echipa ei, vom reuşi să îl trimitem pe Rodney după gratii pentru mult timp.

— Pare potrivit, spun eu. Este un mincinos, un abuzator şi un trădător.

— Este, de asemenea, un criminal, adaugă domnul Preston.

Eu nu spun nimic.

— Doamnă detectiv, spune Charlotte, mi se pare că clienta mea este obosită. A fost o zi destul de grea pentru ea, ţinând cont că în această dimineaţă a fost acuzată pe nedrept de crimă şi acum bea ceai în livingul său cu persoana care a acuzat-o. Mai era ceva ce voiaţi să îi spuneţi?

Detectiva Stark îşi drege glasul.

— Doar că eu, hm, regret că ai fost... reţinută.

— Este foarte amabil din partea dumneavoastră, doamnă detectiv, spun eu. Sper că aţi învăţat o lecţie importantă.

Detectiva se foieşte în scaunul său de parcă stă pe ace.

— Poftim? spune ea.

— Poate că aţi tras anumite concluzii pripite în ceea ce mă priveşte. V-aţi aşteptat la reacţii specifice, pe care le consideraţi normale, iar când nu le-aţi văzut, aţi presupus că sunt vinovată. Ne-aţi făcut de râs şi pe mine, şi pe dumneavoastră.

— Acesta e un fel de a spune, zice ea.

— Bunica mea spunea mereu că omul cât trăieşte învaţă. Poate data viitoare veţi evita concluziile pripite.

— Suntem toţi la fel, în moduri diferite, adaugă Juan Manuel.

— Hmm, spune ea. Presupun.

Cu asta se ridică, ne mulţumeşte pentru timpul acordat, îşi pune ghetele şi pleacă.

De îndată ce uşa se închide în urma ei, trag zăvorul ruginit şi scot un oftat imens de uşurare.

Mă întorc şi, în loc de pustietate, în livingul meu, văd feţele celor trei prieteni ai mei. Ei zâmbesc, şi sunt genul de zâmbete care le luminează ochii. Pentru prima dată în viaţa mea, cred că înţeleg ce înseamnă un prieten

adevărat. Nu este numai cineva care te place; este cineva dispus să ia măsuri în numele tău.

— Ei bine? spune domnul Preston. Detectiva tocmai a înghiţit la umilinţă încât cred că era să se înece. Cum te simţi, Molly?

Sunt uşurată peste măsură, dar e mai mult de atât.

— Eu... nu sunt foarte sigură ce am făcut ca să merit aşa ceva, spun eu.

— Nu meritai nimic din toate astea, spune Charlotte. Eşti nevinovată.

— Nu mă refer la infracţiuni. Mă refer la bunătatea pe care voi trei mi-aţi arătat-o, fără nici un motiv întemeiat.

— Întotdeauna există motiv pentru bunătate, spune Juan Manuel.

— Ai dreptate. Şi ştii cine obişnuia să îmi spună asta tot timpul? întreabă domnul Preston.

— Nu, răspund eu.

— Bătrâna ta bunică.

— Nu mi-a povestit niciodată cum v-aţi cunoscut voi doi, spun eu.

— Nu, mă aşteptam să nu o fi făcut, răspunde el, apoi trage adânc aer în piept. Am fost logodiţi cândva.

— Aţi fost ce? spune Charlotte.

— Aşa este, am avut o viaţă înainte de tine, draga mea, o viaţă despre care ştii foarte puţine.

— Nu pot să cred, spune Charlotte. Şi eu aflu asta abia acum?

— Ce s-a întâmplat? întreabă Juan Manuel şi se aşază pe scaunul gol al detectivei.

— Bunica ta, Flora, a fost o doamnă minunată, Molly. Bună şi sensibilă. Era atât de diferită de alte fete de vârsta ei, iar eu am fost îndrăgostit nebuneşte de ea. Am cerut-o de soţie când aveam amândoi şaisprezece ani, iar ea a spus da. Dar părinţii ei nu au permis. Ei erau înstăriţi, să ştii. Ea era cu mult deasupra mea, totuşi niciodată nu s-a comportat ca şi cum ar fi fost.

Sunt surprinsă de ceea ce aud, efectiv şocată. Dar poate că ar fi trebuit să ştiu că Buni avea secretele sale. Toţi avem, absolut toţi.

— O, cât de mult te-a iubit bunica ta, Molly, spune domnul Preston. Mai mult decât vei şti vreodată.

— Şi aţi păstrat legătura de-a lungul anilor? întreb eu.

— Da. Se înţelegea bine cu soţia mea, Mary. Şi, din când în când, atunci când avea probleme, Flora mă suna. Dar adevăratele probleme au început timpuriu.

— Ce vreţi să spuneţi? întreb eu.

— Ţi-a trecut vreodată prin minte că ai avut un bunic?

— Da, spun eu. Buni îl numea un „alt pierde-vară”.

— Aşa zicea? spune el. Avea el multe defecte, dar nu şi pe ăsta. Nu ar fi plecat niciodată dacă ar fi avut de ales. A fost forţat. Oricum, eu îl cunoşteam. Ai putea spune că eram prieteni. Şi ştii cum se întâmplă lucrurile când dragostea e proaspătă şi trandafirii sunt încă în floare, zice domnul Preston, apoi face o pauză ca să îşi dreagă glasul. Apoi Flora a rămas însărcinată. Şi când nu a mai putut să ascundă asta şi părinţii ei au aflat, i-au întors spatele cu adevărat, pentru totdeauna. Biata fată! Nu avea încă nici şaptesprezece ani. Era doar un copil fugit de acasă cu propriul său copil. De asta a devenit menajeră.

Îmi vine greu să mi-o imaginez pe Buni de una singură în felul acela, pierzând totul, pe toată lumea. Simt o povară pe umeri, o tristeţe apăsătoare, pe care nu prea pot să o definesc.

— Era deşteaptă bunica ta. Ar fi putut obţine o bursă la orice şcoală, spune domnul Preston. Dar în acele timpuri, ca femeie nemăritată şi cu un copil, îţi luai adio de la educaţie.

— Stai puţin, tată, spune Charlotte. Ceva nu se leagă. Cine era acest prieten al tău? Şi unde e el acum?

— Ultimul lucru pe care l-am auzit despre el este că şi-ar fi întemeiat o familie pe care o iubeşte foarte mult. Dar că nu a uitat-o niciodată pe Flora. Niciodată.

Charlotte lasă capul într-o parte. Se uită la tatăl ei cu o privire stranie, pe care nu o prea înţeleg.

— Tată? spune ea. Mai este ceva ce ai vrea să îmi spui?

— Draga mea fată, cred că am spus deja destul de mult.

— O cunoşteaţi şi pe mama? îl întreb eu.

— Da. Acum, ea chiar era o pierde-vară, mă tem. Bunica ta m-a rugat să îi bag minţile în cap când s-a cuplat cu persoana nepotrivită. Am fost să o văd, am încercat să o iau din magherniţa aia în care trăia, dar nu a vrut să mă asculte. Biata ta bunică, durerea aceea... de a pierde un copil în felul în care i s-a întâmplat ei...

Ochii domnului Preston se umplu de lacrimi. Charlotte îl apucă de mână.

— Bunica ta a fost un om bun, chiar a fost, spune domnul Preston. Când Mary a mea se lupta cu boala, spre sfârşit, bunica ta a venit să o salveze.

— Ce vreţi să spuneţi? întreb eu.

— Mary avea dureri cumplite, şi la fel şi eu. Stăteam lângă patul ei ţinând-o de mână şi spunându-i: „Te rog, nu pleca. Nu încă”. Flora a privit toată scena, apoi m-a tras deoparte. Mi-a spus: „Tu nu vezi? Nu te va părăsi până când nu îi spui că e timpul”.

Sună întocmai ca ceva ce ar fi spus Buni. Îi aud cuvintele rezonând în capul meu.

— Apoi ce s-a întâmplat? întreb eu.

— I-am spus lui Mary că o iubesc şi am făcut aşa cum m-a sfătuit Flora. De atât avea nevoie soţia mea ca să se odihnească în pace.

Domnul Preston nu îşi mai poate reţine suspinele.

— Ai făcut ceea ce trebuia, tată, spune Charlotte. Mama suferea.

— Întotdeauna am vrut să o răsplătesc pe bunica ta pentru că mi-a arătat calea.

— Aţi răsplătit-o, domnule Preston, spun eu. Aţi venit în ajutorul meu, iar Buni v-ar fi recunoscătoare.

— Oh, nu, nu eu, spune domnul Preston. Charlotte.

— Nu, tată. Tu ai insistat cu asta. Tu m-ai convins că trebuie să o ajutăm pe tânăra ta colegă cameristă. Cred că încep să înţeleg de ce era atât de important pentru tine.

— Prietenul la nevoie se cunoaşte, spun eu. Buni vă mulţumeşte. Tuturor. Dacă ar fi fost aici, ar fi spus-o ea însăşi.

Cu asta, domnul Preston se ridică, iar Charlotte îi urmează exemplul.

— Ei bine, hai să nu ne întristăm, spune el în timp ce îşi şterge obrajii. Ar trebui s-o luăm şi noi din loc.

— A fost o zi lungă, adaugă Charlotte. Juan Manuel, ţi-am adus geanta ta adevărată din dulapul de la hotel. Este la intrare.

— Mulţumesc, spune el.

Mă loveşte brusc un sentiment de nelinişte. Nu vreau ca ei să plece. Dacă ies din viaţa mea şi nu se mai întorc niciodată? Nu ar fi prima dată când mi se întâmplă aşa ceva. Gândul acesta mă îngrozeşte.

— Am să vă mai văd vreodată? întreb eu.

Nu pot să îmi reţin teama din voce.

Domnul Preston chicoteşte.

— Mă tem că nu prea ai de ales, Molly.

— Ai să ne vezi foarte des, răspunde Charlotte. Avem un caz de pregătit.

— Şi pe lângă caz, nu scapi aşa uşor de noi, Molly. Ştii, eu sunt bătrân şi sunt un văduv care a devenit oarecum fixist. Poate părea ciudat, dar asta mi-a făcut bine. Toate astea. Voi toţi. Pare ca o...

— Familie? sugerează Juan Manuel.

— Da, spune domnul Preston. Exact aşa pare.

— Ştiţi, spune Juan Manuel, în familia mea, regula era ca în fiecare duminică să luăm cina împreună. E ceea ce îmi lipseşte cel mai mult de acasă.

— Asta se poate remedia uşor, spun eu. Charlotte, domnule Preston, aţi fi atât de amabili încât să luaţi cina cu noi duminică?

— Voi găti eu! spune Juan Manuel. Probabil nu aţi mâncat niciodată mâncare mexicană adevărată, aşa cum o găteşte mama. Voi prepara un Tur al Mexicului. Oh, o să vă placă la nebunie!

Domnul Preston se uită la Charlotte. Ea încuviinţează din cap.

— Aducem noi desertul, spune domnul Preston.

— Şi o sticlă de şampanie ca să sărbătorim, adaugă Charlotte.

Stau şi aştept în dreptul uşii ca Charlotte şi domnul Preston să se încalţe. Nu sunt sigură care sunt regulile de etichetă când îţi iei la revedere de la două persoane care tocmai te-au salvat de la a-ţi petrece restul vieţii în închisoare.

— Păi, ce mai aştepţi? spune domnul Preston. Dă-i bătrânului tău prieten o îmbrăţişare.

Fac aşa cum mi se spune şi sunt surprinsă de senzaţie – mă simt precum Bucle Aurii îmbrăţişându-l pe Tata Urs[11].

O îmbrăţişez şi pe Charlotte şi este o senzaţie plăcută, dar complet diferită, precum mângâierea unei aripi de fluture.

Ei pleacă braţ la braţ, iar eu închid uşa în urma lor. Juan Manuel stă la intrare, foindu-se de pe un picior pe altul.

— Eşti sigură, Molly, că e în regulă să îmi petrec noaptea aici?

— Da. Doar în seara asta, spun eu, iar cuvintele care urmează se revarsă precum o cascadă din gura mea. Vei lua camera mea, iar eu, pe a lui Buni. Mă duc chiar acum să schimb aşternuturile. Întotdeauna albesc şi calc aşternuturile şi păstrez două seturi la îndemână, şi poţi să stai liniştit pentru că baia este igienică şi dezinfectată în

[11] Referinţă la Goldilocks and the Three Bears („Bucle Aurii şi cei trei ursuleţi” – Mama Ursoaică, Tata Urs şi Puiul de Urs), poveste scrisă de Mara Alperin şi extrem de populară în cultura anglofonă (n.red.).

mod regulat. Şi dacă ai nevoie de orice lucruri în plus, precum o periuţă de dinţi sau săpun, sunt sigură că...

— Molly, e bine. Sunt bine. E în regulă.

Cuvintele lui pun capăt logoreei mele.

— Nu mă prea pricep la asta. Ştiu cum să mă comport cu oaspeţii la hotel, dar nu şi în propria casă.

— Nu trebuie să mă tratezi în nici un fel special. Voi încerca să păstrez curăţenia şi liniştea, şi să ajut cu ce pot. Îţi place micul dejun?

— Da, îmi place micul dejun.

— Bine, spune el. Şi mie.

Am vrut să schimb singură aşternuturile din camera mea, dar Juan Manuel nici nu a vrut să audă de aşa ceva. Luăm mai întâi cuvertura cu steaua solitară a lui Buni, apoi scoatem aşternuturile şi le înlocuim cu unele curate. Facem acest lucru împreună în timp ce el îmi spune poveşti despre nepotul său de acasă în vârstă de trei ani, Teodoro, care sărea mereu pe pat când el încerca să schimbe cearşafurile. Când îşi deapănă poveştile, ele prind viaţă în mintea mea. Parcă îl şi văd pe băieţelul acela ţopăind şi jucându-se. De parcă ar fi aici, cu noi.

Când terminăm, Juan rămâne tăcut.

— Bine. Atunci, eu să mă pregătesc de culcare, Molly.

— Ai nevoie de altceva? Poate o ceaşcă de cacao cu lapte sau nişte articole de toaletă pentru baie?

— Nu. Mulţumesc.

— Foarte bine, spun eu pe când părăsesc camera. Noapte bună.

— Noapte bună, domnişoară Molly, răspunde el, iar apoi închide încetişor uşa dormitorului meu.

O pornesc pe coridor, spre baie. Mă schimb în pijama. Mă spăl pe dinţi încet. Cânt de trei ori „La mulţi ani!” în gând, ca să mă asigur că mi-am periat corespunzător întreaga dantură, până la ultimul molar.

Mă spăl pe faţă, folosesc toaleta, îmi spăl bine mâinile. Iau soluţia de spălat geamuri de sub chiuvetă şi şterg repede oglinda. Iată-mă, reflectându-mă în ea, strălucitoare, fără pată. Curată.

Nu are rost să mai tergiversez.

E timpul.

Merg pe coridor şi mă opresc în faţa uşii lui Buni. Îmi amintesc de ultima dată când am închis această uşă, după ce legistul şi ajutoarele sale au scos trupul lui Buni, după ce am curăţat camera de sus până jos, după ce i-am spălat aşternuturile şi am făcut patul, după ce i-am umflat pernele şi am şters praful de pe fiecare bibelou, după ce i-am luat puloverul de casă din cuierul de după uşă, ultimul obiect vestimentar pe care nu îl spălasem şi nu îl ţinusem aproape de faţa mea pentru a respira ce mai rămăsese din mirosul ei, înainte de a-l pune chiar şi pe acela în coşul de rufe. Declicul ascuţit al acestei uşi, atunci când s-a închis, a fost la fel de final precum moartea însăşi.

Întind mâna şi o aşez pe mâner. Îl răsucesc. Deschid uşa. Camera este exact la fel cum am lăsat-o. Figurinele Royal Doulton ale lui Buni dansează static în jupoane, pe biroul ei. Volanele de la husa de pat albastru-deschis stau frumos aranjate. Pernele sunt umflate şi perfect netezite.

— O, Buni, spun eu.

Şi simt atunci un val de amărăciune, un val atât de puternic încât mă poartă instinctiv spre patul ei. Mă aşez pe el, simţindu-mă dintr-odată de parcă aş fi pe o plută de salvare, pierdută pe mare. Îmbrăţişez una dintre pernele sale, o duc spre faţa mea, dar am spălat-o prea bine. Nu a rămas nici urmă din mirosul ei. Buni nu mai este.

În ultima ei zi de viaţă, am stat cu ea. Era întinsă unde sunt eu acum. Am luat scaunul de lângă uşa de la intrare – cel care are perna cu rugăciunea de seninătate brodată pe ea – şi l-am aşezat lângă pat. Cu o săptămână mai devreme, mutasem televizorul, aşezându-l pe cufărul său cu sertare, ca ea să poată urmări emisiunile despre natură şi postul National Geographic în timp ce eram la muncă. Nu am vrut să o las singură, nici măcar pentru câteva ore. Ştiam că are dureri mari, deşi făcea eforturi disperate pentru a nega asta.

— Fată dragă, au nevoie de tine la muncă. Eşti o parte importantă a stupului. Eu sunt bine aici. Am ceaiul şi pastilele mele. Şi pe Columbo al meu.

Pe când zilele treceau, culoarea i se schimba. A încetat să mai fredoneze melodii. Era tăcută chiar şi dimineaţa, fiecare gând stăruia, fiecare drum spre baie devenea o călătorie epică.

Am încercat cu disperare să o fac să gândească raţional.

— Buni, trebuie să chemăm o ambulanţă. Trebuie să te ducem la spital.

Ea scutura încet din cap, iar smocurile ei de păr cărunte, uşoare tremurau pe pernă.

— Nu e nevoie. Sunt mulţumită. Am pastilele pentru durere. Aici îmi doresc să fiu. Casă, dulce casă.

— Dar poate că ei ar şti ce să facă. Poate că doctorii...

— Şşt, spunea de fiecare dată când refuzam să ascult. Noi am făcut o promisiune, tu şi eu. Şi ce am convenit noi despre promisiuni?

— Promisiunile trebuie ţinute.

— Da, a spus ea. Asta-i fata mea.

În ultima zi, durerile i s-au înrăutăţit mai mult ca oricând. Am încercat din nou să o conving să meargă la spital, dar fără nici un succes.

— Columbo urmează să înceapă, a spus ea.

Am pornit televizorul şi am urmărit episodul sau, mai degrabă, eu am urmărit şi ea a închis ochii, în vreme ce mâinile sale strângeau cu putere aşternuturile.

— Ascult, a spus ea, şi vocea îi devenise o şoaptă. Uită-te tu şi pentru mine. Spune-mi ce trebuie să văd.

Am privit ecranul televizorului şi i-am povestit acţiunea. Columbo o interoga pe o soţie-trofeu, care nu părea prea

uşurată să afle că soţul ei milionar nu era considerat principalul suspect într-un caz de crimă. Am descris restaurantul în care erau, faţa de masă verde, felul în care ea dădea din cap, felul în care se agita la masă. I-am spus lui Buni când am ştiut că atenţia lui Columbo era îndreptată spre ea, cu acea privire care spunea că ghicise adevărul înaintea celorlalţi.

— Da, a spus ea. Foarte bine. Învеţi expresiile.

Pe la jumătatea episodului, Buni a început să se agite. Durerile erau atât de puternice, încât gemea şi lacrimile îi curgeau pe faţă.

— Buni? Cum pot să te ajut? Ce pot să fac?

Îi auzeam respiraţia trudită. Era o pauză la fiecare inhalare, precum apa bolborosind într-o scurgere.

— Molly, a spus ea. E timpul.

Columbo îşi continua investigaţiile pe fundal. Voia s-o dea în vileag pe soţia milionarului. Punea piesele laolaltă. Am dat volumul mai încet.

— Nu, Buni. Nu, nu pot.

— Ba da, a spus ea. Ai promis.

Am protestat. Am încercat să o conving. Am implorat-o să mă lase, „te rog, te rog, te rog”, să sun la spital.

Ea a aşteptat să mă liniştesc. Şi când s-a întâmplat, a spus-o din nou.

— Fă-mi o ceaşcă de ceai. E timpul.

Eram atât de recunoscătoare că aveam nişte instrucţiuni clare de urmat, încât am sărit în picioare. M-am dus degrabă în bucătărie şi i-am pregătit ceaiul, în ceaşca ei preferată – cea cu peisajul în care se afla o cabană pitorească –, într-un timp record.

I-am dus-o şi am aşezat-o pe noptieră. I-am pus o pernă ca să stea dreaptă, dar indiferent cât de blând o atingeam, ea gemea jalnic, ca un animal prins în capcană.

— Pastilele mele, a spus ea. Ce a mai rămas din ele.

— Nu se poate, Buni, am spus eu. Nu au mai rămas destule. Săptămâna următoare vom avea mai multe.

Am implorat-o din nou. Am rugat-o.

— Promisiunile...

Dar nu mai avea răsuflare să continue propoziţia.

Într-un final, am cedat. Am deschis recipientul şi l-am aşezat pe marginea farfurioarei sale. I-am pus ceaşca în mâini.

— Pune-le înăuntru, a spus ea. Oricâte au mai rămas.

— Buni...

— Te rog.

Am golit restul de analgezice în ceaiul ei – patru pastile, atât. Nu suficiente. Mai erau cinci zile până când puteam lua o altă reţetă, cinci zile de agonie.

M-am uitat la Buni printre lacrimi. Ea a clipit şi s-a uitat la linguriţa de pe farfurioară.

Am luat-o şi am amestecat întruna, până când Buni a clipit din nou, un minut mai târziu. Atunci, m-am oprit.

Cu o sforţare cruntă, s-a aplecat în faţă, suficient ca eu să-i pot duce ceaşca la buzele-i cenuşii. Chiar şi când îi dădeam lichidul, o imploram.

— Nu bea. Nu...

Dar a făcut-o. A băut tot.

— Minunat, a şoptit ea când a terminat.

Apoi s-a lăsat uşor înapoi pe perne. Şi-a pus mâinile pe piept. Buzele i se mişcau. Vorbea. A trebuit să mă apropii mult de buzele ei ca să aud.

— Te iubesc, draga mea fată, a spus ea. Ştii ce trebuie să faci.

— Buni, am spus eu. Nu pot!

Dar vedeam. Vedeam corpul ei încordându-se, durerea care o izbea încă o dată din plin. Respiraţia îi devenise şi mai agonică, iar horcăitul era şi mai puternic, ca o tobă.

Discutaserăm despre asta. Îi promisesem. Ea era întotdeauna atât de raţională, atât de logică, iar eu nu îi puteam nega ultima dorinţă. Ştiam ce îşi dorea. Nu merita să sufere.

Doamne, Dumnezeule, dăruieşte-mi seninătatea să accept lucrurile pe care nu le pot schimba, curajul să schimb

lucrurile pe care le pot schimba şi înţelepciunea de a face diferenţa între ele.

Am luat perna ei cu rugăciunea de seninătate de pe scaunul din spatele meu. I-am pus-o peste faţă şi am ţinut-o acolo.

N-am putut să mă uit la pernă. M-am concentrat în schimb pe mâinile ei, mâinile unei muncitoare, mâinile unei menajere, mâini atât de asemănătoare cu ale mele – curate, cu unghiile tăiate scurt, articulaţiile degetelor îngroşate, cu pielea subţire şi aspră, cu vinişoarele albastre de dedesubtul lor bătând în retragere, curgerea lor domolindu-se tot mai mult. O dată, a întins degetele, încercând să atingă ceva, să se agaţe de ceva, dar era prea târziu. Noi am hotărât. Înainte să ajungă să apuce ceva, s-au relaxat. Şi-au dat drumul.

Nu a durat mult. Când s-a aşternut tăcerea, am luat perna. Am strâns-o cu toată puterea la piept.

Iat-o pe bunica mea. Pentru oricine altcineva, ar fi părut cufundată într-un somn profund, cu ochii închişi, cu gura uşor întredeschisă, cu chipul senin. Odihnindu-se.

Acum, pe când stau trează în patul ei, după mai bine de nouă luni, cu Juan Manuel chiar în capătul holului, mă gândesc la tot ce s-a întâmplat, la aceste ultime zile care mi-au dat viaţa peste cap.

— Buni, îmi e foarte dor de tine. Şi nu-mi vine să cred că nu te voi mai vedea niciodată.

„Numără-ţi binecuvântările.”

— Da, Buni, am spus cu voce tare. E mult mai bine decât să număr oi.

VINERI

26

Mă trezesc în sunetele şi mirosurile familiare ale micului dejun – cafeaua fierbând, hârşâitul papucilor în bucătărie. Chiar şi fredonatul.

Dar nu e Buni.

Iar eu nu sunt în patul meu. Sunt în al ei.

Totul îmi revine în minte.

„Trezirea, fată dragă. Este o nouă zi.”

Mă dau jos din pat, îmi strecor picioarele în papuci şi îmi pun halatul de casă al lui Buni peste pijama. Merg pe vârfuri până la baie să mă împrospătez şi apoi intru în bucătărie.

Iată-l pe Juan Manuel. A făcut duş – are părul încă ud. Fredonează încetişor o melodie, zdrăngănind farfurii şi prăjind ouă.

— Bună dimineaţa! spune el, ridicând privirea din tigaie. Sper că nu te superi. Am dat o fugă până la magazin, dar m-am întors foarte repede. Nu aveai ouă. Şi pâinea asta? zice, arătând spre chiflele de pe dulap. Pentru mine e ciudată. Nu ştiu cum să o prepar. Prea rotundă.

— Sunt chifle, spun eu. Şi sunt delicioase. Le prăjeşti, apoi adaugi unt şi marmeladă.

Iau o chiflă, o tai pe din două şi arunc cele două părţi în prăjitor.

— Sper că nu te superi că pregătesc micul dejun.

— Deloc, spun eu. E foarte amabil din partea ta.

— Am cumpărat şi nişte cafea. Îmi place cafeaua dimineaţa. Cu lapte. Şi ouă. Şi tortilla, dar azi, voi încerca ceva nou – voi încerca chiflele tale rotunde.

Împreună, ne agităm prin bucătărie pregătind micul dejun. Este incredibil de ciudat să mă foiesc aşa prin bucătărie cu altcineva în afară de Buni, dar terminăm cu toate într-o clipită. Ne aşezăm şi eu pregătesc chiflele cu unt şi marmeladă.

— Te deranjează? M-am spălat pe mâini.

— Dacă e cineva care ţine la curăţenie, ştiu că tu eşti aceea, spune Juan Manuel.

Zâmbesc la auzul complimentului.

— Mulţumesc frumos.

Ouăle sunt neobişnuit de delicioase. Le-a pregătit cu un fel de sos uşor picant. Este un pic înţepător şi savuros. Merge deosebit de bine cu marmelada şi chiflele. Pot să savurez fiecare îmbucătură în linişte pentru că el vorbeşte încontinuu, ca o vrăbiuţă ciripind în zori. Ţine furculiţa în aer în timp ce vorbeşte, iar eu nu pot să nu mă minunez văzând cât de politicos îşi ţine coatele departe de masă.

— În dimineaţa asta, am vorbit cu familia mea, printr-un apel video. Ei nu ştiu despre celelalte lucruri, iar eu nu le voi spune. Dar ştiu că am stat aici seara trecută cu o prietenă. Le-am arătat camera ta, bucătăria ta, livingul tău. Poza ta, zice el şi soarbe o înghiţitură de cafea. Sper că nu te deranjează.

Nu pot să răspund pentru că am gura plină şi este nepoliticos să vorbeşti cu gura plină. Dar nu mă deranjează. Nu mă deranjează deloc.

— O, vărul meu, Fernando? Fiica lui împlineşte cincisprezece ani luna viitoare. Nu-mi vine să cred! În ţara mea, când o fată împlineşte cincisprezece ani, are loc o petrecere mare de familie şi angajăm mariachi, şi facem o masă mare, şi dansăm toată noaptea. Mama mea a fost răcită, dar acum e mai bine. Duminică, vor face o poză de familie şi ne-o vor trimite. Îi vei vedea pe toţi. Iar nepotul meu, Teodoro, a mers la fermă şi a călărit un măgar. Acum se preface întruna că e un măgăruş. E atât de amuzant... O, îmi lipsesc aşa de mult!

Înghit ultimul dumicat de chiflă şi o fac să alunece cu nişte cafea.

— Trebuie să-ţi fie greu, spun eu. Să te vezi cu ei doar prin apelurile video.

— Sunt foarte departe, răspunde el. Totuşi, îi simt aproape.

Mă gândesc la tatăl lui şi la Buni.

— Da, spun eu. Ai dreptate.

Înainte să putem vorbi mai multe, îmi sună telefonul. L-am lăsat în living.

— Scuză-mă, spun eu. În mod normal nu răspund la telefon în timpul meselor, dar...

— Ştiu, ştiu, zice el.

Merg în living şi îmi iau telefonul.

— Alo? spun eu. Sunt Molly. Cu ce vă pot ajuta?

— Molly, sunt domnul Snow.

— Da, bună ziua.

— Cum eşti? întreabă el.

— Sunt bine. Mulţumesc de întrebare. Dumneavoastră?

— A fost o perioadă grea. Şi îţi datorez scuze. Poliţia m-a făcut să cred lucruri despre tine care, pur şi simplu, nu erau adevărate. Trebuia să ştiu, Molly. Camerelor noastre le-ar prinde bine grija ta, iar eu sper că te vei întoarce la muncă în viitorul apropiat.

Sunt încântată să aud asta, extrem de încântată.

— Mă tem că nu pot veni chiar în acest minut. Tocmai luam micul dejun.

— A, nu. Nu mă aşteptam să vii imediat. Am vrut să spun, când eşti pregătită. Acordă-ţi tot timpul de care ai nevoie, bineînţeles.

— Ce spuneţi de mâine? întreb eu.

Îl aud pe domnul Snow scoţând un oftat de uşurare.

— Asta ar fi mai mult decât extraordinar, Molly. Din nefericire, Cheryl s-a declarat bolnavă, iar celelalte cameriste fac normă dublă. Le e foarte dor de tine şi şi-au făcut multe griji. Vor fi foarte fericite să audă că te întorci.

— Vă rog să le transmiteţi toate cele bune, spun eu.

Ceva mă roade şi mă hotărăsc să vorbesc.

— Domnule Snow, spun eu. Mi-a fost adus la cunoştinţă că unii dintre colegii mei cred că sunt... bizară. Cred că unul dintre termenii folosiţi a fost „o ciudată”. Mă întrebam dacă îmi puteţi face cunoscută părerea dumneavoastră în această chestiune.

Domnul Snow tace pentru o clipă. Apoi spune:

— Părerea mea este că unii dintre colegii tăi ar trebui să se maturizeze. Noi conducem un hotel, nu o grădiniţă. Opinia mea este că tu eşti unică, şi spun asta într-un sens pozitiv. Şi eşti cea mai bună cameristă pe care Regency Grand a avut-o vreodată.

Simt cum creşte mândria în mine. Cred că m-am şi înălţat cu câţiva centimetri ca rezultat al cuvintelor sale.

— Domnule Snow? spun eu.

— Da, Molly.

— Cum rămâne cu Juan Manuel?

— Îl voi suna şi pe el ca să mă asigur că ştie că are o slujbă aici atât timp cât şi-o doreşte. Se pare că situaţia

permisului său de muncă se poate rezolva. Nimic din ce s-a întâmplat nu este din vina lui.

— Ştiu asta, spun eu. El e chiar aici. Aţi dori să vorbiţi cu el?

— A, e...? Oh. Da, ar fi bine.

Merg în bucătărie şi îi înmânez telefonul lui Juan Manuel.

— Alo? spune el. Da, da... Îmi pare foarte rău, domnule Snow, eu... nu, eu...

La început, Juan Manuel abia poate să adauge vreun cuvânt.

— Da, domnule... ştiu, domnule. Nu aţi ştiut. Dar mulţumesc pentru că spuneţi asta...

Pe când conversaţia continuă, revine subiectul permisului de muncă.

— Bineînţeles, domnule. Voi vorbi chiar azi cu un avocat... Apreciez asta. Sunt foarte fericit că slujba mea mă aşteaptă.

Sunt mai multe replici întrerupte între ei. Apoi, în sfârşit, Juan Manuel spune:

— Mă voi întoarce la muncă imediat cum situaţia mi-o va permite. La revedere, domnule Snow.

Juan Manuel închide şi aşază telefonul pe masă.

— Nu pot să cred. Mi-am păstrat slujba.

— Şi eu, spun.

Simt că mă cuprinde o căldură, o vioiciune stranie, pe care nu am mai simţit-o de mult timp.

El aşază mai bine telefonul şi îşi împreunează mâinile.

— Deci, spune el. Se pare că doi oameni din această bucătărie au astăzi o zi liberă. Mă întreb ce vor face...

— Spune-mi ceva, Juan Manuel, spun eu. Din întâmplare, îţi place îngheţata?

CÂTEVA LUNI MAI TÂRZIU

27

Azi este o zi frumoasă din multe motive. Seara trecută când m-am băgat în pat şi am început să îmi număr binecuvântările, erau atât de multe că am ajuns la o sută imediat. Pesemne că am adormit în cele din urmă, dar aş fi putut să număr toată noaptea şi tot n-aş fi isprăvit.

Iar azi, sunt chiar şi mai multe lucruri bune, prea multe ca să le pot număra.

Soarele străluceşte. Afară e cald, pe cer, nici un nor. Abia am ajuns la Regency Grand şi urc scările stacojii spre pupitrul domnului Preston, care tocmai a eliberat nişte oaspeţi de bagaje.

— Molly! spune el, zâmbind cu tot chipul. E plăcut să te văd la muncă, şi nu într-o sală de judecată ticsită de lume.

— Nu e aşa că este o zi frumoasă, domnule Preston?

— Aşa este, răspunde el. Noi suntem la muncă, iar Rodney este în spatele gratiilor. Totul e aşa cum trebuie să fie.

Mă întreb dacă va exista o zi când numele lui Rodney nu îmi va mai produce o forfotă acidă în stomac şi încleştarea maxilarelor.

— Unde este Juan Manuel? întreabă domnul Preston.

— Va veni în curând. Tura lui începe într-o oră.

— Rămâne valabil pentru duminică? Abia aştept să mănânc enchiladas. Ştii, nu sunt foarte aventuros când e vorba de mâncare, iar de când a murit soţia mea, nu fac prea multe prin bucătărie. Dar bărbatul ăsta al tău mi-a deschis apetitul. Poate puţin prea mult, spune el, chicotind şi bătându-se pe burtă.

— Va fi foarte încântat să audă asta, domnule Preston. Şi da, ne vom întâlni cu dumneavoastră şi cu Charlotte duminică, la ora obişnuită. Aş face bine să plec. Am mult de lucru azi! O nuntă şi o conferinţă. Domnul Snow spune că toate camerele au fost rezervate pentru o săptămână întreagă. Salutaţi-o pe Charlotte din partea mea.

— Sigur, fată dragă. Ai grijă.

Domnul Preston se întoarce să ajute nişte oaspeţi. Eu trec de uşile rotative şi cuprind cu privirea foaierul. Este la fel de grandios ca în prima zi în care am dat cu ochii de el – scara sobră de marmură, balustradele cu şerpi aurii, canapelele moi, de două persoane, în culoarea smaraldului, zumzetul şi murmurul oaspeţilor şi valeţii şi

hamalii grăbindu-se de colo colo. Respir adânc, apoi mă îndrept spre subsol. Dar exact când sunt pe cale să cobor, observ pinguinii îngrijiţi de la recepţie. S-au oprit din lucru. Toţi se uită spre mine. Câţiva şuşotesc între ei, dar nu mă mai sinchisesc câtuşi de puţin.

Domnul Snow apare pe o uşă din spatele recepţiei. Mă vede.

— Molly! spune el şi vine grăbit spre mine. Ai fost nemaipomenită. Absolut nemaipomenită.

Îmi vine greu să mă concentrez la cuvintele sale. Îi privesc pe pinguini, încercând să înţeleg de ce sunt atât de interesaţi de mine de data aceasta.

— N-am spus decât adevărul meu, îi zic eu domnului Snow.

— Da, dar adevărul tău, mărturia ta au mers la ţintă. Ai fost atât de calmă şi de liniştită când ai depus mărturie! Şi ai un har pentru cuvinte, să ştii, şi pentru detalii. Judecătorul a văzut asta şi a ştiut că eşti un martor de încredere.

— Ei de ce se holbează? întreb eu.

— Pardon? spune domnul Snow şi îmi urmăreşte privirea spre recepţie. A, înţeleg, spune el. Dacă ar trebui să ghicesc, aş spune că sunt impresionaţi. Aş spune că privirea pe care ţi-o oferă este una de respect.

Respect. Sunt atât de neobişnuită să fac obiectul unei astfel de expresii încât nici măcar nu pot să o recunosc.

— Vă mulţumesc, domnule Snow, spun eu. Aş face bine să plec. Am multe camere care trebuie readuse la o stare impecabilă şi, aşa cum ştiţi, camerele nu se curăţă singure.

— Nu, cu siguranţă. O zi bună, Molly.

Mă îndrept spre subsol, spre zonele destinate echipei de curăţenie. Aerul este sufocant şi apăsător ca de obicei, dar pe mine nu m-a deranjat niciodată, câtuşi de puţin. Stau în faţa dulapului meu, unde uniforma mea, proaspăt uscată şi călcată, atârnă în folie de plastic. Uniforma mea este şi ea o binecuvântare. Este un lucru de o frumuseţe extraordinară.

O duc într-un vestiar şi o îmbrac. Apoi mă întorc la dulapul meu şi îl deschid. Detectiva Stark mi-a returnat cu mult timp în urmă clepsidra de la Giselle, iar eu o ţin pe raftul de sus ca să îmi amintesc. De ea. De noi. De prietenia noastră stranie, care a fost şi nu a fost.

E timpul.

Mai am un lucru pe care îl ţin de asemenea în dulapul meu, o anexă la uniforma mea. Un ecuson aurit, dreptunghiular, pe care îl port exact deasupra inimii. Pe el scrie MOLLY GRAY. CAMERISTĂ-ŞEFĂ.

Într-o mişcare îndrăzneaţă şi neaşteptată, domnul Snow m-a promovat cu o lună în urmă. Departe de mine să îndrug poveşti, dar s-ar părea că etica profesională a lui Cheryl nu întrunea standardele profesionale înalte ale domnului Snow, lucru pentru care ea a fost deposedată de rolul de supraveghetoare, iar acesta mi-a fost atribuit mie.

De atunci am instaurat nişte practici noi pentru a spori buna funcţionare şi moralul stupului. În primul rând, înainte de fiecare tură, mă asigur că fiecare cărucior al fiecărei cameriste este plin şi aprovizionat corespunzător. Îmi place nespus această parte a slujbei mele – să aranjez săpunurile şi şampoanele mici pe tăvile lor, să refac stocurile de lavete şi detergenţi, să aranjez în teancuri perfecte prosoapele albe, curate. În zilele speciale – precum Crăciunul sau Ziua Îndrăgostiţilor – las câte o atenţie pentru fiecare cameristă, pe căruciorul ei, cum ar fi o cutie cu bomboane de ciocolată cu o etichetă micuţă: „De la Molly Camerista.Ține minte: munca ta e dulce”.

O altă practică de bună funcţionare o reprezintă felul în care începem o tură. Ne adunăm toate cameristele alături de cărucioarele noastre şi cădem de acord asupra unei distribuţii corecte şi echitabile a camerelor, atât în privinţa numărului de camere alocat fiecăreia, cât şi a potenţialului obţinut din bacşişuri. I-am spus clar şi răspicat lui Cheryl că nu are voie să „previzualizeze” camerele desemnate altor cameriste, şi dacă va mai lua fie şi un bănuţ de pe perna altei cameriste, o voi expulza neceremonios din stup şi o voi călca cu propriul ei cărucior.

Avem un nou coleg în echipa de curăţenie. Îl cheamă Ricky şi este fiul lui Sunshine. Cheryl nu a ezitat să scoată în evidenţă că e bâlbâit şi că îşi conturează ochii cu dermatograf, două lucruri care, să fiu complet sinceră, sunt atât de irelevante încât nici nu le-am băgat de seamă pe tot parcursul pregătirii sale, timp de o lună întreagă. Ce am observat, totuşi, este că învaţă repede, că se bucură atunci când face un pat fără încreţituri, că lustruieşte oglinzile până sclipesc şi că salută oaspeţii cu manierele unui curtean distins. El este, aşa cum spun managerii, de păstrat.

Am primit o mărire de salariu atunci când am fost promovată, ceea ce, împreună cu faptul că acum împart costul chiriei, mi-a permis să îmi demarez propriul cont Fabergé. Nu am strâns încă mare lucru, doar câteva sute de dolari, dar am un plan. Voi continua să agonisesc până când voi avea de ajuns ca să mă înscriu încă o dată în programul de management hotelier şi ospitalitate de la colegiul din apropiere. Cu permisiunea domnului Snow, voi munci în funcţie de programul cursurilor, iar într-un an sau doi, voi absolvi, magna cum laude, şi mă voi întoarce să lucrez cu normă întreagă la Regency Grand, cu abilităţi chiar şi mai bune şi o cunoaştere mai aprofundată a managementului hotelier.

Dar poate că cea mai mare schimbare din viaţa mea este că acum am oficial un amorez. Mi s-a spus că este la modă să mă refer la el ca la partenerul meu, iar eu încerc să mă obişnuiesc cu acest termen, deşi de fiecare dată când îl folosesc, mă face să mă gândesc că am fi un soi de complici, ceea ce într-un anumit fel chiar am fost, deşi nu am ştiut asta la momentul respectiv.

Când Juan Manuel a primit în cele din urmă permisul de muncă şi s-a întors în bucătărie, domnul Snow i-a oferit propria cameră la hotel pentru cât de mult timp avea nevoie ca să se pună pe picioare. Dar seara şi în weekenduri, când nu munceam, eu şi Juan ne petreceam o grămadă de timp împreună. Mi-a luat ceva vreme să am pe deplin încredere că este ceea ce pare a fi – adică un om bun. Şi cred că şi lui i-a luat ceva timp să se convingă că la fel sunt şi eu.

Am învăţat să judec prietenii după faptele lor, iar faptele lui Juan vorbesc de la sine. Sunt lucrurile importante, precum acela că a fost alături de mine la tribunal şi a spus

că eu nu ştiam nimic despre activităţile ilegale care se petreceau la hotel. Dar sunt, de asemenea, şi faptele mici, precum pungile de hârtie pe care le pregăteşte pentru mine şi pe care le iau din bucătărie în fiecare zi exact la ora prânzului. În pungă se află un sendviş delicios şi o gustare dulce pe care el ştie că o voi aprecia – fursecuri, ciocolată şi, din când în când, o brioşă cu stafide şi tărâţe.

Mai am şi acum zile în care mă simt foarte tristă pentru Buni, iar când îi trimit mesaj lui Juan Manuel şi îi spun că sunt necăjită, el răspunde imediat – BRT! DGA! Aduce un puzzle şi-l facem împreună, sau mă ajută la curăţenia zilnică. Dacă e ceva care îţi poate ridica moralul mai mult decât o curăţenie bună, acel lucru este o curăţenie bună în compania cuiva. Iar eu, atunci când Juan Manuel e necăjit şi îi este dor de familia sa, mă abţin să-i ofer şerveţele. În schimb, ofer îmbrăţişări şi sărutări.

În urmă cu două luni, l-am întrebat pe Juan Manuel dacă vrea să se mute de la hotel la mine.

— Din raţiuni economice, am clarificat eu. Pe lângă altele.

— Sunt de acord doar dacă îmi este permis să spăl eu toate vasele.

Şovăitoare, am acceptat.

Am trăit foarte fericiţi de atunci – împărţind chiria, pregătind mese împreună, sunându-i familia împreună, făcând cumpărături împreună, mergând la Olive Garden împreună... şi altele. Juan Manuel împărtăşeşte dragostea mea pentru platoul „Turul Italiei”. Deseori jucăm un joc în care trebuie să alegem doar un preparat din „Turul Italiei”

pentru a-l mânca dacă într-o zi am naufragia pe o insulă pustie.

— Poţi să alegi doar unul – pui parmigiana, lasagna sau fettucine Alfredo.

— Nu, nu pot să aleg. E imposibil, Molly.

— Dar trebuie. Trebuie să alegi.

— Nu pot să aleg. Mai degrabă aş muri.

— Eu aş prefera să rămâi în viaţă şi să fii bine, mulţumesc foarte mult!

Ultima dată când am jucat jocul acesta, eram la Olive Garden. El s-a aplecat în faţă şi m-a sărutat peste masă, exact sub lumina lustrei, făcând totul fără să îşi pună coatele pe masă, pentru că este genul acela de bărbat.

În seara aceasta, vom merge, doar noi doi, la Olive Garden. La urma urmei, avem motiv să sărbătorim. Ieri a fost o zi mare pentru amândoi. Am depus amândoi mărturie în procesul împotriva lui Rodney. Charlotte şi-a petrecut săptămâni întregi pregătindu-ne pentru audiere, pentru fiecare întrebare dificilă pe care apărarea ar fi putut să ne-o arunce. Într-un final, Juan Manuel a apărut înaintea mea şi a spus curţii adevărul său îngrozitor şi trist. Le-a spus cum documentele i-au fost luate, cum Rodney le-a ameninţat viaţa, lui şi membrilor familiei sale, cum a fost forţat să lucreze pentru Rodney şi cum a fost ars în repetate rânduri. Până la urmă, nu Juan Manuel a fost atacat în cadrul audierii. Eu am fost.

Chiar te aştepţi ca acest tribunal să creadă că nu ai ştiut nimic când literalmente ştergeai cocaină de pe mese în fiecare dimineaţă?

Este corect să spunem că tu ai fost complicea domnului Black?

Eşti prietenă cu Giselle? Din cauza aceasta o protejezi?

Am vrut să le spun că Giselle nu are nevoie de protecţia mea, nu mai are, de când abuzatorul ei, domnul Black, a murit. Dar am învăţat de la Charlotte că la tribunal, când o întrebare este insinuantă, nu trebuie să răspunzi. Şi din moment ce nu voiam să mă fac de râs, i-am permis lui Charlotte să obiecteze. Iar eu nu am spus nimic.

Detectiva Stark a încercat de multe ori să o convingă pe Giselle să apară la tribunal, dar fără succes. Odată, a reuşit să dea de ea la telefon. A localizat-o pe Giselle la un hotel din Saint-Tropez. Detectiva Stark a implorat-o să se întoarcă în ţară şi să depună mărturie. Ea a întrebat împotriva cui sunt acuzaţiile, iar când a aflat că erau împotriva lui Rodney, nu a mea, a spus: „În nici un caz. Nu mă întorc”.

— A spus de ce? am întrebat eu.

— A spus că ea şi-a irosit suficient timp din viaţă cu bărbaţi vinovaţi. A spus că totul s-a schimbat pentru ea acum, că, pentru prima dată în viaţă, este liberă. A spus că dacă nu o găsesc eu şi nu îi servesc o citaţie, ea se va întoarce când o îngheţa iadul. A spus, de asemenea, că eu eram detectivul, şi nu ea, că este treaba mea să pun răufăcătorul după gratii.

Suna ca ceva ce ar spune Giselle. Aproape că o auzeam rostind cuvintele acelea.

În cele din urmă, am despus mărturie deşi doar Juan Manuel putea corobora versiunea mea.

Se pare că m-am descurcat. Se pare că am avut o atitudine calmă la bară şi judecătorul a observat asta. Charlotte spune că majoritatea martorilor se simt atacaţi acolo, şi atunci ori se dezlănţuie, ori clachează.

Eu, una, sunt obişnuită cu jigniri şi insinuări cu privire la caracterul meu. Sunt obişnuită cu turniruri verbale şi împunsături, căci sunt ţinta lor în fiecare zi, deseori fără ca eu să fiu conştientă de ele. Sunt obişnuită ca singurul mod de a mă apăra să fie cuvintele mele.

În principiu, nu mi-a fost greu să apar în instanţă. Tot ce am avut de făcut a fost să ascult întrebările şi să răspund oferind adevărul, adevărul meu.

Partea cea mai dificilă a fost atunci când Charlotte mi-a spus să povestesc curţii tot ce îmi aminteam din ziua în care l-am găsit pe domnul Black mort în patul său. Le-am spus cum domnul Black aproape că m-a dărâmat când a ieşit din apartament. Le-am spus cum am intrat mai târziu în acea zi şi Giselle nu mai era acolo, cum am dat colţul spre dormitor şi l-am văzut pe domnul Black zăcând acolo. Le-am spus despre fiecare detaliu pe care mi-l aminteam – băuturile de pe masa din living, seiful deschis, recipientul cu pastile vărsat pe jos, pantofii domnului Black aruncaţi pe podea, trei perne pe pat, în loc de patru.

— Trei perne, spune Charlotte. Câte sunt de obicei pe un pat la Regency Grand?

— Patru este standardul. Două tari, două moi. Şi vă pot asigura, întotdeauna puneam patru perne curate pe acel pat. Sunt o persoană foarte atentă la detalii.

Un hohot înăbuşit de râs a izbucnit în sala de judecată, şi am ştiut că era pe seama mea. Judecătorul a cerut să se facă linişte, iar Charlotte m-a rugat să continui.

— Spune instanţei, Molly. Ai văzut pe cineva în apartament sau pe coridoare, cineva care ar fi putut avea perna lipsă?

Aici a venit partea complicată, partea pe care nu am discutat-o cu nimeni, nici măcar cu Charlotte. Dar m-am pregătit pentru acest moment. Am exersat noapte de noapte, între număratul binecuvântărilor şi cel al oilor.

Mi-am calmat privirea şi vocea. Mi-am concentrat mintea pe sunetul plăcut al propriului sânge. Îl auzeam în urechi, pulsând grăbit, în sus şi în jos, ca valurile rostogolindu-se pe o plajă îndepărtată. „Ce-i corect e corect, ce-i făcut e bun făcut.”

— Nu eram singură. În cameră, am spus eu. Am crezut că sunt singură la început, dar nu eram.

Charlotte s-a rotit pe tocuri şi s-a întors cu faţa la mine.

— Molly, a spus ea. Despre ce vorbeşti?

Am înghiţit în sec, apoi am vorbit.

— După ce am sunat la recepţie prima dată, ca să cer ajutor, am pus receptorul jos. Apoi m-am întors spre uşa dormitorului. Şi atunci am văzut.

— Molly, vreau să te gândeşti foarte bine înainte să vorbeşti, m-a sfătuit calm Charlotte, deşi ochii săi erau larg deschişi şi plini de îngrijorare. Îţi voi adresa o întrebare, iar tu trebuie să spui adevărul absolut. Ce ai văzut?

Ținea capul întors uşor într-o parte, cu un aer contrariat.

— Pe peretele din celălalt capăt al camerei, chiar în faţa mea, era o oglindă.

Am făcut o pauză şi am aşteptat ca Charlotte să se prindă. Nu i-a luat mult.

— O oglindă, a spus ea. Şi ce se reflecta în ea?

— Prima dată, imaginea mea, chipul meu îngrozit holbându-se înapoi la mine. Apoi în spatele meu, în stânga, în colţul întunecat de lângă dulapul lui Giselle, era... o persoană.

M-am uitat fix în ochii lui Charlotte. Mintea ei părea a fi o maşinărie complexă, citindu-mă, deliberând cum să procedeze.

— Şi... această persoană ţinea ceva? a întrebat ea.

— O pernă.

Murmure se ridică din sala de judecată ticsită de lume. Judecătorul a cerut din nou să se facă linişte.

— Molly, persoana pe care ai văzut-o în acel colţ întunecat este prezentă astăzi în sala de judecată?

— Mă tem că nu m-aş simţi în largul meu să răspund, am zis eu.

— Pentru că nu ştii?

— Pentru că în acel moment precis, când m-am întors dinspre oglindă să arunc o privire direct spre silueta din colţul întunecat, am leşinat. Şi când m-am trezit, persoana cu pricina nu mai era acolo.

Charlotte a încuviinţat uşor din cap. Nu s-a grăbit.

— Bineînţeles, a spus ea. Ai un istoric de leşinuri, nu e aşa, Molly? Detectiva Stark a declarat că ai leşinat o dată în faţa uşii tale când te-au arestat şi o dată la secţie, corect?

— Da. Leşin când mă aflu sub o presiune extremă. Şi cu siguranţă m-am aflat sub o presiune extremă când am fost arestată fără să fiu vinovată. De asemenea, am fost sub o presiune extremă când m-am uitat în oglindă şi mi-am dat seama că nu eram singură în acea cameră de hotel.

Charlotte s-a apropiat de boxa martorilor. S-a oprit exact în faţa mea.

— Ce s-a întâmplat când ţi-ai revenit?

— Când mi-am recăpătat conştienţa, am sunat la recepţie pentru a doua oară. Dar nu mai era nimeni în cameră în acel moment. Doar eu. De fapt, eu şi cadavrul domnului Black, am spus.

— Este posibil, Molly – nu spun că aşa a fost –, dar este posibil ca persoana ascunsă în acel colţ întunecat să fi fost Rodney Stiles?

Avocatul lui Rodney sare în picioare.

— Obiecţie. Influenţează martorul, a spus el.

— Se aprobă, a răspuns judecătorul. Doamnă avocat, doriţi să reformulaţi întrebarea?

Charlotte a tăcut pentru o clipă, deşi mă îndoiesc că a fost o pauză de gândire. Mi-am acordat acel timp ca să îl studiez pe Rodney. Avocatul său se aplecase spre el, şoptindu-i ceva la ureche. M-am întrebat cum eram numită în acel moment, nu că ar fi contat. Rodney purta ceea ce părea a fi un costum foarte costisitor. Înainte, mi se părea atât de chipeş, dar privindu-l atunci cu atenţie, nu mi-am putut imagina ce văzusem la el.

După un timp, Charlotte spune, în cele din urmă:

— Nu mai am întrebări, Onorată Instanţă.

Apoi se întoarce spre mine.

— Mulţumesc, Molly.

Pentru un moment, am crezut că s-a terminat, apoi mi-am amintit că trecusem doar de jumătate. Avocatul lui Rodney a venit agale spre mine, oprindu-se exact în faţa mea şi privindu-mă de sus. N-a prea reuşit să mă intimideze. Sunt obişnuită cu astfel de priviri. Viaţa m-a pregătit bine.

Nu-mi mai amintesc fiecare cuvânt care s-a spus, dar îmi amintesc că s-au atins aceleaşi subiecte, iar eu am reluat aceeaşi poveste, în acelaşi fel, de fiecare dată când am fost întrebată. Nu m-am poticnit nici măcar o dată pentru că este uşor să spui adevărul când ştii ce este şi ce nu este şi când ţi-ai trasat propria linie de demarcaţie. A

existat un singur moment la audiere când avocatul lui Rodney m-a presat cu o forţă deosebită.

— Molly, e ceva ce eu încă nu înţeleg în legătură cu povestea ta. Ai fost dusă în repetate rânduri la secţia de poliţie. Ai avut mai multe ocazii de a-i spune detectivei Stark despre silueta din colţul apartamentului, pe care ai văzut-o în acea zi. Să faci asta poate chiar te-ar fi exonerat de vină. Şi totuşi, ai lăsat să-ţi scape fiecare ocazie şi nu ai menţionat că ai văzut pe cineva în acea cameră. Nu ai spus nici un cuvânt despre asta. Şi judecând după reacţia avocatei tale, pare că nici dumneaei nu a ştiut nimic până azi. De ce, Molly? Pentru că, de fapt, nu era nimeni acolo, nu? Pentru că protejezi pe altcineva sau pentru că atunci când te-ai uitat în acea oglindă, tot ce ai văzut a fost propria ta figură vinovată, întorcându-ţi privirea?

— Obiecţie. Hărţuire. De cea mai joasă speţă, a spus Charlotte.

— Se susţine, mai puţin ultima parte, a spus judecătorul.

Oamenii şuşotesc între ei în sala de judecată.

— Îmi voi reformula întrebarea, a spus avocatul lui Rodney. Ai minţit-o pe detectiva Stark când i-ai spus prima dată ce ai văzut în acea cameră de hotel?

— Nu am minţit, spun eu. Dimpotrivă. Cu toţii aţi citit transcrierile. Poate chiar aţi urmărit înregistrarea video a mărturiei mele din prima zi în care am fost interogată în acea secţie de poliţie mizerabilă. Unul dintre primele lucruri pe care i le-am spus detectivei Stark, şi nu în termeni incerţi, a fost că atunci când mi-am anunţat

sosirea în apartament, am crezut că mai era cineva acolo, cu mine. I-am cerut să noteze clar acest detaliu.

— Dar doamna detectiv a presupus în mod evident că te-ai referit la domnul Black.

— Şi din cauza aceasta e periculos să-ţi dai cu presupusul, am spus eu.

— Ah, a răspuns el în timp ce mergea înainte şi înapoi prin faţa boxei martorilor. Deci, ai omis să spui întregul adevăr. Ai refuzat să clarifici. Şi asta este tot o minciună, Molly.

El a aruncat o privire spre judecător, care şi-a înclinat bărbia în jos abia perceptibil. Am crezut că poate Charlotte va interveni, dar ea nu a făcut-o. Era liniştită şi tăcută la pupitrul său.

— Şi poţi să ne luminezi, Molly, de ce ai eşuat – în nenumărate rânduri – să le clarifici investigatorilor afirmaţia ta cum că „mai era şi altcineva în cameră” şi că această persoană ţinea în braţe o pernă?

— Pentru că eram...

— Erai ce, Molly? Îmi pari o persoană care rămâne rareori fără cuvinte, aşa că du-ţi ideea până la capăt. Aceasta este şansa ta.

— Nu eram sută la sută sigură ce era ceea ce văzusem. Am învăţat să mă îndoiesc de mine şi de percepţiile mele cu privire la lumea din jur. Îmi dau seama că sunt diferită, să ştiţi, diferită de majoritatea oamenilor. Ceea ce percep eu nu este totuna cu ceea ce percepeţi dumneavoastră. În plus, oamenii nu mă ascultă întotdeauna. Deseori mă tem

că nu voi fi crezută, că gândurile mele nu vor fi luate în considerare. Sunt doar o cameristă, un nimeni. Şi ceea ce am văzut atunci a fost ca prin vis, deşi acum ştiu că a fost real. Cineva a avut un motiv temeinic ca să-l ucidă pe domnul Black. Şi nu am fost eu aceea, am spus.

M-am uitat la Rodney atunci, iar el s-a uitat la mine. Pe chipul lui se citea o expresie complet nouă. De parcă, pentru prima dată, mă vedea aşa cum eram cu adevărat.

Sala a izbucnit şi judecătorul a cerut încă o dată să se facă linişte. Mi-au fost adresate alte câteva întrebări, la care am răspuns, clar şi politicos. Dar ştiam că nimic din ce aş mai spune nu va mai conta. Ştiam asta pentru că o vedeam pe Charlotte la pupitru. Iar ea zâmbea, un zâmbet nou pentru mine, unul pe care îl voi adăuga în catalogul din mintea mea, la litera V, de la „veneraţie”. Am surprins-o, am luat-o complet pe nepregătite, dar nu am stricat lucrurile. Totul mergea în favoarea noastră. Asta spunea zâmbetul ei.

Şi avea dreptate. Lucrurile au mers în favoarea noastră.

Pe când mă gândesc în urmă la asta, la tot ce s-a întâmplat în sala de judecată ieri, nu pot să-mi reţin zâmbetul.

Revin cu picioarele pe pământ când le văd pe Sunitha şi Sunshine îndreptându-se spre mine. Tocmai au ajuns pentru începutul turei noastre. Îşi poartă impecabil uniformele şi au părul prins în coc la spate. Stau în faţa mea tăcute, lucru destul de obişnuit pentru Sunitha şi foarte neobişnuit pentru Sunshine.

— Bună dimineaţa, doamnelor, spun eu. Sper că abia aşteptaţi o nouă zi în care să readuceţi camerele la starea lor impecabilă.

Tăcere. În cele din urmă, Sunshine vorbeşte.

— Dă-i drumul odată, spune-i!

Sunitha face un pas în faţă.

— Voiam să îţi spun: ai prins şarpele. Iarba e curată acum, mulţumesc.

Nu ştiu exact ce încearcă să spună, dar îmi dau seama că îmi face un compliment.

— Cu toţii ne dorim un hotel curat, nu-i aşa?

— O, da, spune ea. Dacă-i curat, sunt şi verzişori!

Asta mă încântă enorm pentru că citează ceva ce am spus eu în cadrul unui curs recent de formare a cameristelor. „Dacă muncim să facem curat, vom face şi verzişori.” Prin verzişori, am vrut să zic bani – bacşişuri, bancnote. Sunt încântată că ea şi-a amintit.

— Bacşişuri mari azi şi bacşişuri mari pe viitor! spune ea.

— Ceea ce e bine pentru toate, spun eu. Începem?

Şi fără alte întârzieri, ne punem în spatele cărucioarelor şi le împingem înainte.

Dar pe când ajungem la lifturi, telefonul îmi bâzâie în buzunar.

Uşile liftului se deschid.

— Luaţi-o voi două înainte. Îl iau pe următorul, spun eu.

Pleacă împreună, ceea ce îmi oferă un moment să îmi verific telefonul. Probabil e Juan Manuel. Deseori îmi trimite mesaje pe parcursul zilei, mărunţişuri care-mi aduc zâmbetul pe buze – o imagine cu noi mâncând îngheţată în parc sau o veste de la familia lui de acasă.

Dar nu este Juan Manuel. E un e-mail de la bancă. Simt brusc cum mi se face stomacul ghem. Nu pot să suport gândul unei veşti financiare proaste. Îl deschid şi citesc mesajul:

„SANDY CAYMAN v-a trimis 10 000 USD. Suma a fost depozitată în mod automat în contul dumneavoastră”.

Şi sub „Mesaj special”, trei cuvinte:

„Datorie de mulţumire”.

La început, cred că trebuie să fie o greşeală. Dar apoi mi se aprinde un beculeţ. Sandy Cayman. Plaje nisipoase. Insulele Cayman.

Giselle.

Giselle mi-a trimis un cadou. Şi ea este acolo – pe insula ei preferată, în vila pe care şi-a dorit-o atât de mult, o vilă pe care i-a cerut domnului Black, cu doar câteva ore înainte de moartea lui, să o pună pe numele ei. Domnul Black a consimţit. A cedat. Asta a fost dezvăluit la tribunal de apărătorii lui Rodney. Când a părăsit apartamentul în ultima zi din viaţa lui, după ce a aruncat cu verigheta spre Giselle, s-a răzgândit. A luat actul de proprietate al vilei

din Cayman din seif. S-a întâmplat să îl văd în buzunarul său de la piept când aproape că m-a dărâmat pe coridor. În ciuda scandalului cu Giselle, el a mers direct la avocaţii săi şi a trecut vila pe numele ei. Aceasta a fost ultima afacere pe care a încheiat-o înainte de a se întoarce la hotel. Ceea ce explica o mulţime de lucruri...

Mi-am imaginat-o pe Giselle într-un şezlong la soare, primind în sfârşit ceea ce şi-a dorit mereu, doar că nu în felul în care se aştepta. Cumva, avea şi bani acum, chiar dacă nu erau banii domnului Black – bani pentru a-şi plăti datoriile.

Ea mi-a trimis un cadou. Un cadou uriaş, care să-mi sporească Fabergé-ul.

Un cadou pe care nu aş şti cum să i-l înapoiez chiar dacă aş vrea.

Un cadoul pe care intenţionam să-l folosesc într-un scop foarte bun.

Epilog

Buni a spus mereu că adevărul este subiectiv, dar nu am înţeles ce înseamnă asta până când propria mea experienţă de viaţă nu a demonstrat înţelepciunea ei. Acum înţeleg. Adevărul meu nu e acelaşi cu al tău pentru că nu avem aceleaşi experienţe.

„Suntem toţi la fel, dar în moduri diferite.”

Această noţiune mai flexibilă a adevărului este un lucru cu care pot să trăiesc – mai mult decât atât, este ceva ce îmi oferă multă alinare zilele acestea.

Învăţ să fiu mai puţin literală, mai puţin radicală în privinţa celor mai multe lucruri. Lumea este cu mult mai frumoasă dacă o priveşti printr-o prismă colorată mai degrabă decât dacă o vezi strict în alb şi negru. În această lume nouă, există loc pentru versiuni şi variaţiuni, pentru nuanţe de gri.

Versiunea adevărului pe care am spus-o la tribunal a fost exact asta – o versiune a experienţelor şi amintirilor mele din ziua în care l-am găsit pe domnul Black mort în patul său. Adevărul meu subliniază şi conferă prioritate perspectivei mele asupra lumii; focalizează ceea ce văd eu cel mai bine şi întunecă ceea ce nu reuşesc să înţeleg – sau ceea ce aleg să nu examinez îndeaproape.

Justiţia este precum adevărul – tot subiectivă. Foarte mulţi dintre cei care merită să fie pedepsiţi nu îşi primesc niciodată răsplata cuvenită, în timp ce oameni buni, oameni modeşti sunt acuzaţi de infracţiuni pe care nu le-au comis. Este un sistem defect – justiţia –, un sistem imperfect, încurcat, murdar. Dar dacă oamenii buni şi-ar asuma responsabilitatea personală în cadrul justiţiei, nu am avea şanse mai mari de a curăţa întreaga lume, de a-i trage la răspundere pe mincinoşi, pe trădători, pe abuzatorii, pe cei care se folosesc de alţii?

Nu îmi împărtăşesc în mod deschis părerile asupra acestui subiect. Cui i-ar păsa? În fond, eu sunt doar o cameristă.

Când am apărut la tribunal, le-am povestit celor adunaţi despre ziua în care l-am găsit pe domnul Black mort în

patul său. Am povestit aşa cum am văzut eu lucrurile, cum le-am trăit eu, doar că am scurtat povestea. Da, am verificat dacă domnul Black are puls şi am văzut că nu are. Am sunat jos, la recepţie, ca să cer ajutor. M-am întors spre uşa de la dormitor şi mi-am surprins imaginea în oglindă. Abia atunci mi-am dat seama că nu eram singură în cameră. Chiar era o siluetă stând în colţ. O umbră neagră a căzut peste chipul persoanei, dar îi vedeam clar mâinile, şi o pernă, strânsă la piept. Această imagine mi-a amintit atât de mult de mine şi de Buni. Parcă mă vedeam pe mine reflectată de două ori în oglindă. Atunci am leşinat.

Povestea continuă după asta. Cam ca într-un episod din Columbo: întotdeauna e ceva ce nu ai observat din prima.

Silueta din colţ nu aparţinea unui bărbat.

Când m-am trezit, eram pe podea, lângă pat. Cineva îmi făcea vânt cu un pliant de la hotel. După ce am tras de câteva ori aer în piept, vederea mi s-a limpezit. Era o femeie. De vârstă mijlocie, cu părul cărunt ţinut pe spate de ochelarii de soare de pe cap. Avea o tunsoare bob dreaptă, îngrijită, cam ca şi mine. Purta o bluză largă albă şi pantaloni negri. Era aplecată peste mine, cu o privire îngrijorată. La început, nu i-am recunoscut chipul.

— Eşti bine? m-a întrebat ea când a încetat să-mi mai facă vânt cu pliantul.

Primul meu instinct a fost să mă întind din nou după telefon.

— Te rog, a spus ea. Nu trebuie să faci asta.

M-am ridicat în capul oaselor, sprijinindu-mă cu spatele de noptieră. Ea a făcut doi paşi înapoi, oferindu-mi spaţiu, dar şi-a ţinut ochii asupra mea.

— Îmi pare foarte rău, am spus eu. Nu mi-am dat seama că este un alt oaspete în cameră. Dar trebuie...

— Nu trebuie să faci nimic. Te rog. Ascultă-mă înainte să pui mâna pe telefon.

Nu părea furioasă şi nici măcar încordată. Oferea doar o sugestie.

Am făcut aşa cum mi s-a spus.

— Ai vrea un pahar cu apă? a întrebat ea. Şi poate ceva dulce?

Nu eram pregătită să mă ridic. Nu aveam încredere în picioarele mele.

— Da, am spus eu. Ar fi foarte amabil din partea dumneavoastră.

Ea a încuviinţat scurt din cap şi a părăsit camera. O auzeam scotocind prin living. Apoi am auzit robinetul curgând în baie.

Un moment mai târziu, s-a întors în dormitor, aplecându-se în faţa mea. Mi-a înmânat un pahar cu apă, pe care l-am luat în mâinile mele tremurânde şi am băut lacomă.

— Uite, a spus ea când am terminat, am găsit asta în căruciorul tău.

Era o bomboană de ciocolată de la servicii refuzate. Teoretic, nu era a mea şi nu aveam voie să o mănânc, dar aceasta era o circumstanţă cu totul ieşită din comun, iar doamna respectivă desfăcuse deja ambalajul.

— O să te simţi mai bine, mi-a spus.

Mi-a dat bomboana de ciocolată, aşezând-o direct în palma mea.

— Mulţumesc, am răspuns.

Mi-am pus toată bomboana pe limbă. S-a dizolvat instantaneu, zahărul făcându-şi numărul de magie.

Doamna a aşteptat un moment, apoi m-a întrebat:

— Pot să te ajut?

Şi mi-a întins mâna.

Mi-am pus mâna tremurândă într-a ei şi, ajutată în felul acesta, în momentul următor, stăteam în picioare, lângă ea. Vederea mi s-a limpezit şi mai mult. Simţeam din nou podeaua solidă sub picioarele mele.

Am rămas pentru o clipă acolo, lângă pat, uitându-ne una la alta, nici una dintre noi neîndrăznind să-şi mute privirea.

— Nu avem mult timp, a spus ea. Ştii cine sunt?

Am analizat-o mai atent. Îmi părea vag familiară, dar totodată arăta ca oricare altă doamnă de vârstă mijlocie care frecventează hotelul.

— Scuzele mele, mă tem...

Şi atunci mi-am amintit brusc chipul ei. Din ziare. Dintr-o scurtă întâlnire în lift. Era doamna Black. Nu cea de-a doua doamnă Black, ci prima doamnă Black, soţia iniţială.

— Ah, a spus ea în timp ce punea ambalajul bomboanei de ciocolată în buzunarul de la pantaloni. Începi să mă recunoşti.

— Doamnă Black, îmi pare teribil de rău că mă amestec, dar chiar cred că fostul dumneavoastră soţ... cred că domnul Black este mort.

Ea încuviinţează lent din cap.

— Fostul meu soţ era un trădător, şi un hoţ, şi un abuzator, şi un criminal.

Atunci am început să pun lucrurile cap la cap, abia atunci.

— Doamnă Black, am întrebat eu. Dumneavoastră l-aţi... l-aţi omorât pe domnul Black?

— Presupun că asta depinde de perspectiva din care priveşti, a spus ea. Eu cred că el s-a omorât singur, lent, de-a lungul timpului, că s-a infectat cu propria-i lăcomie, că ne-a furat mie şi copiilor lui dreptul la o viaţă normală, că întruchipa corupţia şi răul în toate felurile cu putinţă. Cei doi fii ai mei sunt clonele lui, iar acum au ajuns nişte narcomani care zboară din petrecere în petrecere, cheltuind banii tatălui lor. Iar fiica mea, Victoria, nu-şi doreşte decât să cureţe afacerea familiei, să o conducă cu ceva decenţă, dar tatăl ei vrea să o dezmoştenească. Nu s-ar fi oprit până nu ne-ar fi lăsat pe mine şi pe Victoria pe drumuri. Şi asta chiar dacă ea deţine patruzeci şi nouă la

sută din acţiuni. Mai bine zis, deţinea patruzeci şi nouă la sută din acţiuni. Acum va avea mai mult de atât...

S-a uitat la domnul Black, mort pe pat, şi înapoi, la mine.

— Am venit doar să vorbesc cu el, să-l rog să-i acorde Victoriei o şansă. Dar când m-a poftit înăuntru, era beat, înghiţea pastile, de-abia vorbea, mormăia că Giselle e o curvă profitoare, exact ca mine, că amândouă eram nişte paraşute inutile, cele mai mari greşeli din viaţa lui. Era respingător şi agresiv. Cu alte cuvinte, era el însuşi.

A făcut o pauză.

— M-a apucat de încheieturi. O să am vânătăi.

— La fel ca Giselle, am spus eu.

— Da. La fel ca noua şi îmbunătăţita versiune a doamnei Black. Am încercat să o avertizez. Pe Giselle. Dar nu m-a ascultat. Prea tânără ca să înţeleagă.

— Şi pe ea o loveşte, am spus eu.

— De-acum n-o să se mai întâmple, a răspuns ea. Mi-ar fi făcut şi mai mult rău, dar a început să-şi piardă suflul şi să gâfâie. Mi-a dat drumul la încheieturi. Apoi s-a împleticit spre pat, şi-a aruncat pantofii şi s-a întins, exact aşa.

Ochii îi cad pe perna de pe podea, apoi în altă parte.

— Spune-mi, a zis ea. Simţi vreodată că lumea asta e cu susu-n jos? Că răufăcătorii prosperă şi oamenii buni au de suferit?

Parcă îmi citeşte cele mai profunde gânduri. Mintea mea parcurge o listă scurtă cu cei care au luat de la mine pe nedrept şi m-au făcut să sufăr – Cheryl, Wilbur... şi un bărbat pe care nu îl voi întâlni niciodată, propriul meu tată.

— Da, am spus eu. Asta simt tot timpul.

— Şi eu, a răspuns ea. Din experienţa mea, sunt momente când un om bun trebuie să facă un lucru nu tocmai corect, dar alegerea sa este cea corectă.

Da, avea dreptate.

— Şi dacă de data aceasta ar fi altfel? a întrebat ea. Dacă am rezolva noi problemele şi am echilibra balanţa? Cum ar fi dacă nu m-ai fi văzut? Cum ar fi dacă eu aş ieşi pur şi simplu din hotel şi nu aş mai privi în urmă?

— Aţi fi recunoscută, nu e aşa?

— Dacă oamenii chiar ar citi ziarele care le sunt livrate la uşă, dar mă îndoiesc că o fac. Sunt în general invizibilă. O femeie între două vârste, cu părul cărunt, în haine largi şi cu ochelari de soare, care iese din Regency Grand pe uşa din spate. Un nimeni, practic.

Invizibilă în prim-plan, exact ca mine.

— Ce aţi atins? o întreb.

— Pardon?

— Când aţi intrat în apartament, ce aţi atins?

— Oh, am atins mânerul şi probabil şi uşa. Cred că am pus o mână pe biroul de lângă uşă. Nu m-am aşezat. Nu am

putut. El mă urmărea prin cameră, ţipând şi împroşcându-mă în faţă. M-a apucat de încheieturi, aşa că nu cred că eu l-am atins efectiv pe el. Am luat perna de pe pat şi... Cam atât, cred.

Am rămas amândouă tăcute pentru o clipă, holbându-ne la perna de pe podea. M-am gândit din nou la Buni. Nu am înţeles-o atunci pe deplin, dar în acel moment, alături de doamna Black, am înţeles limpede – cum mila ia diferite forme.

M-am uitat în sus la ea, la această femeie care era practic o străină pentru mine şi care îmi semăna atât de mult.

— Ei nu vor veni, a spus ea. Cei pe care i-ai sunat mai devreme.

— Nu, nu vor veni. Nu ascultă cum trebuie. Nu pe mine. Va trebui să sun din nou.

— Acum?

— Nu, nu încă. Nu am ştiut ce altceva să mai spun. Picioarele mi-au înlemnit, aşa cum mi se întâmplă când sunt neliniştită. Aţi face bine să plecaţi, am spus în cele din urmă. Nu vreau să vă reţin, am zis, schiţând o mică plecăciune.

— Şi ce vei face? Când voi pleca?

— Voi face ce fac mereu. Voi curăţa totul. Voi lua paharul meu de apă. Voi şterge mânerul şi biroul. Voi lustrui robinetul de la baie. Voi pune acea pernă de pe podea în coşul cu lucruri murdare. Va fi curăţată la subsol şi

readusă la starea sa impecabilă. Nimeni nu va şti că a fost aici.

— Aşa cum nici despre mine nu se va şti?

— Exact, am spus eu. Şi după ce voi readuce acele mici zone din apartament la starea lor impecabilă, voi suna din nou la recepţie şi voi repeta solicitarea mea urgentă de ajutor.

— Nu m-ai văzut niciodată, a spus ea.

— Nici dumneavoastră nu m-aţi văzut niciodată, am răspuns eu.

Apoi ea a plecat. A ieşit pur şi simplu din dormitor şi apoi pe uşa apartamentului. Nu m-am mişcat până nu am auzit uşa de la intrare închizându-se în urma ei.

Atunci am văzut-o ultima dată pe doamna Black, pe prima doamnă Black. Sau nu am văzut-o. Atât de multe lucruri depind de perspectiva din care priveşti.

De îndată ce a plecat, am curăţat lucrurile aşa cum am spus că o voi face. Am pus perna pe care o lăsase în urmă în coşul de rufe din căruciorul meu. Am sunat la recepţie, pentru a doua oară, de îndată ce mi-am revenit în simţiri, exact aşa cum am spus la tribunal. Şi în cele din urmă, câteva minute mai târziu, au sosit şi ajutoarele.

Dorm bine acum noaptea, poate mai bine ca niciodată, pentru că stau întinsă lângă Juan Manuel, cel mai drag prieten din întreaga lume. El doarme profund, la fel ca Buni – adoarme înainte să atingă perna. Ne cuibărim

împreună sub cuvertura cu steaua solitară a lui Buni pentru că unele lucrurile sunt mai bune dacă se păstrează la fel, în timp ce alte lucruri sunt mai bune atunci când se schimbă puţin. Am dat jos de pe pereţii din jurul nostru tablourile lui Buni cu peisaje, înlocuindu-le cu poze înrămate, cu mine şi Juan Manuel.

Îi ascult răsuflarea, precum valurile care se rostogolesc pe ţărm – înainte şi înapoi. Şi îmi număr binecuvântările. Sunt atât de multe încât este înfricoşător. Ştiu că am conştiinţa curată pentru că reuşesc să număr din ce în ce mai puţine binecuvântări în fiecare noapte înainte să mă cufund în vise plăcute. Mă trezesc învigorată şi veselă, pregătită să trăiesc din plin o nouă zi.

Dacă am învăţat ceva din toate acestea, acel lucru e că există o forţă în mine de care nu am ştiut niciodată. Întotdeauna am ştiut că am forţă în mâinile mele – să fac curat, să şterg mizeria, să igienizez şi să dezinfectez, să aşez lucrurile în ordine. Dar acum ştiu că există forţă şi în altă parte – în mintea mea. Şi în inima mea, de asemenea.

Buni a avut dreptate în cele din urmă. Despre toate acestea. Despre tot.

Omul cât trăieşte învaţă.

Oamenii sunt un mister de nerezolvat.

Viaţa are un fel al ei de a aşeza lucrurile.

Totul va fi bine într-un final. Dacă nu e bine, nu e finalul.

Mulţumiri

E nevoie de un sat întreg ca să publici o carte. Mulţumirile mele se îndreaptă către următorii oameni extraordinari din satul meu:

Agenta mea vizionară Madeleine Milburn, o persoană care-ţi împlineşte cu adevărat visurile, şi echipa sa de la Madeleine Milburn Literary TV & Film Agency, în special Liane-Louise Smith, Liv Maidment, Giles Milburn, Georgina Simmonds, Georgia McVeigh, Rachel Yeoh, Sophie Péllisier, Emma Dawson şi Anna Hogarty.

Redactorii mei inspiraţi care m-au susţinut continuu şi inteligent, Hilary Teeman de la Penguin Random House U.S., Nicole Winstanley de la Penguin Random House Canada şi Charlotte Brabbin de la HarperFiction UK. Voi faceţi ca totul să fie mai bine.

Multe, multe edituri remarcabile, de pe pieţele din întreaga lume, care aduc această carte cititorilor.

În Canada, mulţumirile mele speciale se îndreaptă către Kristin Cochrane, Tonia Addison, Bonnie Maitland, Beth Cockeram, Scott Sellers şi Marion Garner.

În Statele Unite, Caroline Weishuhn, Jennifer Hershey, Kim Hovey, Kara Welsh, Cindy Berman, Erin Korenko, Elena Giavaldi, Paolo Pepe, Jennifer Garza, Susan Corcoran, Quinne Rogers şi lui Debbie Aroff.

În Regatul Unit, Kimberley Young, Kate Elton, Lynne Drew, Isabel Coburn, Sarah Munro, Alice Gomer, Hannah O’Brien, Sarah Shea, Rachel Quinn, Jennifer Harlow, Ben Hurd şi Grace Dent.

Magicienii filmului cu care sunt norocoasă să lucrez – Josie Freedman şi Alyssa Weinberger de la ICM Partners, Chris Goldberg de la Winterlight Pictures, Jeyun Munford şi Christine Sun de la Universal Pictures şi Josh McLaughlin de la Wink Pictures.

Kevin Hanson şi întreaga echipă din trecut şi din prezent de la Simon & Schuster, în special Sarah St. Pierre, Brendan May, Jessica Scott, Phyllis Bruce, Laurie Grassi, Janie Yoon, Justin Stoller, Jasmine Elliott, Karen Silva, Felicia Quon, Shara Alexa, Sherry Lee, Lorraine Kelly, David Millar, Adria Iwasutiak, Alison Callahan, Jen Bergstrom şi Suzanne Baboneau. Voi sunteţi oamenii mei – oamenii cărţilor. Să ne bucurăm ca nişte copii atunci când despachetăm primele exemplare şi să fim încântaţi descoperindu-le pe rafturi în cele mai neaşteptate locuri.

Profesioniştii din industrie şi sfătuitorii mei Adrienne Kerr, Marianne Gunn O'Connor, Keith Shier şi Samantha Haywood.

Carolyn Reidy, care îmi lipseşte teribil. Speram să putem discuta despre această carte pentru că notiţele tale au fost exact ca tine – directe şi nemaipomenite. Oriunde ai fi, ştiu că încă citeşti.

Autorii mei, pentru că m-aţi învăţat tot ce ştiu despre scris şi pentru privilegiul grozav de a lucra la cărţile voastre. Mulţumiri speciale, Ashley Audrain, Samantha M. Bailey şi Karma Brown, pentru sprijinul timpuriu, atunci când aveam cea mai mare nevoie.

Adria Iwasutiak, publicist extraordinar şi prieten loial în timpul şi după tipărire.

Jorge Gidi Delgadillo şi Sarah Fulton, cu dragoste şi recunoştinţă pentru că aţi mers cu mine într-o călătorie extraordinară şi pentru împărtăşirea dragostei pentru poveşti încă de la începuturile noastre.

Pat şi Feriel Pagni, cititori pasionaţi şi noi membri ai familiei, dragi inimii mele.

Prietenii mei, în special Zoe Maslow, Roberto Verdecchia, Ed Innocenzi, Aileen Umali şi Eric Rist, Ryan Wilson şi Sandy Gabriele, Jimena Ortuzar, Martin Ortuzar şi Ingrid Nasager – le mulţumesc stelelor mele norocoase pentru că vă am pe voi toţi.

Mătuşa Suzanne, persoana care face curat cel mai bine şi cea mai iubitoare mătuşă pe care o poate avea o nepoată.

Tony Hanyk, primul şi cel mai drăguţ cititor al meu şi partenerul meu iubitor în multe aventuri glorioase (da, glorioase).

Şi în cele din urmă, mulţumirile mele speciale se îndreaptă spre familia mea, Pronovost, pentru că m-au făcut cine sunt – Jackie şi Paul, mama şi tatăl meu; Dan şi Patty, fratele şi cumnata mea; Devin şi Joane, nepotul şi nepoata mea. Să ne spunem poveştile mult timp de acum încolo şi tot atât să le trăim.

Table of Contents

Camerista
Prolog
LUNI
1
2

3
4
5
MARȚI
6
7
8
9
Miercuri
10
11
12
13
14
JOI
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
VINERI
26
CÂTEVA LUNI MAI TÂRZIU
27
Epilog
Mulţumiri